

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

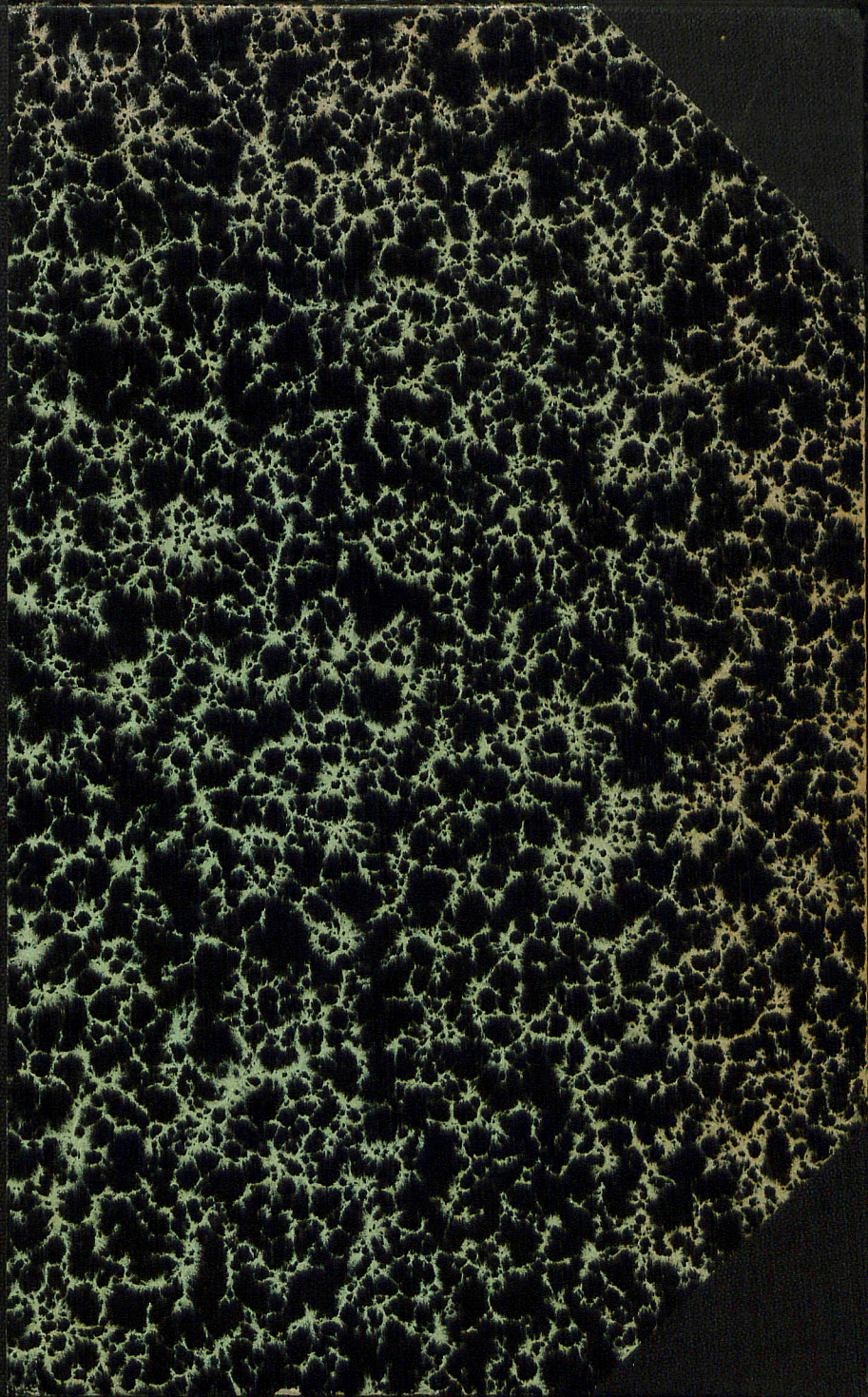
Forfatter(e) Author(s):	Drewsen, Sten.; S. D.
Titel Title:	"Y" : fantastisk Roman
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Steen Hasselbalch, 1921
Fysiske størrelse Physical extent:	162 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

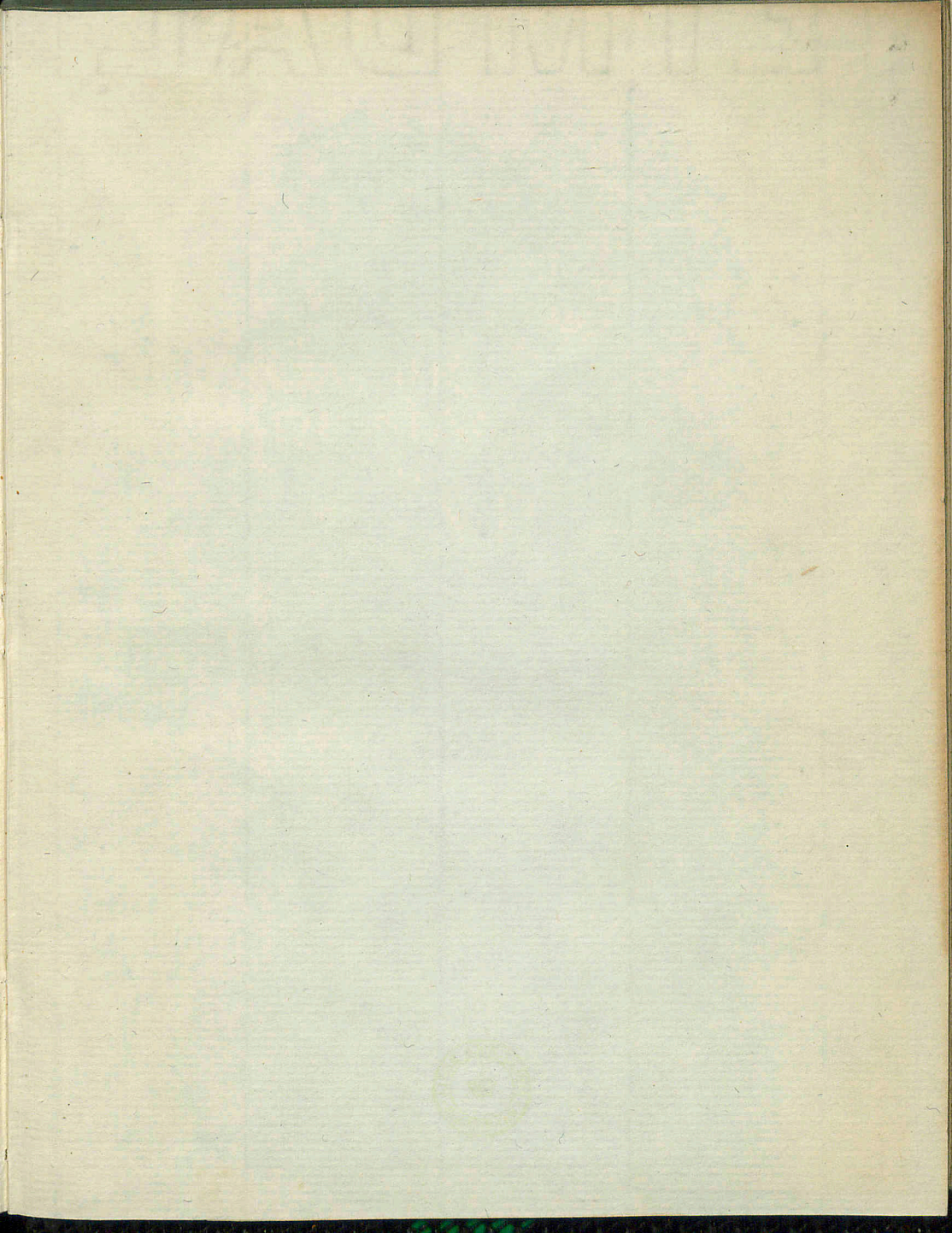
57. - 119

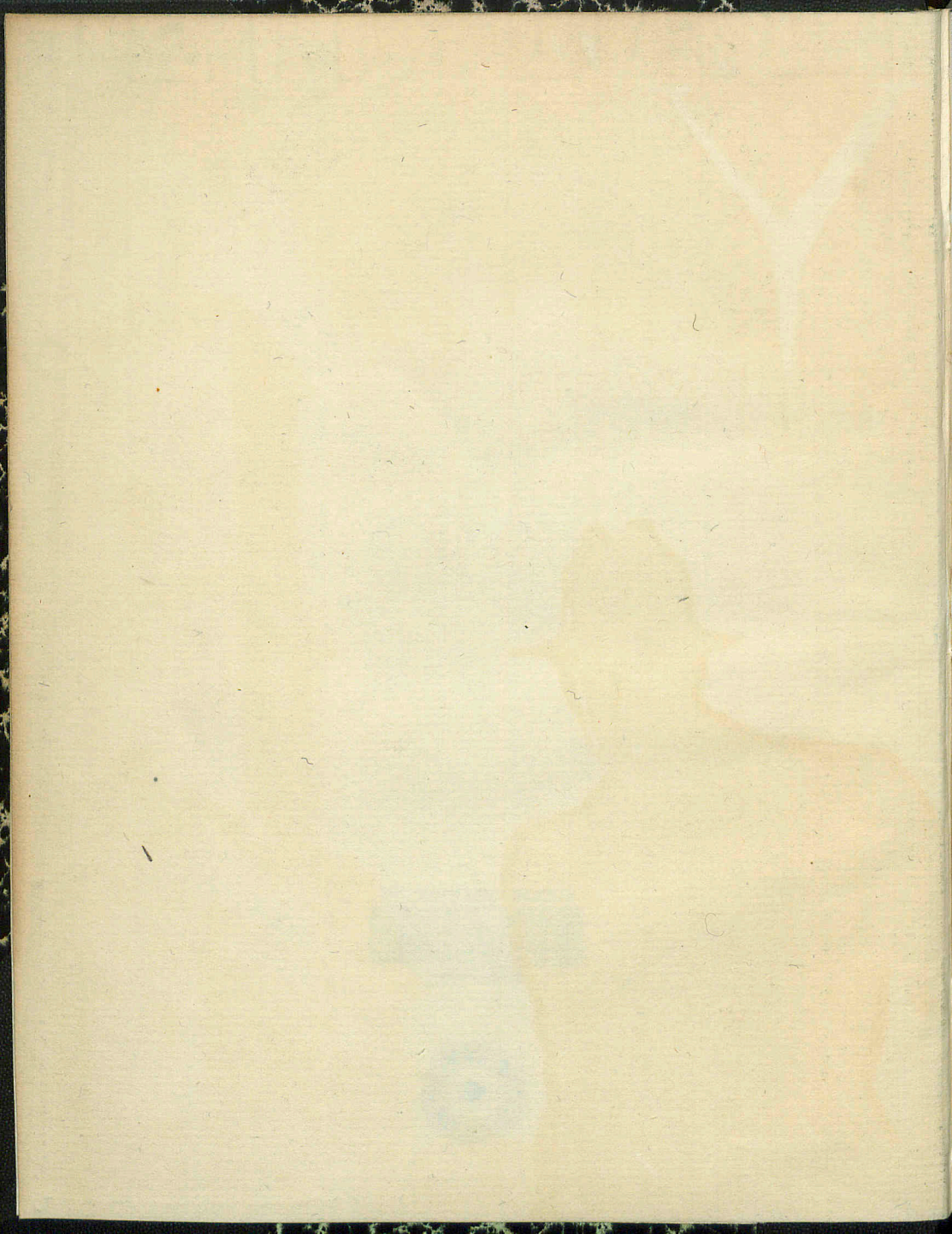
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021962131

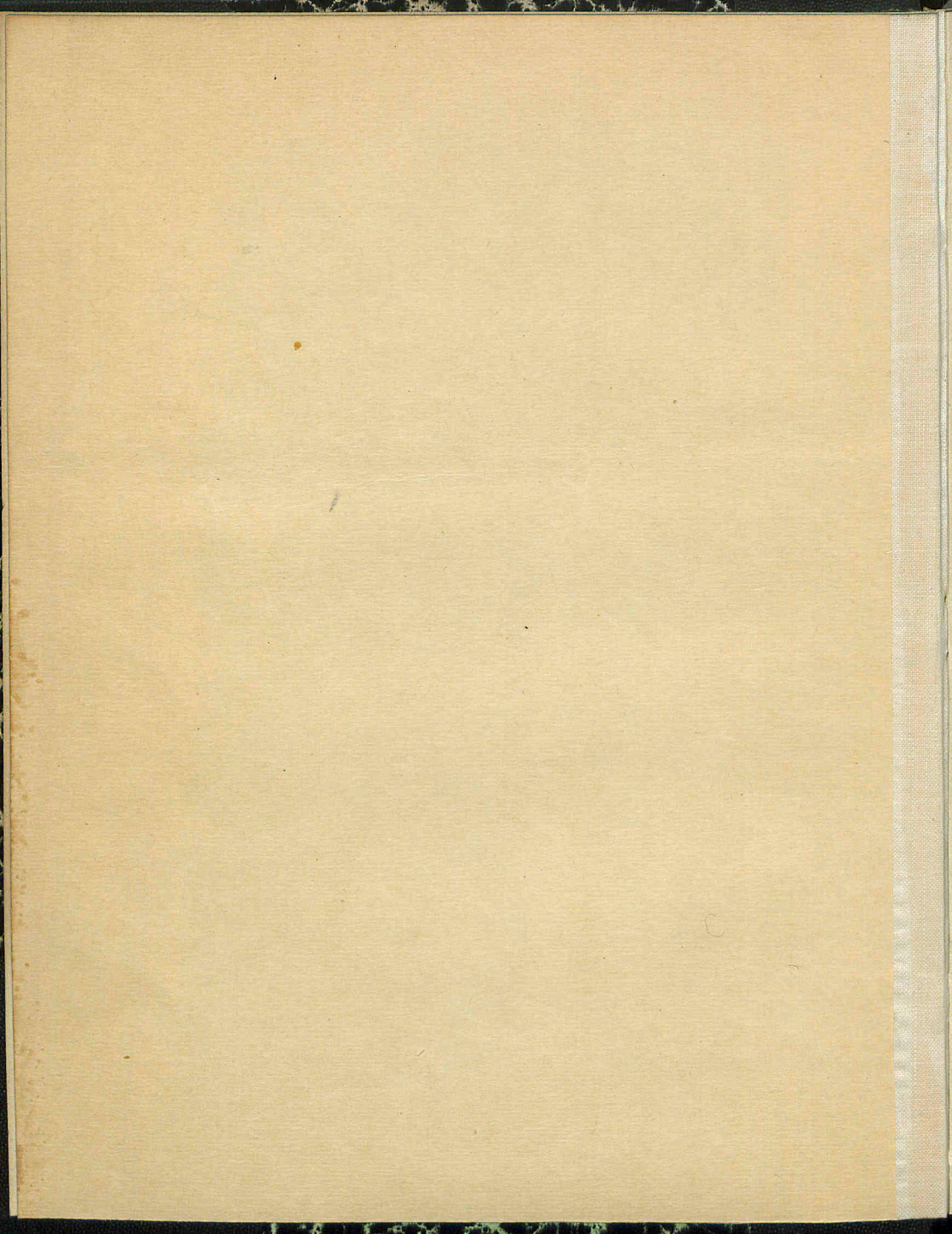

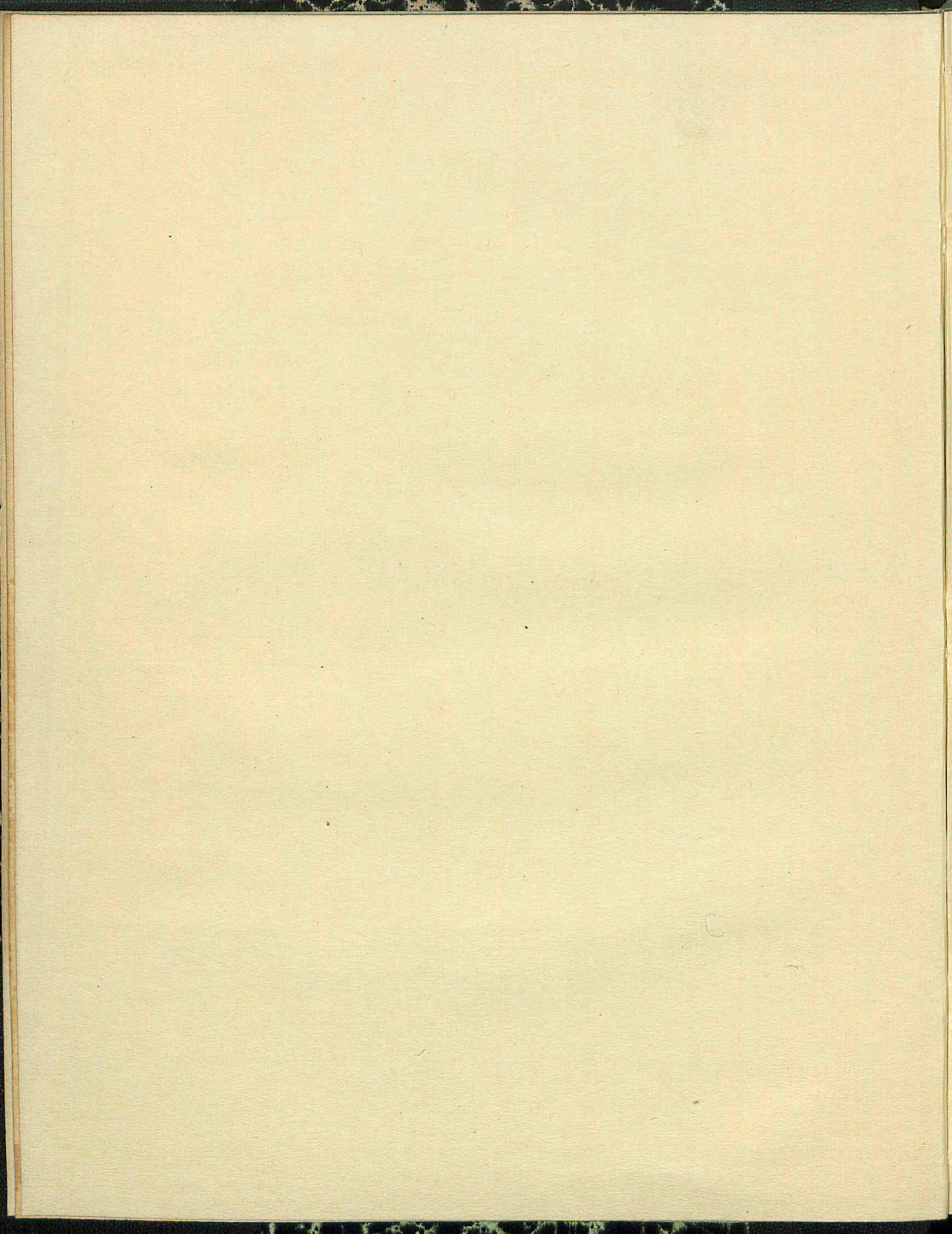

FANTASTISK
ROMAN
AF
S.D.

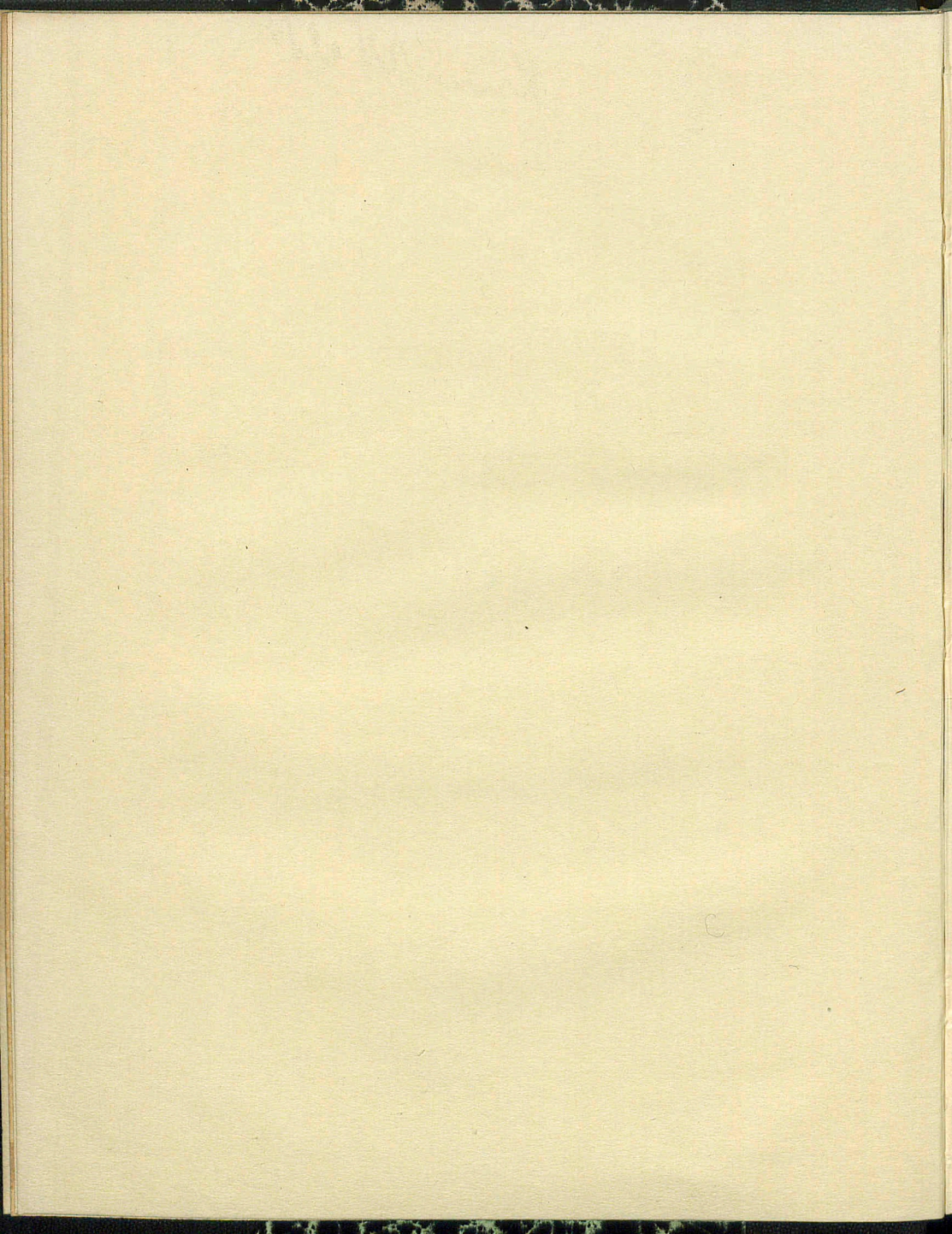

Apr. 138

„Y“

Kenneth Walt

„Y“

FANTASTISK ROMAN

AF

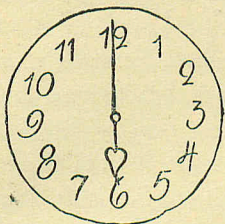
S·D

K Ø B E N H A V N · 1 9 2 1
S T E E N H A S S E L B A L C H

Copyright 1921
by
Steen Hasselbalch.

Hasselbalchs Bogtrykkeri, København.

Det hænder den trettende Juli, at der lyder et skraldende Skud midt paa det soledede Strøg. Ekkoet smælder fra Hjørnehuse-
ne og slaar et skrækkeligt Hul i Gadens Sommerfred; en graa-
sprængt Herre strækker Armene fra sig og kastes omkuld med
Ansigtet ned i Asfaltens varme Støv.

Klokken var nøjagtig seks paa Ranchs Ur. Etatsraad Mol-
de lagde Mærke til det, han stod just og kontrollerede, hvor-
dan hans eget gik; saa netop da Skudet faldt, vendte han
Ryggen til. Men da han bestyrtet drejede sig om, saá han et
besynderligt Billede af Forvirring og Skræk.

Politibetjenten med de mørkeblaa Lorgnetter stak Haanden
op og rystede den standsende i Luften; men det behøvedes ikke
— alt andet var i et Øjeblik gaet i Staa, og han sprang fra
sin Plads paa Hjørnet hen og bøjede sig over den styrtede
Mand.

Færdslen stod stakaandet stille, kun ude i Begivenhedens
Periferi bevægede nogle Mennesker sig endnu; enkelte kom
løbende, og andre gik spredt videre, de troede maaske, det blot
var en stor Automobilring, som eksploderede i Varmen. Men
her paa selve Hjørnet blev der dødsstille et Sekund; man hørte

kun nogle Køretøjer langt borte og en Sporvogn, som ringede ovre ved Højbro.

Og midt i Pausen kom fjernt og uforstyrret Raadhustaa-
nets venlige Melodi, og forkyndte hvad Klokken var slagen.

Etatsraad Molde lagde Mærke til alt. Dette Skud havde vakt ham af Eftermiddagens Sløvhed; og med et Skarpsyn, der virkelig overraskede ham selv, opfattede han pludselig alle De-
taljer.

Han saá for Eksempel sin søde unge Nièce — den for-
tryllende Karin Kaas, hos hvis Fader han netop havde spist
Middag i Gaar i Rungsted — hun havde vel lige villet svippe
over Gaden for at hilse paa ham, og nu var hun vaklende stand-
set et Skridt fra selve Synet og stod med Ansigtet skjult
i Hænderne.

Han opdagede i det samme den unge Godsejer Trolle, der
rimeligvis lige havde været i Færd med at tage sig en Cigaret;
han holdt i hvert Fald et blankt Etui i Haanden — Solen send-
te netop en skarp Refleks tilbage fra det — men saa stak han
det hurtigt ned i sin Sportsvest og stod i et Spring ovre hos den
halvt besvimede unge Dame og tog hende beskyttende under
Armen.

Den gode Etatsraad mærkede, at Tankerne virkelig kan gaa
hurtigt i de store Øjeblikke. Det forbavsede ham nemlig, at han
i et saadant Sekund fik Tid til at smile lidt ved at se disse to
unge sammen. Men han slog den Biting til Side som en uved-
kommende Flue i en alvorlig Stund. Og medens han alligevel
bemærkede, at Trolle nikkede fornuftigt til hende og ærbødigt
førte hende bort, over mod sin lille gule Automobil, som stod
ved Holdepladsen, saa var han med hele sin nyvakte Klarhed

i Hovedet ganske optaget af, hvad her nu vilde ske, skønt han følte sig utilbøjelig til selv at komme med ind i Larmen.

Men den unge Baron Trolle var, saavidt Molde kunde se, da ogsaa den eneste, som bar sig forstandigt ad. Thi blot et Sekund efter at dette Skud som et Tordenskrald havde taget Vejret fra alle Mennesker paa Gaden, slap de pludselig hele Panikens Daarskab løs og puffede sig sammen i et almindeligt svedende Gadeopløb om den ramte Mand.

Hver eneste gav sin egen støjende Mening tilkende i Munden paa alle de andre; i Husene blev der slaaet Vinduer op, og Larmen voksede nede paa Asfalten, hvor Eftermiddagens sparsomme Færdsel blev til Trængsel under Presset udefra, fordi nye Folk stadig kom frem af Husene. Og et Spindelvæv af Cykler masede i en Yderkreds, bag hvilken mørke Kuskestemmer fra de standsede Vogne længere borte nu begyndte at gøre Vrøvl over, at man ikke kunde komme frem her.

Betjenten selv havde nok tabt lidt af Fatningen nu. Han sad paa Hug foran Manden og tog sit Lommetørklæde frem. Men der var intet Skudskaar at se, han laa ganske stiv med Ryggen op; og da han blev vendt, var der heller ikke Blod paa Gaden. Han aandede vistnok svagt, og Betjenten bøjedede sig helt ned og raabte: — Hvem er De?

Men der kom intet Svar.

Det virkede saa uhyggeligt. Selv Politiet kom altsaa i Uro nu. Og det var fordi her skete noget, som ingen forstod. Det hele kom saa pludseligt. Der lød et Knald. Og en Mand styrtede. Mere fik ingen at vide. Hvem havde skudt?

Men saa var der en af de nærmeste, som opdagede noget: — Her er det sprunget, udbrød han bestemt og pegede ned i Asfalten lige foran.

Den graa Overflade var sprængt, saa Beton og Skærver kom frem i et skarpt Hul med svedne Kanter af en Eksplosion; den Ramte var maaske slaaet ned af Lufttrykket.

— Det maa jo næsten have været en Bombe, stammede Betjenten halvt til sig selv.

— En Bombe — en Bombe, gentog Stemmerne med stigende Uhygge ud gennem Opløbet, og Folk gjorde store Øjne.

— Hvem har kastet den?

— Ja, hvem — hvem?

I dette Øjeblik foregik der noget i Stimlen.

Der blev stille i Opløbets Midte. Længere tilbage lyder Raab og Spørgsmaal endnu — men her paa selve Stedet faar Mennesker en kold Skræk i Halsen over et Spørgsmaal, som pludselig dukker op.

De fleste har hørt Knaldet og set en Mand falde — men hvor er Morderen?

Løbe bort kunde han ikke. Det er jo lys Dag; han kan ikke skjule sig. Altsaa maa det være En i Trængslen her. — Men hvem?

Hundrede Mistanker krydses i et Sekund, og man vender sig mod hinanden. — Der er ikke en eneste blandt alle disse Nysgerrige, som ser saadan ud, at Øjnene kan samles om ham.

Der skete med ét en Kæntring i Bevægelsen, fordi noget mystisk kom op. Det tog al Interessen fra den Døde. Han var dræbt. Det kunde man forstaa. Men naar dette foregik lige for Ens Øjne, maatte her da være En, som havde gjort det!

En Mand bliver myrdet; men her er ingen Morder.

Dette var uhyggeligt. — Og da nogle Folk saa huskede, at

de vist egentlig havde sporet en syrlig og fremmed Lugt, der ikke rigtig mindede om Krudt, opstod en pludselig Skræk for det Uforklarlige, dét som er mere uhyggeligt end et Drab. — Der var enkelte, som gerne vilde bort.

Og da Betjenten, som sad dér med sin Lommeklud, ikke virkede med den rette Myndighed mere, begyndte Mængden paa én Gang at raabe efter mere Politi. Men nogle Stykker, der havde de rigtige Opdager-Instinkter, lagde i dette Øjeblik Mærke til en lille bredskuldret Mand, som temmelig hastigt var i Færd med at bane sig Vej ud af Kredsen, løb lige over mod Holdepladsen og tog en Automobil, der forbavsende raskt satte sig i Gang, nøjagtigt samme Vej, som den unge Herre lige var kørt med den forskræmte Dame i sin lille gule Vogn.

Det blev hurtigt flere, hvem dette lille Optrin forekom paa-faldende.

Hvorfor skulde netop denne firskaarne Person skynde sig bort fra Aastedet lige modsat alle de Mennesker, som stadig kom her til? — Var det ikke Bombekasteren? — Han havde graat Tøj — og Brillen — store Brillen — husk dét.

Hvem vilde forfølge ham? Man begyndte at spørge. Nogle raabte. Og et behjertet Forretningsbud puffede med sin Cykle og vilde afsted; han ringede myndigt, men længe før han blot havde slidt sig halvvejs ud af Stimlen, var Automobilten forsvundet bag Svinget af Amagertorv før Hellig Gejsts.

Det hele havde maaske ikke staaet paa mere end et Minut — alt gik med en forfærdelig Fart, og der var ingen fornuftig Orden i Tingene; men nu syntes Politibetjenten, han maatte træde frem i Forvirringen, og derfor raabte han højt: — Er her ikke en Læge?

— Ja, svaredes der fra Opløbet: — Hvor er Lægen?

Og Spørgsmaalet gik videre helt hen til Molde, som stadig stod stille og bleg foran Uret paa Hjørnet.

Han blev endnu mere urolig. Vist var han Læge; men det var nu mere i Familierne.

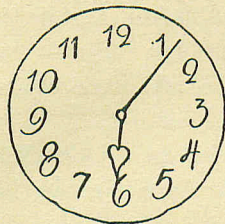
Alligevel følte han her en Pligt; han rettede sig, tog den rigtige Mine paa og kom ind gennem Trængslen, der opmærksomt gav Plads for den elegante eftermiddagsklædte Herre med sin hvide Vest og en kostbar sort Perle i Slipset. Betjenten gjorde Honnør, og Molde nikkede venligt:

— Jeg er Læge. Mit Navn er Etatsraad Molde. Vil De, at jeg ...

Og uden at afvente Svar bøjer han sig ned.

Men i samme Nu kaster han sig i et Ryk tilbage og griber Betjenten i Armen med et Raab:

— Men du gode Gud! Det er Direktør Wiener, Chefen for Dania-Banken, som er myrdet!

Selv om det var sent paa Eftermiddagen i den ferietomme By, hændte det dog flere Gange, mens den lille gule Vogn gled op ad Gaden, at nogen vendte sig og tænkte, at det var nok Baron Trolle, som kørte dør med den norske Ministers smukke Datter.

Det saá jo ogsaa lidt ejendommeligt ud, at hun sad saadan foroverbøjet i Solskinnet med Ansigtet halvt skjult. Men det lod ikke til, at hun brød sig om det; og først i det bratte Sving bort fra Strøget blev hun revet ud af sin Angst og vendte sig til Siden mod ham:

— Hvor kører De mig hen, hviskede hun.

— Hvor i Verden De vil, smilede han opmuntrende — foreløbig havde jeg dog tænkt mig Deres egen Adresse paa Boulevarden ved Langebro, og der er vi jo snart. Men hvis De ikke er blevet træt af mig til den Tid, og hvis det kan berolige Dem lidt, kunde vi jo tage en lille Tur før Middag?

Hun kiggede paa ham: — Tror De nu, det er fornuftigt, at De og jeg kører her sammen?

— Aah, De aner ikke, hvor mit Navn er blevet godt, siden jeg kom hjem; man gaar vist af Mode, naar man er saa

længe borte. Desuden er jeg jo nu blevet selvstændig Guds-ejer og er kendt som Medstifter af Perleklubben — det giver ikke noget daarligt Rygte i Byen.

— Det var nu heller ikke *Deres* Rygte jeg tænkte paa, det var for en Gangs Skyld mit eget.

Der kom et Smilehul frem i den Kind, som vendte mod ham, men saa blev det borte igen, og hun fortsatte, med en lille Smule Dril i Øjnene:

— De og jeg dansede vist tilstrækkeligt med hinanden en bestemt Vinter; og selv om jeg kun har set Dem en eneste Gang i denne Sæson, saa behøver vore Diplomaterfruer saamænd blot at høre om denne lille Tur... Hvorfor har De forresten holdt Dem helt borte saa længe? afbrød hun med et varmere Blik.

Men i det samme standsede han blødt ved et af de høje Hjørnehuse foran Langebro.

— Saa, sagde han, som om det var kedeligt: — Det er svært at skulle være ærlig — men nu er vi der.

Hun gjorde forresten ingen Mine til at staa ud. Her var saa mageligt i al denne Eftermiddagssol; og nu morede det hende at sidde og titte paa Vognens elektriske Udstyr. Hun smilede pludselig midt i det, vendte sig ivrigt mod ham og spurgte:

— Hvorfor svarer De ikke? Jeg vilde gerne vide, hvad der har holdt Dem helt borte i den sidste Vinter og Foraaret med?

— Jamen jeg har jo været paa Rejse i lang Tid, og jeg fik travlt, da jeg kom hjem for et halvt Aar siden. Forresten har vi altsaa snakket sammen den Aften hos Molde i Bredgade, siden De kan huske det; for det var nu ikke saa meget.

Han så paa hende, og da hun følte det aabne Smil mod sine Øjne, nikkede hun naturligt til ham og lod sig hjælpe ned.

Dèr var hun ikke saa langt fra at blive paakørt af en anden Automobil, en Droskevojn som kom farende bagfra og ubeslutsomt standsede lige ved. Der sad en Herre og lænede sig ud, en noget bred Person. Men han trak straks Ansigtet tilbage; de fik kun set en graa Mand og et Par Brilller, saa stak han Hovedet ud af det andet Vindu og gav Chaufføren en temmelig kantet Besked om at køre.

Dette kom de begge til at le lidt af, og netop da den unge Dame stod og skulde række Haanden til Farvel, brast det pludselig ud af hende:

— Gud! Dèr oppe kan jeg da ikke være — jeg er kommet ind fra Landet i Formiddags, og her i Lejligheden er der ganske tomt — der er vel Betræk og saadan noget over det hele — jeg skulde jo til Rungsted nu, men det er vist blevet for sent. — Hvad skal jeg dog gøre?

Han vendte sig hurtigt til Vognen: — Lad mig prøve, om vi kan naa Toget.

Men hun stod og rystede paa Hovedet. — Det gaar nok alligevel ikke, sagde hun tøvende — jeg er ogsaa blevet forfærdelig nervøs, jeg kunde vist knap holde ud at sidde mellem alle de Mennesker lige nu; det var maaske bedre at tage med næste Tog ... hvis De har Tid til at underholde mig saa længe?

— Ja, raabte han med pludselig Glæde — jeg kan som ingenting køre Dem ud til Rungsted — men De tør jo ikke vise Dem med mig. Og hvor skal man gøre af sig selv i saadan en øde By? ... Ja, sagde han sagte og ventede lidt — saa ved jeg kun ét at foreslaa, som jeg næsten ikke tør sige, skønt det dog er saa rimeligt. — Jo! det er, at De tager hjem til mig, lige her om i Frederiksholms Kanal, og drikker en Kop The og

venter paa næste Tog. — Vilde det være saa forkert? Tænk Dem nu rigtig om.

Hun saa' lidt spørgende paa ham; men da hans Øjne havde det frejdigt ærlige Blik, og da det jo virkelig var det eneste Sted, hvor hun var ganske sikker for Fremmede, og da hun nu endelig var saa oprevet og angst, at hun slet ikke turde være alene, saa vilde hun en Gang gøre hvad hun fandt naturligt og stod rolig op i Vognen:

— Det er selvfølgelig forkert, sagde hun resigneret — men vi møder vel ingen paa det lille Stykke Vej? — Kom, lad os køre.

Den gamle Tjener var ikke kommet hjem til Middagen endnu, saa Trolle satte selv Strøm paa den elektriske Tekedel og lukkede Døren ind til Værelserne ved Siden af.

— Hvor De har det stille her, Baron Trolle. Hendes lyse Stemme lød klart midt i den Æred, som hvilede her oppe over Byen og Havnen; og saa kom der et ganske tyst Sekund, hvor det gamle Ur slog to Kvarterslag.

— Det maa vel være halv Syv, tænkte han — Gud ved hvor længe hun tør blive?

Dør stod hun nu henne ved Vinduet og saa' ud over Slottet og Byen — hvor var hun dog slank!

Der laa lidt varm Eftermiddagssol ovre paa Skyerne i Nordvest, og mod denne bløde Baggrund tegnede hendes Linje sig i spændstig Elegance; det korte askeblonde Haar vipede ganske svagt om Kinderne, naar hun bøjede sig ud; og maaske hun nok vidste, hvor fint den lille musegraa Dragt fulgte hendes Legemes Bevægelser, for saadan blev hun i hvert Fald staaende længe.

Langt ude i Dagens sene Fred begyndte en fjern dunkende Lyd at komme nærmere; og i Tankerne saa' han en grønmalet Motorbaad skubbe sig op gennem Havnen med to skraa Skumstriber fra Boven — men saa rev han sig pludselig ud af Billedet, og skønt det var alt for sent at svare nu, udbrød han pludselig ganske naturligt:

— Ja, nu synes jeg ogsaa her er dejligt at være!

Hun vendte sig lidt forbavset; men han var dybt optaget af Tekedlen. Og saa snakkede hun videre, medens hun igen kiggede ud af Vinduet:

— Jeg er saa glad for, at vi netop er kommet til en By, hvor vi baade har Familie og Venner, og hvor de næsten taler det samme Sprog. Og saa finder jeg, at der er saa smukt. Her er saa meget Vand — og Sol — og Blæst — og Maager. — Jeg synes altid jeg er paa et Dampskib! — — Og som hun selv generede sig for den poetiske Lignelse, afbrød hun i en Fart og sagde: — Se Slottet, hvor det er smukt!

— Naah, lød hans Stemme inde i Stuen — Slottet er da ikke det kønneste, jeg kan se her fra, hvor jeg staar.

Men hun blev bange for at have givet ham Lejlighed til en Kompliment. Hun gik lige hen imod ham:

— Trolle, husk hvor kort Tid der er til mit Tog gaar; De og jeg skal ikke sige noget overflødigt til hinanden nu, vel? Jeg har gjort denne lille Letsindighed — maaske den første i mine 23 Aar — fordi jeg var saa oprevet af dét der nede. —

Hun satte sig i en Stol, som om hun pludselig blev træt:

— Aah, hvad var det dog egentlig, der skete for noget rædsomt? Der blev en Mand myrdet — men hvem gjorde det?

Han stod og hældte Vand fra Kogeren over Bladene i en

Thesi; hun lagde Mærke til hans smukke, langsomme Bevægelser og syntes de passede her i Stuens stilfærdige Farver paa Vægge og Møbler.

— Hvem det var, sagde han og rakte med en lille Skælven i Haanden hendes The over paa det lave Bord foran den bløde blaa Stol, hvor hun sad: — Hvad siger De ... blev han dræbt? — Tror De ikke bare han var slaaet til Jorden?

Og saa gik han over til noget andet. Ligesom i Tanker stod han og søgte i Lommen efter en Cigaret, fandt sit blanke Etui i Sportsvesten og rakte det mod hende:

— Nej, sagde han — tag den dør, den er bedst.

Hun syntes, det var pænt, at han vilde aflede hendes Interesse fra det andet, og i halvt ubevidst Glæde over Cigaretrens første fine Duft slog hun Øjnene op mod ham, men blev i det samme forlegen derved og fortsatte urolig:

— Hvorfor tror De, at han kun var bedøvet? Og hvem havde skudt? — Kan saadan noget virkelig hænde midt i Byen ved højlys Dag? Og hvordan tror De, der nu ser ud, der nede paa Hjørnet?

I det samme ringede Telefonen henne paa Skrivebordet. — Han vendte Hovedet langsomt, ligesom overbærende mod dens Klirren, men gad ikke rigtig gaa der hen.

— Vil De dog ikke tage den? spurgte hun forbavset.

— Aa nej, hvad skal vi med fremmede nu?

Men hun blev saa nervøs ved den Tanke, at nogen stod et Sted i Byen og lyttede.

— Gør det alligevel, bad hun.

Han gik hurtigt der over, stillede sig med Ryggen mod Vinduet og kiggede hen paa hende.

— Ja, hviskede han ind i Telefonen. Hun saa', at han

fik en Rynke i Panden. — Nej, sagde han højere. Det kan jeg ikke ... Det vil jeg ikke! — Farvel. — Og med en Antydning af et flygtigt Buk lagde han Hørerøret paa, men slap det ikke.

— Vent blot et Øjeblik, sagde han lidt forpint over til hende. Og det varede ikke længe, saa begyndte en Snurren igen, men Haanden laa som en Dæmper over Klokken. Han gik mageligt tilbage og satte sig i Sofaen overfor hende.

Den unge Dame smilede lidt spøgefuldt: — Hun er da ivrig!

Men han tog ikke mod Udfordringen; han sad ganske aandsfraværende og stirrede gennem Vinduet ud paa Himlen, og hun opdagede, at nu var han kommet til at se anderledes ud. Hun forstod, at han tænkte paa et eller andet langt borte; det var ligesom han vilde tale men ikke kunde, han løftede Hovedet med et Ryk og prøvede ganske tydeligt at tage sig sammen. Det saa' ud, som han slet ikke huskede, at hun var her; et Øjeblik lagde han Haanden for Øjnene.

Hun følte sig lidt forlegen. — Egentlig vilde hun meget hellere have siddet og snakket med ham om det sædvanlige ingenting, og set sig om i hans smukke Stuer og lagt Mærke til, hvordan en ung Mand havde det, naar han var hjemme. Men der var kommet noget underligt over ham nu, og naar man pludselig kunde glemme sin Gæst aldeles, saa maatte det vist have været noget meget alvorligt, dét i Telefonen — meget mere end en kvindelig Bøn. Men alligevel kunde hun ikke styre en Smule Jalousi i sit Ungpighjerte, hun lod som det ganske sikkert havde været en Dame. Og lidt barnligt kattenvenligt sagde hun: — Nu fortryder De vist, at De bad mig komme?

Hendes Stemme kaldte ham tilbage fra det andet; han vaagnede med et Smil, da han saa' hende hos sig, og med sin gamle Naturlighed sagde han:

— De ved godt, at der ikke er noget i Verden jeg hellere vil, end at De skal være her. — Og da han alligevel var kommet til at sige dette, som han egentlig ikke maatte, kunde han ikke standse, men fortsatte med stille Glæde, som om han nød at faa det frem:

— Jeg oplever jo kun denne ene lille lykkelige Gang at have Dem; hvorfor skulde jeg saa sige noget andet i Verden end at jeg elsker Dem. Endnu og altid. Jeg har prøvet at rejse bort fra det — men alt blev tilbage her. Bagefter har jeg søgt at undgaa Dem, og derfor har jeg kun følt mig som et halvt Menneske lige til nu. Og skønt De en Gang har sagt mig et smukt Nej, saa spørger jeg igen. For uden Dem bryder jeg mig ikke om mig selv.

Hun saá ned. Nu følte hun det igen, som en lille varm Taare løb hen over hendes Hjerte. Hun vilde allerhelst græde og maaske blive trøstet lidt af ham — men saa sænkede et tyndt og køligt Flor af Paapasselighed sig foran hende — hun sad jo her hos en fremmed Mand; hun havde allerede været letsindig nok.

Og Frøken Kaas samlede Kjolen om sine fine Ben, der tittede lidt frem.

— Trolle, sagde hun alvorligt — tal hellere til mig om noget andet. — De glemmer, at jeg kom her op, fordi jeg var blevet bange. — Vil De ikke prøve at gøre mig lidt rolig? Sig, at De tror, det kun var et Ulykkestilfælde eller saadan noget? — Jeg saa' ogsaa Morbror Molde der nede; han var vist lige saa forskrækket — fik De da ikke selv et Chok ved

Knaldet? — Hvad tror De dog, det har været? — Aah, jeg er blevet saa nervøs!

Det saa' ud, som han anstrengte sig for at tænke paa dét, hun vilde; men han brød pludselig af og hviskede: — Nej, jeg kan ikke! — —

Og saa fortsatte han alvorligt: — Jeg kan slet ikke huske noget andet, end at De er her. — Jeg ved godt, at det ikke engang er med Deres gode Vilje, og det var mere ridderligt at berolige Dem lidt end at tale om noget, som jeg ikke maa — men alting er saa lidt mod dét, at jeg ser Dem igen — og De maa ikke tage dette lille Øjeblik fra mig straks.

Hun standsede ham ikke, hun kunde ikke nænne at afbryde — hun var jo ogsaa lidt glad for det hele; men da han saa tav stille, bøjede hun forsigtigt af, fordi hun alligevel følte sig fremmed her oppe — det var jo ikke nogen Dagligstue.

Hun tænkte, om hun skulde se paa sit Armbaandsur og sige, at nu maatte hun skynde sig, men det syntes hun ikke var pænt mod ham; og derfor rejste hun sig langsomt og sagde alvorligt:

— Tak, Baron Trolle — De ved ikke selv, hvor god De altid har været imod mig. Nu bliver jeg nødt til at gaa, men jeg skal ikke glemme dét, De sagde. — Lov mig nu, at De ikke vil følge mig, ikke engang ned ad Trappen — vel?

Ved Døren rakte hun ham sin Haand. Og da han ikke kyssede den, og hun næsten syntes, han tog sig lidt for mandigt sammen, kunde hun ikke holde en lille Pil tilbage:

— De havde lovet, at De aldrig vilde sige det igen. Det Løfte brød De.

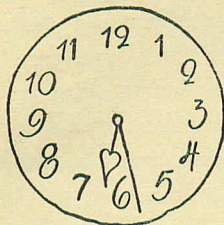
— Ja, sagde han skælvende: — Det brød jeg. Og jeg vilde gerne bryde Tusind endnu!

Hun saa', hvor bleg han var. Og fordi hun ikke saa gerne vilde have en altfor alvorlig Afslutning, tilføjede hun, da hun vendte sig udenfor Døren og stod der med sit allersødeste Smil:

— De løj ogsaa en lille Smule, ikke? For det *var* alligevel en Dame!

Han vilde lukke Døren for at skjule sit Ansigt. Men nu kunde han ikke mere; han traadte ud paa Trappen, bøjede sig frem og sagde hæst: — Det var en Mand.

Og med et pludseligt isnende Ansigt hviskede han: — Hvis det nu var Morderen?

Ude ved Sct. Jørgens Sø, tværs overfor Vandværkerne og Godsbanens gamle Terræn, ligger der halvt skjult under tætte Løvtræer en hel Del Havehuse mellem Spadserestien langs Vandet og Vodroffsvej paa den anden Side. De hører med til Frederiksberg men ser alligevel ikke rigtig saadan ud som de velholdte Villaer længere ude; der er noget ældre og mere forborgent over disse ensomme Boliger her paa det forsvundne Vodroffslunds fugtige Jorde.

Ved en af Tværvejene ned mod Søen kan man se saadan en rigtig gammel Have, hvor sammenvoksede Hække næsten skjuler Laagen og stænger nysgerrige Øjne borte, saa der kun kan skimtes et højt Hus med Trætag langt derinde bag de filtrede Buskadser af visnet Syrén og Guldregn sammen med nogle slanke Tuja og Tax.

Her kommer saa sjældent Folk forbi, og der er heller ikke noget særligt at se fra Vejen, derfor var det mest Drengene i Kvarteret, som havde bidt Mærke i Havens skumle Ensomhed og med spændende Ærefrygt gik et Stykke udenom, hvis Husets Beboer kom frem.

Det hændte nu ikke ofte i deres Legetimer; han var vel

paa Arbejde inde i Byen. Men hans Datter saá de, naar hun kom hjem. Hun var saa vidunderlig smuk, og en af dem vidste fra Grønthandlerens, at hun skulde være meget dygtig og var Sekretær hos den rige Fabrikant Jürgens, der havde sine Kontorer paa Nytorv lige overfor Domhuset. Hendes Fader havde saadan et mærkeligt Navn, som de ikke kunde lære, men han var Doktor.

Disse to Mennesker havde boet der et halvt Aars Tid; de var fremmede og talte et underligt Sprog sammen, det havde Drengene hørt. Der kom ogsaa tidt Besøg om Aftenen, men det var altid saadan nogle underlige Herrer, der ikke saá danske ud; men de kendte vel ikke andre.

Nej, de holdt sig for sig selv. I Dag var Doktoren helt alene i sin Dagligstue, hvor den høje, ligblege Mand passede daarligt i de borgerlige Omgivelser, som saa tydeligt ikke var hans egne.

Det var ogsaa umuligt at finde Ro i disse kantede Møbler; og hans Øjne kunde ikke hvile ved nogen af de lysegrønne Landskaber og Søstykker paa Væggen. Han gik nervøst frem og tilbage mod Vinduet og trommede paa alt hvad Fingrene kom nær, stod et Øjeblik som en lang Silhuet foran Ruden og stirrede paa Haven, hvor nogle indfiltrede Jasminbuske og et Par halvkvalte Roser var alt, hvad han saá af Blomster der ude i Eftermiddagens graa Lys.

Han vendte sig ogsaa hurtigt, kiggede fortørnet hen paa det store Hængeur, strøg sig gennem det lange sorte Haar og prøvede at blive staaende, men kunde ikke holde det ud læn- gere og gik næsten med Stormskridt over til Telefonen, hvor han stadig forlangte det samme Nummer. Hans udenlandske

Stemme nævnede Tallet med næsten stædig Tydelighed; men der kom ikke Svar.

Han satte sig helt sammenbøjet i en lav Gyngestol og rokkede frem og tilbage med Albuerne mod sine Knæ og Hovedet i Hænderne. De lange Fingre klemte nervøst om Hagen, der havde denne glatte Stramhed som hos Mænd, der nylig har ladet deres Skæg tage af; og der gik smaa Trækninger i Ansigtshuden op mod de store blanke Øjne, som var ved at briste af Utaalmodighed.

Saadan blev han siddende, bukkede blot af og til hele det tynde, sortklædte Legeme sammen, som i et Martyrium; og da han hørte Døren gaa, forandrede han ikke Stilling, fordi det maatte være Datteren, der kom hjem.

Den unge Pige bankede paa, før hun traadte ind. Hun gik lige hen til sin Fader, kyssede ham næsten ærbødigt paa Kinden og smilede: — Jeg synes, du ser saa oprevet ud.

— Ja, svarede han kort og skød hende halvt fra sig: — Har du hørt noget?

Hun rystede spørgende paa Hovedet: — Hørt? Nej, jeg kommer lige fra Kontoret. — Hvad er det?

Han lagde ikke Mærke til hende mere, sad blot og bed sig i de smalle Læber — og pludselig fo'r han op og stammede i Gulvet: — Hvorfor kommer han ikke som han skulde? Jeg har ringet Snese af Gange, men han er stadig ikke hjemme.

Den unge Pige bøjede Hovedet og saa' ned: — Er det Trolle, du mener?

Han gad ikke engang svare hende, eller ogsaa kunde han ikke faa et Ord frem.

Og som hun vilde lade Faderen alene med det daarlige Humør, gik hun hen mod Døren ind til det næste Værelse.

Han vendte sig efter hende: — Hvad skal du i Laboratoriet?

Hun kom tilbage: — Ingenting, jeg vilde blot op og klæde mig om.

— Klæde om, vrissede han; men saa tog han sig i det og sagde behersket: — Bliv nu her, Rita, naar du ser, hvor nervøs jeg er.

Hun satte sig. Det saá en lille Smule trodsigt ud, og Doktoren rynkede Panden; men da han maatte have nogen at tale med, begyndte han blot igen at gaa op og ned ad Gulvet, saa langt de dumme Møbler vilde give ham Plads, og hans Fingre viklede sig ind i hinanden.

Pludselig standsede han, holdt Hænderne for Ørene, som om noget vilde sprænges der inde, saa snurrede han om paa Hælen, bøjede sig langt fremover, strakte begge Arme med Haandfladerne opad imod hende og raabte højt:

Satan og alle hans Engle! — Skal jeg da aldrig faa det at vide! — Ja, du forstaar ikke et Ord — men saa skal jeg sige dig, at i denne Time er en af de største Begivenheder begyndt i dette elendige Land — det er mit Værk — og jeg — jeg — véd intet derom — bare fordi den Sprade ikke kommer, som han skulde.

Saadan blev han staaende, som om han ventede paa Forklaring. Men hun svarede ikke, hun løftede ikke engang Hovedet men sagde bare ganske stille: — Kunde du ikke hellere prøve at ringe igen?

Han stirrede rasende paa hende; men Utaalmodigheden lod ham ikke i Fred. Og som for at skjule en pludselig Flov-

hed vendte han hende hurtigt Ryggen og gik med store Skridt til Telefonen og raabte det samme Nummer.

Han trommede med Hælen i Gulvet og vendte sig imod hende med et Ansigt, hvori flere og flere Rynker viste nye Bebrejdelser. Han var lige ved at smide Hørerøret paa endnu en Gang, da hans Øjne pludselig lyste op:

— Hallo! raabte han — er det Dem selv? Det er Iskaroff — hvor bliver De af, Mand? Faar jeg ingen Besked? Kom her ud straks! Hvad er det, De siger? De *kan* ikke? ... De *vil* ikke? Er De gal! Vil De ... Hallo! Hallo!

Forbavset smed han Hørerøret paa, ringede op igen og brølede Nummeret. Men nu kom der ikke mere Svar. Og med ét lagde han Telefonen paa og vendte sig stum. Han stod et Øjeblik, som om han var ganske alene, de opspilede Øjne gled vandrende rundt i Stuen, og da Blikket traf den unge Pige, blev han pludselig ond i Ansigtet, og en Orkan brød løs.

Hun rørte sig ikke. Hun kendte ham; men dette havde hun ikke set Magen til før, og hun var lige ved at tro, der skulde ske noget forfærdeligt, da han pludselig sank sammen i en Stol og blev ganske stille og hvid, saa de sorte Øjne traadte frem som paa en Fisk.

Saa rejste hun sig og gik over til ham. Hun sagde ingenting, men strøg ham stille over Hovedet.

Han standsede hendes Haand og tog den.

— Rita, sagde han klagende — nu maa du hjælpe mig. Det er første Gang jeg beder, og du kan ikke sige nej. Du forstaar ikke, hvad der er sket — jeg skal sige det kort: Det er alt dét, jeg har sat Livet ind paa, der nu kan briste. Det er tusind anspændte Døgns Grublerier, som her bliver spildt. Jeg har bundet den Mand til mig med den Magt jeg har — men

hvis det alligevel er for lidt, hvis han er gledet ud af min Haand i dette Øjeblik og tør sætte sig op mod min Vilje, saa maa du hente ham. Jeg selv bør ikke forlade Huset endnu — det kan blive af Betydning, at jeg har været her hele Eftermiddagen. Vil du tage der ud, Rita?

Hun stod foran ham og saá ned: — Nej, det vil jeg ikke.

Men denne Gang blev han ikke vred. Han slap blot heller ikke Haanden, men strøg hende ganske langsomt op ad Armen. Og saa talte han:

— Hør nu paa mig; og se mig ind i Øjnene, for dette siger jeg i en alvorlig Time. — Du ved saa lidt om mig, mit Barn, at jeg maa forklare dig noget. — Det som jeg beder dig om, er ikke at lokke en ung Mand til mig, det er at hjælpe mig for mit Livs Skyld.

Alt hvad jeg har arbejdet paa, siden jeg slap fri af Ødemarkens Fængsel, alt hvad jeg drømte og stred for og kæmpede med ved Nat og Dag, dét er forspildt i dette Øjeblik, hvis jeg ikke faar ham i Tale.

Han sagde nej, da jeg bad ham komme nu; det betyder, at han kan rive sig løs, fordi noget andet pludselig har fanget ham, og jeg véd, hvad det er — jeg véd det — det kan kun være en Kvinde, som tager hans Tanker fra mig. Nu skal du hjælpe! — Se nu paa mig, og forstaa hvor alvorlig jeg er.

Hans Stemme havde umærkelig sænket sig til en dyb, varsom Tone. Han talte ganske langsomt og med lige brede Mellemrum mellem Ordene, saa der lød en ensformig, næsten religiøst bedøvende Klang i Stuen. Og stadigt strøg han beroligende hendes Arm og holdt sine Øjne i hendes, medens han vedblev:

— Denne Time — denne Time — den trettende Dag i

den syvende Maaned — er bestemt til at være den, hvor en ny Tid begynder for Millioners Skarer — alle de, hvis Liv slides op, for at de hundrede Faa kan svælge. Kampen har gaaet mellem dem i Tusind Aar, men altid er det de Faa som har sejret — de havde Magten bag sig. Guldets.

Men nu — hører du mig — nu skal det langsomt begynde at strømme — det skal over til den anden Side. Jeg har Midlet i min Haand til at tvinge Magten fra Fjenderne. — Lidt efter lidt, i Klump efter Klump, kan jeg tage det gule Vaaben fra dem. En efter En maa de udlevere os det, naar jeg bruger min Kraft — og nu er Begyndelsen sket — i denne Time, hvor Dagstjernen vender sig i Løvens Tegn — vil det komme.

Der skal ikke hævnnes, der skal kun trues. Og naar de føler, hvad Kabbalas Syl formaar, vil de med Skræk i Hjertet redde sig selv ved at give os dét, som de Mange behøver for at blive saa stærke som de Faa. Jeg taler ikke om, hvor godt der vil blive i Verden, jeg præker ikke om et tusindaarigt Rige, jeg siger dig kun, at Guldets begynder sin Gang.

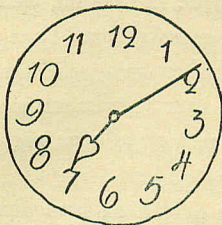
Se paa mig, Rita — for i denne Haand, som jeg holder her, ligger det nu, om vi skal sejre. Det er din Fader der beder, og jeg spørger — vil du gøre det for min Skyld? — Nu kan du ikke sige nej.

Hun svarede ikke.

Da han slap hendes Arm, vendte hun sig langsomt og gik med tunge Skridt hen mod den Dør, hvor hun var kommet. Han hørte hende ude i Entréen; og henne fra Vinduet saá han hende gaa gennem Haven. Saa fløj der et haanligt Smil over hans Læber, saa de hvide Tænder kom frem.

Pludselig lyste Øjnene blankt — han sprang over til Telefonen, gav et nyt Nummer og ventede lidt: — Hallo! — Er

det Y. 16 ? — Stille — det er mig! — Noget at melde? ...
Godt! ... Pas paa, hvad De siger! ... Nej ikke endnu; men
jeg har sendt Bud ... Ja, jeg tror, der er en Dame i Spillet ...
vær ganske rolig; inden en Time er han her. — Ellers noget?
... Løbesedler? — Ja saa! ... Møde i Klubben? — Det ven-
tede jeg ... Saa; vær nu forsigtig — ring i Nat og hør om
Perle 2.

Da Frøken Kaas begyndte at gaa ned ad Trapperne, var hun næsten lidt vred, fordi hun virkelig fandt, det var for dumt af ham at sige saadan noget, naar de nu havde haft det saa hyggeligt.

Han var jo ellers langt fra den almindelige danske Hovedstadsherre, der havde let til Spøg, men ikke altid var sikker paa dens Virkning. Netop hans moderne Ridderlighed havde hun straks følt sig tryk ved, den første Gang for to Aar siden, da hun traf ham paa Sejlturen; og det var denne fintfølende Alvor, som havde fanget hende og gjort hende forelsket — hun var fristet til at sige ja, den Aften for et halvt Aar siden, da han i et pludseligt Udbrud spurgte, om hun vilde være hans. — Aah, hun havde ingen haft at tale med, da han saa rejste bort Dagen efter.

Men kunde det virkelig være for at gøre sig interessant, at han nu havde sagt dette om den, som ringede? Det lignede ham kun lidt. Og hvor han forresten var bleg og underlig, da han hviskede det; men saadan noget kunde jo ikke være muligt mellem Folk af hendes egne. — Hun prøvede bare at slaa Tanken fra sig.

Da hun lukkede Porten op, stod en fin Sølbrise hende ind i Ansigtet. Solen skinnede lidt endnu, den var langt nede, men forsøvede de smukke spanskgrønne Tage paa Ridehuset ovre i Slottet. Hun syntes Luften hang saa klar under Himlen; halvt i Tanker skraaede hun over Kørebanen mod Kanalens mosbløde Vand, hvor Robaadene med alle de naive Navne laa og knirkede ved Bolværket. —

Det morede hende at gaa og læse dem — og først da hun var kommet hen ved Marmorbroen over til Slotsholmen, forstod hun, at det vist var en usædvanlig Uro paa Fortovet og længere nede i Gaden, som hun var flygtet for. — Nu hvor den tidlige Aftenstilhed skulde ligge over hele Kvarteret her nede ved Havnen, stod der mange Mennesker paa Gaden, og de talte højt.

Saa gik hun til Højre over Broen og kom ind i den gamle Kolonnade, hvor der var Fred.

Hvad gjorde ogsaa det, om hun kom lidt senere til Rungsted? Der gik Tog nok, og hun brød sig i dette Øjeblik ikke om at sidde i en Kupé med varme Landliggere, som skulde hjem. Nu havde hun noget at tænke paa; og her var hun alene, midt i den By, som hun aldrig rigtig havde set i den døde Tid.

En enkelt lavere Embedsmand, der saá ud, som han endnu havde lidt af den forsinkede Ministerialposts Gummi paa Fingrene, gik forbi med sin Mappe og sit Kontor-Ansigt; en rød-kjølet Berider rørte en blankstriglet Hest ude paa Ridebanen — aah, det var Fortid alt sammen, det virkede saa roligt og trygt.

Og pludselig blev hun vred paa sig selv, fordi hun alligevel var gaaet op til ham — det gjorde ganske vist ingenting, for hvem kunde ane det — og det *havde* jo ogsaa været lidt af et Eventyr — og han var ikke af dem, som misforstod. — Men

hun havde ladet sig friste, fordi det var saa længe siden, hun havde set ham..... nej, nu vilde hun ikke mere tænke paa det — hun maatte meget hellere tage hen til Morbroder Molde i Bredgade — ja, hun kunde faa en Automobil ovre fra Holdepladsen paa Amagertorv — han kunde fortælle hende, hvad det var for noget, det andet — han maatte da vide det, for han stod jo selv lige i Nærheden, da det skete.

Men længere end ud gennem Slottet kom hun ikke, før Byens Feberpuls mærkedes igen.

Uden for Børsen var der Folk, som gestikulerede paa en usædvanlig Maade. Politibetjenten henne ved Stoppestedet var i Virksomhed med et Opløb foran Avismanden; og spredt paa Brostenene mellem de høje Træer ved Slottet laa der Papirer rundt omkring, en ældre Herre stod og kradsede ved et af dem med sin Stok for at kunne læse de fede Typer.

Saa kom der en barhovedet Fyr løbende forbi og stak hende saadan en halvkrøllet Lap i Haanden fra den Bunke, han bar, hendes hvide Handske blev smudset af Tryksværtten med den fugtige Lugt — uf.

Og hun forstod ganske fjernt, hvad hun læste — noget om Begivenheden for en Time siden, hvor en af Byens gode Mænd, Bankdirektør Wiener, havde været Genstand for et hemmelighedsfuldt Mordforsøg, om hvilket Opdagerchefen iagttog en haardnakket Tavshed. Han benægter ikke Muligheden af, at denne Udaad er forøvet af fremmede Elementer, der opererer i vor By. — Eksplosionen maa skyldes et Stof af uhyre ringe Omfang men frygtelig Virkning. — Det gaadefulde er, at man hverken paa selve Stedet eller i dets Periferi har kunnet udpege nogen som Gerningsmand. — Der hviler en besynderlig Mystik over Attentatet, Direktøren er ikke direkte

ramt men svæver alligevel mellem Liv og Død. — Politiet savner ethvert Spor. — Imorgen: Interview med Etatsraad Molde, der bragte Ofret den første Lægehjælp paa Stedet. —

Hun lod Løbesedlen falde og prøvede at tørre Handskerne rene med sit Lommetørklæde; saa gik hun hurtigere videre for at faa fat i en Vogn og komme hen i Fred hos sin Onkel.

Langt ud paa Amagertorv var der Trængsel, Standsninger, Politi og megen Skubben; men der blev altid gjort høflig Plads for en elegant ung Dame, netop fordi det vel ikke var af Nysgerrighed, hun kom. Ovre paa selve Hjørnet saá hun en Karré af tunge Betjente, der gjorde Front til alle Sider, som om de skjulte noget i deres Midte, hvor dog Ambulancen for længst havde hentet, hvad den skulde, og hvor kun nogle civilklædte Mænd stod og prøvede at komme til et Resultat af deres Undersøgelser paa Gerningsstedet.

Og netop da hun gik hen mod en Vogn, følte hun pludselig en Angst i Brystet, fordi hun ganske tydeligt mærkede, at der var En, som stirrede stift paa hende.

Hun vendte sig bleg og traadte tilbage. Der stod en noget lavstammet Mand i graat Jakkensæt; han saá paa hende med nysgerrigt Blik gennem de skarpe Brillen og prøvede at skjule en lille Forlegenhed ved et paatrængende Smil.

Ja, ham havde hun set før, da han standsede udenfor hendes Dør, hvor hun sad i den gule Vogn, og saa var han kørt videre i en Fart. Hvorfor blev hun nu bange ved at møde ham her?

Aah, Gud, hun vidste det ikke! Hun tænkte kun, om hun i sin Skræk havde Kræfter til at komme op i en af Vognene; hun stirrede forvirret omkring — men pludselig gav hun et lille Hvin af Glæde og fløj hen til sin kære Onkel Molde, der kor-

rekt og beroligende, men endnu lidt anstrengt af alt dette uventede, var paa Vej til Vognen ved Siden af.

— Men min søde Pige, udbrød han forbavset og glad — er du her endnu? Hvorfor er du ikke i Rungsted til Middag, og hvad har du bestilt hele Tiden? Jeg synes, jeg saá dig sammen med Trolle?

— Ja, sagde hun hurtigt og vendte Hovedet nervøst efter nogen, som hun skulde se efter — han kørte mig til Toget, men vi naaede det ikke!

— Naa, nej, nikkede han. — Men jeg selv har været i Virksomhed, kan du tro, først som Læge — for du saá jo, hvad der skete, og du ved, at det var Wiener — naa Gudsketak, han kommer sig nok efter Faldet og Choket — og saa som Øjenvidne, fordi jeg baade maatte tale med Betjentene og derefter blev holdt fast i næsten en Time af en pligtro Reporter, som kom til Stede, og som ikke slap mig, før jeg havde fortalt alt, hvad jeg vidste, og lidt til.

Men hvor skal du hen, og hvordan er det, min lille Pige ser ud? Du er jo aldeles bleg. Kom med mig. Du maa hjem i Bredgade og have et godt Glas Vin. Ja, se det var ret — jeg kunde virkelig heller ikke lade dig gaa alene saadan.

— — Men da de kom hjem, blev der kun Tid til et enkelt Glas, for der var kommet Ilbud med et Brev til Molde, om han snarest muligt kunde komme til hemmeligt Bestyrelsesmøde i Klubben — i Anledning af det i Eftermiddags forefaldne — stod der. Og da det var med Konferensraad Guldborgs egen Skrift, var der ikke andet at gøre.

— Der maa være noget højst alvorligt paa Færde, sagde Molde bekymret. — Wiener er jo Medlem af vort Seniorat, og

det staar vist i Forbindelse dermed; saa jeg maa gaa med det samme. Det var da godt, at vi lod Automobildrosken vente hernede; du kan køre med mig op over Gammel Strand og saa til dit Tog — aah, bare det var mig, der kunde tage ud til Jer, ovenpaa disse forfærdelige Timer.

Og i Vognen kunde Etatsraaden umuligt skjule sine Ængstelser.

— Jeg er bange for noget, hviskede han — jeg begynder alligevel at tro, at dette gaadefulde Skud i Dag, saa godt vi, Gud være lovet, slap fra det, betyder noget mere, end vi ved.

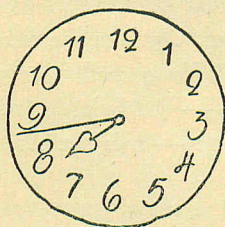
Lille Karin, efter Krigen er der gaaet en Skygge over Verden; maaske Mørket nu skal naa vor fredelige By. Jeg ved ikke selv, hvad det er, jeg er bange for; men der er vist noget hemmeligt i Gære. Jeg vil betro dig, at Wiener, som er en meget klog Mand, har haft nogle Anelser selv. Han antydede baade for mig og for Trolle, da vi gik fra Bestyrelsesmødet sidst, at han ventede en saadan Hændelse; han sagde ikke ligefrem, at han var blevet truet, men jeg tror det.

Og hvor let vilde det ikke ogsaa være for farlige Individder at drive deres Spil her i vort stille Land, hvor man aldrig er forberedt paa noget? Vi er saa troskyldige. Vi hører om al den Ondskab ude i Verden, der kommer op nedefra, og vi glæder os over, at der ingen underjordiske Kræfter er hos os; vi har det alle saa jævnt.

Men hvem siger mig, at de lovløse Skurke, som har svært ved at komme frem i Dagens Lys i de andre Lande, hvor man passer paa dem, at de ikke en Dag faar Øjnene op for et lettere Virkefelt hos os?

Ja, jeg snakker, og jeg er urolig. Men du med dine unge Nerver kan ikke føle det samme. Det er ogsaa galt, at jeg

sidder her og skræmmer dig — saa, nu staar jeg ud, og saa kører du videre; hils din kære Fader og sig Tak for i Gaar, det var en dejlig Aften. Og kom saa ikke til Byen mere uden at tage ud og spise Middag med mig; jeg skal nok være rimeligere næste Gang — ja, hvis der nu blot ikke bliver for meget Tale om alt dette — hvis det bare kunde standses!

Men det kunde ikke standses.

Byen anede noget; det var sivet ud af en Sprække, som kun en Hemmelighed kan passere. Folk stoppede hverandre paa Gaderne, Telefonen begyndte at spinde et dirrende Net over Byen, og allerede en Time efter at det var hændt, kogte hver eneste Høretragt som en Konkylje og hviskede saa underligt fjernt, at en af Byens rigeste Mænd var blevet skudt ned ved højlys Dag — men han var da ikke dræbt? — Jo, vist var han myrdet! — Nej, det var kun et Attentat. — Men hvem havde gjort det? — Var der da ingen Gerningsmand? — Nej, intet Spor af nogen! — Saa maatte der være sluppet fremmede Kræfter løs over Byen.

Den Eftermiddag gængede Luften over Danmarks Hovedstad af underlige Rygter; men den, som vidste med sig selv, at han havde set mere end de andre, det var Etatsraad Molde. Og medens han gik op med Elevatoren til Klubbens Lokaler i det hvide Søjlehus overfor Slottet, følte han sig som Øjenvidne.

Der var nu ikke den stakaandede Uro, som han havde ventet.

Hele Konversations-Salens Midtergulv var tomt; og de faa Medlemmer, som ikke allerede var taget paa Landet, før Begivenheden indtraf, havde trykket sig sammen i de mindre Stuer, gennem hvilke han hilsende gik, ledsaget af en glatraget Tjener, der hviskede, at Etatsraaden ventedes i det sorte Værelse.

Saa skød han en tung Dobbeldør af Filt til Side, og Molde gled ind i Bestyrelsens private Samtalerum, hvis sorte Silketapeter spejlede de elektriske Kandelabre, medens det svære Forhæng var trukket for Dobbeltvinduerne over mod Slottet og den endnu halvyse Dag stængt ude.

Der sad fem Herrer af Klubbens Seniores omkring det gamle Bord. Som næsten alle Medlemmerne bar de den sorte Perle i deres Slips, og Molde følte uvilkaarligt efter i denne alvorlige Stemning, om han ogsaa selv havde det smukke Kendemærke paa sig.

De hilste tavst paa ham; og uden den sædvanlige Spøg paa Læben bød Konferensraad Guldborg for Bordenden ham tage Plads, og fortsatte, som om han havde været midt i en Sætning:

— Ja, nu mangler vi jo kun Trolle, vort yngste Medlem; men han har nylig lovet mig i Telefonen at komme meget snart. Og dét, som jeg har at meddele mine Herrer, kan jeg godt sige nu, da han allerede kender Hovedsagen, om hvilken jeg kort har raadført mig med ham, fordi jeg, som De véd, vurderer hans ungdommelige Skarpsyn højt.

Hvad jeg først har at sige, er Dem i Eftermiddag ikke mere noget nyt. En af vore højt skattede Kolleger indenfor Senioratet i denne Klub har været Genstand for et forbrydersk Atten-

tat; Forsynet har sparet Direktør Wieners Liv, men bag Misgerningen ligger — og det er dét, jeg saa hastigt har samlet min Bestyrelse for at meddele — bag denne Udaad ligger en skjult Trusel mod hele Samfundet — og, mine Herrer: — specielt mod den Klasse, som har en Art Repræsentation i denne nye af os stiftede Forening, der i vor gode By, hvor lidt Misundelse altid gør spøgefuld, har faaet det muntre Tilnavn: Perleklubben.

Lige i Konferensraadens første Kunstpavse gled Filtdørene op, og Bestyrelsens Tjener kom ind, traadte hen til Formanden og hviskede noget. Han nikkede tørt og fortsatte, da Tjeneren var ude igen:

— Den Mand, som nu kommer ind, og som jeg vil forestille Dem, er Privatopdageren Hr. Jarrild.

Før vi lader ham komme, vil jeg gerne meddele, hvorfor jeg har sagt ham til, og hvem han er. — Det er en Mand, som mit Selskab og et Par andre store Kompagnier i længere Tid har haft i hemmelig Tjeneste som privat Politi-Agent overfor de betydelige underjordiske Kræfter af fremmed Oprindelse, som efter Verdenskrigen har søgt et gunstigt Virkefelt i vort Land.

Og for en Uge siden blev han af mig detacheret til særlig Beskyttelse for Bankdirektør Wiener, som — ja, nu har jeg naaet Hovedsagen — som privat meddelte mig, at han havde modtaget et mystisk Truselsbrev, hvis ejendommelige Karakter lod mig forstaa, at det ikke, saaledes som Direktør Wiener helst vilde se det, var en daarlig Spøg. — Og jeg har til min store Beklagelse faaet Ret i Dag.

Derfor har jeg kaldt Hr. Jarrild til. Hvis ingen af mine Herrer behøver yderligere Forklaring, vil vi maaske lade ham komme ind?

Og uden at afvente Svar trykkede Konferensraad Guldborg paa en lille Knap under Bordet. Straks efter stod Manden inden for den sorte Dør, som skød sig sammen bag ham.

Han bukkede meget dybt og blev derved kortere og bredere endnu. Da han rejste Hovedet op igen, saá man allerførst et Par rundslebne Briller, der spejlede Lysene og virkede som Forstørrelsesglas, saa Øjnene bag dem voksede ganske usandsynligt. Dernæst lagde Herrerne Mærke til et kort tørt Haar, det eneste opstaaende paa hele Personen, som ellers kun virkede i Bredden ved et Par sjældent vandrette Skuldre. Hans Ansigt var paafaldende almindeligt; det havde næppe været til at kende fra hundrede andre, hvis det ikke var markeret for neden af saa firkantet et Kæbeparti, at det ligefrem saá ud, som det tyngede. I Øjeblikket hang det oven i Købet længere ned end ellers, men det var maaske paa Grund af Situationen, og fordi han genert opdagede, at han i Hastværket havde glemt at tage sine Cykleklemmer af de graa Benklæder.

Formanden præsenterede kort: — Hr. Jarrild. Saa bød han ham med en Haandbevægelse Plads ved Bordet og fortsatte i sin brede fortællende Tone:

— Naar jeg som sagt søgte vor Gæsts Hjælp, saa skyldtes det altsaa, at Bankdirektør Wiener var blevet truet paa Livet, med mindre han inden en bestemt Dag — det var netop i Eftermiddag, den trettende Juli, Klokken seks.....

Konferensraaden saá pludselig vred ud; Døren gled op igen, og han holdt ikke af at blive afbrudt. Men da han saá Baron Trolles sunde, lyse Skikkelse, hilste han ham glad i Møde.

Trolle nikkede elskværdigt rundt og skulde netop sætte sig, da han i Stolen lige foran sin Plads saá den nye Mand. Han

rettede sig lidt forbavset, bukkede og nævnede sit Navn; og Konferensraad Guldborg bad undskylde, at han havde glemt at præsentere..... — men De ved, hvem Hr. Jarrild er.

— Ja, smilede Trolle — vi har bare ikke set hinanden før.

Og da Formanden nu ikke kunde vente flere Afbrydelser, fortalte han videre med sin lidt syngende Stemme: — Dette truende Brev skal jeg nu læse for Dem; det er, som De ser, maskinskrevet og paa smukt Papir.

Han rejste sig op, ikke for at foredrage Brevet men for at faa bedre Lys, og han traadte et Stykke tilbage fra Bordet, helt over ved Kandelaberen lige foran det tunge Gardin.

Saa læste han:

Højtærede Hr. Bankdirektør Wiener!

Det gør mig for Alvor ondt at maatte sende et Brev, som vil sætte Dem i Uro. Men De er ved Lodtrækning valgt til at være den første, som faar det. Og Skæbnen vil ramme Dem for anden Gang, hvis De ikke forstaa det og lystrer.

Tillad, at jeg først forestiller mig som Budsending for en skjult Organisation, der til Fordel for en Sag, som gælder hele den nye Verden, vil indsamle de første nødvendige Smaasummer i Deres af Freden tilsmilede Land.

Vi kan desværre ikke her forklare udførligt, hvad vi skal bruge disse faa Penge til, og heller ikke vor Ret og vor Magt til at fordre dem. Dels vil De som Rigmænd ikke forstaa det, dels har der om Ret og Magt været skrevet og talt saa længe for døve Øren, at Ordenes Tid nu maa være forbi og Handlings inde.

Vi maa derfor med Beklagelse nøjes med at sige, at der er paalignet Dem 100,000 danske Kroner, som De inden den

trettende Juli skal indlevere paa Hovedpostkontoret i forsegleet Pakke mærket "Y" og adressere til Sundby *poste restante*. — Andet har De ikke at gøre; Resten ordner vi.

Jeg tilføjer dog, at denne Sum er Deres eneste Forpligtelse, og at De dermed har købt Dem fri for Livstid. De næste Penge, som vor Organisation skal bruge, vil *meget snart* blive paalignet en af Deres Bekendte. Vi har valgt Deres Klub til vort foreløbige Virkefelt, fordi denne nye Forening personificerer den Rigmandskreds, som vi vil beskatte til Fordel for de Klasser, der intet har og intet faar.

Og netop derfor maa De gerne vise dette Brev til Vennerne i den saakaldte Perleklub — det vil spare os en Gentagelse af dette lange Brev, og det vil sikre os, at i hvert Fald *den Tredje*, vi henvender os til, betaler.

Vi gaar nemlig ud fra, at den første — altsaa De, Hr. Bankdirektør — vil smile af dette som en flov Spøg og lade en anonym Skrivelse gaa i Papirkurven. — Men den trettende Juli Klokker seks vil De imidlertid modtage et Varsel, som skal give Genlyd over hele Byen; og den næste, som faar Brevet — han er allerede udvalgt — vil forstaa Alvoren og formodentlig gaa den sædvanlige Vej til Politiet.

Gør han det — eller lader maaske allerede De Dem forlede dertil — vil vi øjeblikkelig mærke det, og Pengene, som maaske er sendt, vil ikke blive hævet, men Afsenderen dør samme Dag.

Og da, endelig, vil den Tredie indse, hvad vi desværre ikke kan forklare de to Første, at han maa lyde den større Magt og købe sit Liv fri med Penge, som andre har Ret til, men som de er udelukket fra at faa paa lovlig Vis.

Det gør os for Alvor ondt, Hr. Bankdirektør, at vi maa

bryde ind i Deres stille Liv med noget, som De ikke forstaaer. Og endnu sørgeligere er det, at De, der jo ikke — som de andre — faar en Chance til at se vor Magt, rimeligvis vil smile ad os eller søge Politiet.

Men vi har ikke anden Vej. Vi beder Dem blot lade dette Brev gaa videre i Deres Klub, for at de øvrige Herrer — efter Varslet til Dem og Døden til den næste — kan nøjes med de ganske korte Ordre, vi i Fremtiden kan faa Tid til at sende.

Medens Konferensraaden stod og læste, rejste den ene efter den anden af Herrerne sig fra Bordet og gik hen til ham, som om der var noget i dette Brev, der angik dem personligt.

Tilbage sad Baron Trolle og Jarrild lige overfor hinanden.

Men Trolle lagde knap Mærke til ham, han opdagede vist slet ikke, at de var blevet alene, og havde maaske ikke engang hørt rigtigt efter. — Han sad tilbagelænet i en meget tilfældig Stilling med begge Hænder om det ene Knæ, og Øjnene hang fast i noget, der var langt, langt borte — noget, som han smilede til og ikke kunde lade være at tænke paa midt i denne dystre Forsamling.

Jarrild havde ikke sit Blik fra ham.

Han stirrede ivrigt gennem Brillerne, det var ligesom han saå i Kikkert i Smug — hvad foregik der mon inde bag dette frejdige Ansigt? Uh, hvor man ærgrede sig, naar der var Folk, man ikke straks forstod!

Hvad mente nu denne unge Baron med at være *den eneste*, hvem Sagen her ikke forbavsede? — Det var jo at sætte sig i en Særstilling, at drage Opmærksomheden hen paa sig. — Men hvis man nu pludselig overraskede ham — slog ind paa

ham, mens han sad saadan og *svømmede* — saa kom der maa-
ske noget frem! — Det var da et lille Forsøg værd.

Han rømmede sig; pludselig samlede han Modet, bøjede
sig over Bordet og hviskede:

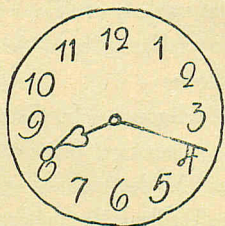
— De ser saa underlig ud, Hr. Baron. Tænker De paa
noget? — Tillad mig at spørge, om dette Brev ikke interes-
serer Dem? — Kender De det maaske igen?

Men da vaagnede Trolle. Han rettede sig raskt i Stolen
som for at se, hvem der forstyrrede.

Og da han fik Øje paa Opdageren, var han lige ved at
le, men sendte ham i Stedet for et af sine mest fortryllende Smil.
Og idet han tog i Lommen efter sit Etui, sagde han:

— Tusind Tak, Hr..... Jarrild. — Hvad var det, De
spurgte om? — Vil De ikke have en Cigaret? — Værsaagod,
sagde han med drillende Øjne og rakte ham en brændende
Tændstik.

Og gennem Flammen saá de to Mænd paa hinanden.

Mellem Klubbens Bestyrelsherrer var Fabrikant Jürgens atter i Dag den, der talte højst. Han stod og førte Ordet i den lille Gruppe, som Brevet havde samlet henne ved Vinduet.

Konferensraad Guldborg havde allerede rømmet sig et Par Gange; men i sit Hjerte følte han jo den samme Skræk, der fik de andre til at gestikulere.

For at holde paa sin Ro traadte han endnu et Skridt længere bort over det tykke Gulvtæppe, helt hen til de tunge Vinduesportiører, som han slog saa meget til Side, at han der ude i det sidste Dagslys saá Kongekronen ovre paa Slottets mørke Taarn løfte sig i en blodrød Sols højeste Straaler.

Lidt til venstre anede han Ministerialbygningens fornemme Tegtag bag de løvtunge Træer, og aller yderst kunde han skimte Børsens irgrønne Slangespir, der snoede sig op mod en Sommerhimmel, hvor nogle dystre Skybanker nu begyndte at trække op i Syd og Øst.

Og i sin Sjæls Godmodighed dannede denne store Mand med sit Seerblik her et Billede af Fremtiden for det elskede Land — disse tre Bygninger, som var dets faste Støtter — Kronen, Myndigheden, Kapitalen — og de truende Skyer, der nu

begyndte at komme udefra og paa denne Dag, for knap et Par Timer siden, havde givet saa truende et Varsel i Byens Hjerte.

Uvilkaarligt blev han ængstet ved det Syn, han her stod og digtede selv. — Men som altid, naar Tiden bragte Tvivl og Uro i Sindet, vendte han Blikket tilbage til sin Ungdom og kom til at tænke paa, hvad han havde hørt i sine Lærlingedage til Søes, at Tordenskyer stundom gik lige mod Vinden.

Og i det samme, det lille betryggende Drengeminde kom frem i ham, følte han atter Tillid og Iver i sit Blod — og den aldrig hvilende Mand rettede Ryggen paany og lod Gardinet's Folder falde til for Drømmen derude. Saa vendte han sig raskt.

Helt tilbage i Værelset saá han Trolle ved Bordet, fraværende og magelig som altid, og med et Smil ud mod et ubestemt Sted i den Retning, hans Tanker gik. Han lod endog helt til at have glemt den Fremmede lige overfor, der saá lidt forlegen ud; og Konferensraaden syntes nok, at hans unge Ven kunde have vist Gæsten lidt af sin indtagende Elskværdighed — men naar han saá paa disse to tæt ved hinanden, maatte han rigtignok indrømme, at de kunde jo ikke have meget tilfælles at tale om. Han var slet ikke glad for denne Person, som det virkelig havde været ubehageligt at maatte kalde ind i Klubben's Helligdom.

Men han fik ikke lang Tid til at ærgre sig, thi de andre Herrer kom nærmere, saa snart de mærkede, at Formanden ikke stod i Tanker mere; og han hørte Fabrikant Jürgens' ru Stemme over de andre:

— Ikke sandt, Konferensraad — vil De høre, hvad Molde staar her og siger? Han vil have Sagen meldt! Han synes, vi skal tromme Politiet op, og saa skal vi have alle Journali-

sterne paa Trapperne og Klubben paa Tapetet, og Publikum skræmt, og Arbejdsfreden forstyrret — og alt det, fordi han tror, at det er selve den røde Fare, som er kommet til Landet.

Nej, siger jeg, det er en af vore egne Stympere, som er paa Spil, en fræk Fyr, der har lavet en Film for at slaa Mønt. Det er ganske vist lykkedes ham altfor godt; men jeg siger, at vi ikke skal lave rørt Vande for det Krapyl at fiske i. Vi har lejet en Detektiv..... vi har engageret den fortræffelige Hr. Jarrild dør — lad os stole paa ham og bare ikke faa Skandale!

— Jeg tror nu alligevel, Etatsraad Molde har Ret, sagde Formanden i den Stilhed, der kom, naar han vilde tale. — Jeg bebrejder mig selv, at jeg ikke, straks da Direktør Wiener viste mig det skændige Brev, lod ham gøre sin Borgerpligt og gaa til vort Politi. Men det var jo netop af Hensyn til denne Klub, der er særligt udpeget og truet, at jeg mente, en Privat-Opdager var paa sin Plads, naar han blot fulgte hvert af hans Skridt. Thi jeg vidste jo ikke den Gang, at disse Fremmede sad inde med Midler til at udøve et Mord, uden at der var nogen af dem i Nærheden. — Og saaledes er det jo sket, Hr. Jarrild?

Opdageren rejste sig. Han blev forresten ikke meget højere derved; det var nærmest Benene, som var saa korte.

— Ja, sagde han — jeg har ikke sluppet Bankdirektøren af Syne. Navnlig i Eftermiddag, da Tidsfristen udløb, har jeg fulgt Direktøren Skridt for Skridt. — Jeg holdt mig paa ca. ti Meters Afstand gennem hele Vimmelskaflet, hvor Direktør Wiener spadserede, ganske mod Sædvane. Der var ingen, som fulgte efter ham. Strøget er jo forøvrigt nærmest halvtomt ved Sekstiden, og endog da vi kom til selve Stedet, var det let at

overskue. Politibetjenten stod omtrent alene midt paa Hjørnet, der var næsten ingen paa Gaden — og i hvert Fald ikke et Menneske i Nærheden, som skød eller kastede noget — det vilde jeg øjeblikkelig have set.

Fabrikant Jürgens afbrød: — Der har vel siddet saadan en Bandit eller Kasketdreng oppe i et af Vinduerne og ventet paa ham!

Jarrild vendte sig mod ham uden at smile ad denne Teori:

— Fabrikanten maa undskylde, men der var jo ikke et Menneske, som anede, at Direktør Wiener pludselig vilde gaa denne Vej i Dag.

— Nej, det kan De have Ret i, mumlede Jürgens fornærmeth — men saa har De vel ikke set Dem rigtig om?

Opdageren fortrak ikke en Mine: — Jeg havde ikke mine Øjne indstillet paa andet, svarede han tørt — alt var let at overskue, der kunde ikke ske en pludselig Bevægelse i tyve Meters Omkreds, som jeg ikke straks vilde observere.

— Jamen saa maa der da for Fanden have siddet nogen nede under Jorden, raabte Jürgens arrig — nogen maa der jo have været — vi er vel voksne Mænd, som ikke tror, det er sket ad overnaturlig Vej!

— Jo, det er, sagde Jarrild ganske lavt.

Dette pludselige Svar vakte en underlig Stemning mellem Herrerne i den høje Stue med de blanke, sorte Tapeter. Fabrikant Jürgens lo raat, men de andre vendte sig lidt i Tvivl mod Formanden for at se, hvad han vilde sige.

Men Konferensraad Guldborg sagde ikke noget. Hans Ansigt var som en Østens Maske; og med Øjnene lige mod Jarrild nikkede han ganske langsomt som en høflig Opfordring til nærmere Forklaring.

Den graaklædte Mand mødte hans Blik gennem Brillerne og tog modigt imod det.

— Jeg sætter min Stilling ind paa, at der hverken blev skudt eller kastet Bombe paa Østergadehjørnet i Eftermiddag Klokken seks, og at der overhovedet *ingen Gerningsmand fandtes paa Mordstedet.*

Men jeg kan, med Konferensraadens Tilladelse, meddele d'Herrer, hvad det lille Hul i Asfalten viser. Det siger mig, at et forfærdeligt og af os ukendt Stof er eksploderet fra en ganske lille Kapsel eller Kugle, muligvis knap saa stor som en Ært.

Og den maa en Forbipasserende blot et Øjeblik i Forvejen, da han saá Direktøren nærme sig, have ladet falde — hvorefter han, eller maaske en Medvider, har kunnet antænde Kapslen paa Afstand og altsaa faa Sprængstoffet til at eksplodere, uden at han selv var paa Stedet.

Men den, eller de, der har et saadant dødbringende Stof, og uset kan bringe det til at fænge og dræbe, han er farligere end en Rovmorder — og hans Kraft kalder jeg overnaturlig, saa længe jeg ikke kender den!

— I hvert Fald, sluttede Jarrild lidt mere selvsikkert, og rettede sine Forstørrelsesglas lige mod Kredsen — i hvert Fald maa jeg tilraade d'Herrer — — han vendte sig — og ogsaa Hr. Baron Trolle, at Sagen, der jo nu alligevel er kommet frem, overgives formelt til Politiet, skønt jeg med Bestyrelsens Tilladelse vil gøre mine Iagttagelser paa egen Haand og arbejde med andre Muligheder for Øje, end jeg tror, at vore Autoriteter vil anerkende.

Hele den øvrige Klynge Herrer syntes godt om hans Iver og Alvor, skønt selve Teorien jo nok var lidt vel fantastisk for

moderne Mennesker, og skønt de maaske fandt, hans Façon — for Eksempel denne Høflighed for at faa Trolle med i Kredsen — virkede lidt kunstig.

Kun Fabrikant Jürgens var stædig, han kunde ikke udstaa Politi, og han begyndte en ny og temmelig irriteret Modsigelse.

Men al Opmærksomhed blev pludselig afledt ved, at Filt-døren igen gik til Side, og Tjeneren gled ind med et Brev. Han bukkede beklagende: — Jeg beder meget undskyldte, men dette Brev blev bragt lige nu af et Ilbud, som forlangte det afleveret øjeblikkelig — det er til Hr. Fabrikanten.

Jürgens stod og vendte det et Par Gange i Haanden, saa rev han det op og læste. Han blev aldeles blaarød i Ansigtet, og Stemmen svigtede — han holdt bare det maskinskrevne Blad bort fra sig, hen mod de andre.

Konferensraaden tog det:

— Der staar det samme som i det forrige Brev, sagde han med en anden Stemme end ellers; og det var et Øjeblik, ligesom der sivede en Dødskulde ind i det sorte Værelse. — Men, fortsatte Formanden — Hr. Jürgens vil jo ikke søge Politiet ...

— Politi, skreg Jürgens — jo Gu' vil jeg til Politiet! De Kæltringer skriver, at jeg skal betale inden Midnat — 100,000 Kroner! — Det er Bolsjevikerne, siger jeg Dem. — Det er selve den røde Morderbande, som kommer ind over os! — Hvad har man Politiet til i et Samfund.

Uden et Ord mere styrtede han afsted til Nytorv for at sætte Opdagerchefen ind i hele Sagen.

Konferensraaden smilede ikke; han rettede sig i dyb Alvor og sagde: — Mine Herrer, vi hæver Mødet. Jeg siger Dem Tak. Han bukkede kort.

— Hr. Jarrild, vedblev han — gaa straks efter Fabrikant

Jürgens til Domhuset; afvent ham udenfor, og følg ham derefter Skridt for Skridt. De indestaar mig for, at der vaages over ham baade i hans Hjem og paa Gaden. — Farvel!

Der kom maaske nok en lidt forsagt Stemning over Herrerne, da Opdageren var gaaet.

Gennem Filt døren havde de nu flere Gange set ud i Klublokalerne, hvor der alligevel havde samlet sig en hel Del Medlemmer hen ad Aften, og hvor temmelig mange spændte Ansigter over hvidt Smokingbryst lyste ind mod dem.

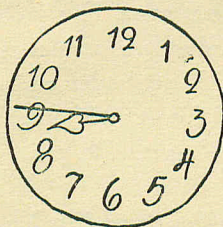
Og nu var det, ligesom de alligevel ikke kunde foretage sig mere, Sagen var jo ved Jürgens' pludselige Ombestemmelse gledet ud af deres Hænder og over i Offentlighedens. Det var ikke mere noget indre Anliggende for Klubben alene — men det var der paa en Maade ogsaa Betyggelse i.

Formanden løste deres bundne Tanker, da han sagde:

— Ja, saa gaar vi vel hjem til vor kolde Middagsmad. Nu er her jo ikke mere at gøre, da vor Ven Jürgens saa pludseligt har besluttet at gaa til Politiet bagefter.

Men der var ingen, som lo.

Kun i Baron Trolles Øjne kom der et lille Glimt af hans muntre Smil. Men Konferensraaden, som netop saá paa ham, fandt det saa ungdommelig smukt, at han ikke rigtig kunde misbillige det.

Men i Virkeligheden var det maaske slet ikke Fabrikant Jürgens' Ivrigheid, der fik Trolle til at smile — han var allerede i Tankerne langt borte fra dét, som skete her.

Og da det lille Selskab af Bestyrelsen — som fulgtes ned i sluttet Trop for ikke at blive spurgt saa meget af de menige Medlemmer — da disse Herrer stod paa Gaden i det begyndende Aftenlys, og Konferensraaden inviterede baade ham og Molde med sig hjem paa Sct. Annæ Plads, saa bad den unge Mand sig undskyldt; og det gjorde han, fordi nu maatte han være alene.

Men idet han gav Haanden, sagde Molde med godmodigt Skælmeri: — Jeg kan hilse Dem fra min Nièce!

Det gav et lille Gisp i Trolle, men han havde Aandsnær-værelse og sagde: — Tak — jeg har forresten selv talt med hende i Dag.

— Det ved jeg, smilede Etatsraaden — men jeg har set hende sidst, for hun var hjemme paa en lille Visit hos mig, lige før jeg tog hen til Mødet her. — Naa, Farvel min Ven... ja, nu kommer jeg, Konferensraad.....

Trolle blev staaende et Øjeblik i den dejligste Spænding —

saa var hun altsaa alligevel ikke taget ud, som hun sagde — der havde vel ikke været noget Tog — hun var maaske i Byen endnu — og det kunde være, at hun sad og ventede ude paa Jernbanen — han vilde styrte der ud — ikke for at gaa hen til hende — — bare for at være optaget af noget, som angik det eneste Menneske, han tænkte paa.

Men medens han fløj derud i en Vogn, gik Karin tæt forbi det Sted, hvor han havde staaet — hun var paa Vej hjem til ham.

Ja hun var — hun kom fra Kongens Nytorv, hvor hun havde gaaet i Tanker — og nu skulde hun gennem Slottet og op til ham!

Men der var ogsaa hændt hende noget. Og det begyndte paa den Maade, at da hun skiltes fra Molde udenfor Klubben og kørte videre til Jernbanen, fik hun at vide, at der var længe til næste Rungsted-Tog. Og da hun saa ikke vidste, hvor hun skulde gøre af sig selv, begyndte hun at gaa den naturlige Vej tilbage ad Strøget.

Det morede hende at spadsere her paa en Tid, hvor der næsten ingen Mennesker var. Hun syntes, at den mørke Asfaltflade foran og alle de lukkede halvmørke Butikker var en lang Gang ind i et Æventyr, som hun bestemte skulde opstaa for hendes Øjne, naar hun kom til Kongens Nytorv — men der var ikke stort andet end Tomhed at se paa den aabne Plads, som laa saa søvngigt under Lygterne i det dunkle Halvlys, hvor de slukker i Himlen og tænder paa Jorden.

Hun gik rundt langs Bænkene omkring Anlægget midt paa Torvet og syntes, hun var dejligt alene med sine Tanker, og at det maaske nok var første Gang, hun havde Brug for En-

somhed. Hun kunde næsten høre sit eget Hjerte slaa, lidt hurtigt maaske af den lange Tur, og fordi hun hele Tiden skulde kæmpe mod en Følelse, der ikke vilde lade hende komme til at tænke klart.

Oppe paa Uret ved Hovedvagten kunde hun se, at der var lang Tid endnu til Toget. Saa gik hun videre rundt og stod et Øjeblik stille og saá over mod Teateret, hvor forrige Sæsons sidste Plakater endnu hang gulnede fremme.

Hun kom med ét til at tænke paa hele den sorte Tomhed i Bygningen derinde, hvor alle Toner og alle Farver nu var døde — og det gik op for hende, at saadan livløs var selve Byen ogsaa i den tomme Sommertid, hvor alle de, der gav den Farve og Liv, var borte.

Saa var der kun denne Hær tilbage af de andre Folk — dem, som man gik forbi paa Gaden, dem med de bestemte Blik i Øjnene og med Arbejdets, Kontorets og det daglige Slids Mærker paa Klæderne — det var hele den store Klasse af Fremmede; de mange, som hun slet ikke kendte.

De Mange. Dem hun intet vidste om. Men hvem kendte hun da i Stedet for? Var det ikke bare en lille Cirkel af trangbrystede Mennesker, der kun ejede Sans for den ydre Halvdel af Livet, og hvor ikke en eneste havde noget at sige hende om dét, hun ikke vidste?

— Hvorfor er jeg saa alene, raabte det i hende — bare jeg havde nogen at tale med. Ikke en Sjæl kan jeg finde i hele min ligegyldige Kred, som kan sige mig andet end dét, der lukker mine Øjne i, eller min Mund op. — Og ingen har faaet mig til at føle, at jeg havde et Hjerte.

— Jo! — En!

I samme Øjeblik hun tænkte paa ham, der for nogle Ti-

mer siden igen var kommet hende nær, og gjorde hende tryk ved at vise, hvor glad han var — — i samme Nu rislede det saa varmt i hendes Bryst, at hun rødmede ved det.

Nej, der var ingen i Nærheden — hun bøjede Hovedet som for hemmeligt at nyde dét, hun tilstod nu — at hun længtes — at hun længtes! —

Saa snart hun havde sagt dette til sig selv, vidste hun, at nu gik hun lige hen og sagde det til ham.

Hun lo trodsigt, da hun tænkte, hvor mange andre unge Damer, der vilde lade være. — Hun vilde med det samme gøre noget, som hun selv syntes var rigtigt!

Og med et lykkeligt Aandedrag, der spændte hendes Bryst, hviskede hun bare: — Han holder jo ogsaa af mig!

Saa rev hun sig løs fra Halvmørket. — Ja, hun maatte — hun maatte! Det var kommet over hendes Hjerte, medens hun stod paa et øde Torv midt i den københavnske Sommer — hun anede ikke, hvorfor det netop var kommet nu — men hun bøjede sig for det — hun kunde ikke undvære ham mere.

Hun begyndte at gaa — og straks efter mødte der hende et lille evig-kvindeligt Billede fra Byen, et Udklip af selve dens Liv.

Fra en af de smaa Gader kom en lysklædt ung Pige paa sin Cykle; hun var vist bare kørt ud for at friske sig lidt efter al Varmen og svingede saa ligeglad hen over det aabne Torv, hvor der ingen Mennesker var.

Ikke Spor overstadig, kun lidt aftenglad og en Smule munter i Øjnene kom hun sejlene paa sine Hjul med stor Straahat og viftende Kjole, som hun af københavnsk Dyd prøvede at puffe ned over de hvide Bomuldsben. Hun kunde ikke lade være at

træde tilbage paa Pedalerne og kigge lidt nysgerrigt paa denne unge Frøken, som var saa fin.

Og da hun maaske kom til at stirre lidt meget, blev hun genert og smilede til den elegante Dame, der ogsaa var alene ude i Sommeraftenen. Og Karin var lige ved at nikke — hun syntes næsten, de maatte forstaa hinanden en Smule, de to.

Med det første Stævnemødes forborgne Glæde hviskede hun hans Navn, og følte det, som hendes Øjne skulde briste af tusind Smil.

Det var den gamle Tjener, der lukkede op for hende; og skønt hans Ansigt ikke røbede noget, kunde hun godt se, at han følte sig i en Situation, hvor Ansigtet maatte holdes i de rigtige Folder.

— Nej, Baronens blev for en Timestid siden kaldt til Møde, sagde han med den Usikkerhed, som en lidt for bogstavelig Sandhed giver.

Karin stod et Øjeblik spørgende i Døren og tænkte, at derfor behøvede denne Mand da ikke at være saa tillukket, han kunde da i alle Fald bede hende komme indenfor, for det var jo noget meget vigtigt, hun havde at sige.

Før hun fik bestemt sig, gik en Dør op der inde, en Portière gled til Side; og dér saå hun en Dame komme frem — en vidunderligt smuk ung Pige, der stod og saå paa hende med et sky Blik i de mørke Øjne.

Saa traadte Karin ind. Nu skulde hun jo netop vise sig selv, at hun turde!

Og da Tjeneren havde lukket Døren efter hende, trak han sig hurtigt tilbage, fordi et veltrænet Instinkt sagde ham, at

saadan en Situation som nu kom, laa ganske uden for hans Omraade.

Den unge mørke Dame gik hende lidt genert i Møde, og med et fremmedartet men venligt Tonefald spurgte hun:

— De vilde træffe Baronen?

— Jeg hedder Frøken Kaas, svarede Karin — ja, jeg kom for at tale med Baron Trolle.

— Men han er desværre borte. Han blev pludselig kaldt over i Klubben, siger Tjeneren; jeg har ogsaa selv siddet og ventet paa ham — men vil De dog ikke komme indenfor saa længe?

Nu smilede Karin: — Jeg ved blot ikke, hvem det er, der saa venligt inviterer mig dertil?

— Mit Navn er Frøken Iskaroff, svarede hun hurtigt, maaske lidt genert over at have glemt en Formalitet. — Trolle er en god Bekendt af min Fader, Dr. Iskaroff, og det er ham, som har bedt mig gaa her op med en meget vigtig Besked; jeg har ventet længe, og jeg tør ikke gaa, før jeg har talt med ham. Men det skal kun vare et Øjeblik, saa hvis De vil komme indenfor, kan De vist snart faa Baron Trolle i Tale.

Karin gik med ind. Hun syntes godt om denne smukke unge Pige med al den sydlandske Blødhed i Linjerne; og hun mærkede med en lille Forundring, at dette uventede Møde med saa henrivende en ung Dame her, slet ikke gjorde hende ængstelig eller forlegen. — Men det maatte vel komme af, at der var hændt hende noget — nu var hun saa sikker i sit Hjerte — saa anderledes end forrige Gang, da blot en Telefon fik hende til at føle en lille pudsig Jalousi.

Og saa stod de to unge Damer overfor hinanden i hans Stue. Ingen af dem vilde optræde som Værtinde og bede den

anden tage Plads, og ingen kunde finde det passende Indledningsord. Med lidt Ængstelse kiggede de paa hinanden.

— Frøken Iskaroff var glad over, at hun ikke stod i Lampens Lys, thi et Kvindeblik havde sagt hende, at denne slanke nordiske Dame var mere end elegant i hele sin Enkelhed.

Og Karin ønskede blot, at den anden vilde lade Skæret falde paa sit Ansigt, saa al dets tidligt modne Skønhed kunde ses — og saa tænkte hun paa, hvad i Alverden hun dog skulde finde paa at sige.

Men i det samme snurrede Telefonen fra Skrivebordet. De saå uvist paa hinanden og kom til at le.

— Tør De tage den, spurgte Karin — eller skal vi kalde paa Tjeneren?

— Nej, smilede den anden — to unge Damer skulde vel nok kunne passe en Telefon. Og hun gik raskt hen til den.

Det var Fabrikant Jürgens, hendes egen Chef. Karin kunde se, at hun blev nervøs.

— Hallo, sagde Stemmen — er Trolle kommet hjem? — Er det ikke hos Baron Trolle? — Naa, hvornaar kommer han? — Hallo, raabte han — er det ikke Frøken Iskaroff? — Ja, jeg syntes det nok! — Hvad skal De dèr? Jeg mener, jeg ved godt, at Trolle ikke er der endnu, jeg har selv været til Møde med ham en hel Time — men det var heldigt, jeg traf Dem; jeg skulde endelig have fat i Dem med det samme — jeg er paa Kontoret nu — ja, jeg gik lige her over fra Domhuset, hvor jeg var henne for at anmelde en forbandet Sag — og jeg skulde gerne diktere en lang Skrivelse med det samme. — Klokkeren er ikke stort mere end 9 — De kan faa fri i Morgen i Stedet for — det er meget vigtigt, det kan absolut ikke opsættes, saa jeg maa bede Dem komme med det samme, det er jo ikke

mere end et Minuts Vej, De kan være her lige straks. — Saa kommer De!

Frøken Iskaroff lagde Telefonen med et fattigt Smil. Hun vidste, at overfor denne Mand gjaldt det at lystre; hun risikerede for meget ellers. — Bare hun kunde være blevet lidt her sammen med den nydelige Dame, det vilde hun hellere. — Hun tænkte ogsaa paa, at hendes Fader saa højtideligt havde bedt hende om at gaa til Trolle — men hun turde ikke vente — Jürgens' Stemme havde gjort hende bange.

— Jeg maa alligevel gaa, sagde hun og rakte Haanden — vil De sige til Baron Trolle, at jeg var gaaet herop, fordi min Fader endelig maatte tale med ham og ikke kunde træffe ham i Telefonen. Lov mig det. For det var noget meget alvorligt.

Saa stod Karin alene i Trolles Stue for første Gang.

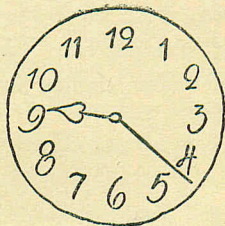
Hun saá sig om. Hun tænkte ikke et Øjeblik paa, at denne fremmede Dame vidste om hendes Besøg. Hun syntes blot, at her skulde hun være, naar han nu kom hjem. Hun vilde se ham igen og sige ham det, før hun gik. Og saa var det, hun vilde spørge, hvad han mente med dét, han havde sagt i Eftermiddags, dét om den, der havde ringet. Laa der noget bag ved det, som gjorde ham ondt, saa skulde hun nok trøste ham. — Ja. Nu var det hende, der skulde hjælpe ham.

Karin forstod, at nu var hun i Færd med at gøre det store Spring. Et Øjeblik huskede hun paa sin Familie og alle de andre — men det var saa langt borte nu. Og før hun fik tænkt videre, havde hun gjort sit Skridt. Hun greb Telefonen og dikterede et Telegram:

— Minister Kaas. Bellehøj. Rungsted. — Jeg bliver i Byen til i Morgen. — Karin.

Saa tog hun rolig sin Hat af og gik hen og satte sig i den blaa Stol under Lampen. Hun lagde Hovedet ind til en Pude og begyndte at se rundt paa alle hans Ting i Stuen.

Og saadan sad hun endnu, da han kom hjem.

Det varede ikke saa længe, før hun hørte ham lukke sig ind i Entréen.

Hvor langsomt han dog bevægede sig; hvad mon han nu stod og tænkte paa? — Og naar han nu kommer ind og ser, at her er Lys, mon han saa ikke pludselig farer sammen?

Døren gik stille op. — Nej. Han lagde vist slet ikke Mærke til noget; han saá ikke engang paa Lampen. Øjnene vendte sig straks over mod det aabne Vindu, hvor et lille Skær af lys Nat allerede begyndte at gaa over Himlen.

Og medens han aandsfraværende blev staaende midt paa Gulvtæppet, syntes hun, hun kunde se paa hans Ryg, at han smilede i Tanker; eller maaske var det kun denne ungdommelige Elegance over hans slanke Skikkelse, som hun lagde Mærke til nu, og som fik hende til at tro, at han saa glad ud?

Hun syntes blot ikke, det gik an at blive ved at se saadan paa ham, naar han ikke anede at hun var her; men da hun heller ikke rigtig vidste, hvad hun skulde begynde med at sige, nøjedes hun med at vende Ansigtet tættere ind mod Pudsen og lukke Øjnene, fordi der var saadan en Spænding i det hele, og fordi hun følte sig rolig alligevel.

Han blev staaende. Og ganske lykkelig sagde han hendes Navn højt for sig selv: — Karin ...

— Ja, hviskede hun tilbage.

Endnu før hun fik lukket Øjnene op, var han henne hos hende i et Spring. Der var ingen Forbavselse over ham, hele hans fraværende Mine løstes op i et henrykt Smil, han kastede sig ned foran den blaa Stol, greb hendes Ansigt mellem Hænderne og kyssede hende.

Egentlig skulde hun jo være glad for det — men hun sansede bare ingenting rigtigt i det Sekund, fordi hun blev saa mageløst forskrækket — og holdt blot hans Hænder borte fra sig og prøvede at se faretruende ud:

— Trolle, hviskede hun fortvivlet og rød — De tager fejl af det hele, og De maatte ikke kysse mig!

— Joh, lo han — det var bare paa Kinden, og jeg mente det heller ikke; det kom aldeles af sig selv — jeg blev nemlig saa forfærdelig glad — for jeg troede ikke mere paa Eventyr.

Hun kunde alligevel ikke lade være at le; han sad ogsaa i saadan en drengagtig Stilling halvt paa Hug paa Tæppet, og hvis hun skulde tale alvorligt nu, maatte hun i hvert Fald først have ham til at sidde ordentligt i en Stol.

— Vær nu fornuftig, begyndte hun og prøvede paa at rynke Panden — staa op, og hør saa paa mig. Jeg vil nemlig først sige, at naar jeg er gaaet herop i Stedet for at tage med Toget, saa er det noget alvorligt. Men nu maa De huske, hvor klog og fin De er, og forstaa det pænt — for det vilde maaske ikke være saa mærkeligt, om en ung Mand tog fejl, naar en Dame besøger ham to Gange i fire Timer og glemmer sin Middag paa Landet for hans Skyld — vel? Og det var dét, jeg først vilde føle mig sikker paa, at De ikke gjorde.

— Saa, tænkte hun og vejede Virkningen af sine Ord —
nu maatte han da være stemt til Alvor?

Men med et aldeles bestyrtet Blik sagde han:

— Har De virkelig ikke spist til Middag endnu?

Hun blev næsten stum over ham; og før hun fik bestemt, hvilken Mine hun nu skulde tage paa, lød hans henrykte Stemme igen:

— Tænk, det har jeg forresten ogsaa selv glemt paa denne dejlige Dag — og nu er Klokken langt over ni! — Kom, skal vi lave Mad selv! — Kan De? — Ellers kan jeg — saa dækker De Bord imens — for Tjeneren vil vi ikke have med, vel? Ingen fremmede til vort første Middagsselskab!

Han holdt Haanden standsende op, da hun forskrækket vilde sige noget, og i et Spring var han ude af Døren.

Hun hørte ham raabe til Tjeneren: — Hans, vil De øjeblikkelig gaa i Tivoli. — Hjemkomst Klokken Elleve. Farvel!

Saa var han tilbage igen, men hun fik ikke Lov at sige noget; han tog hende ved Haanden ind i næste Stue, hvor Dækketøjsskabet stod, og bad hende som den naturligste Sag af Verden lægge Dug paa Bordet. Han gav kort Besked om Sølvtoj og Glas, og saa var han borte — ude i Køkkenet, hvor hun allerede hørte ham fløjte og rasle med det hele.

Hun stod alene og vidste blot ikke, hvad hun skulde gøre. Egentlig var hun nær ved at græde, men der var ogsaa noget i hende som lo. Her befandt hun — *hun* — Karin — sig pludselig foran en fremmed Mands Linnedskab — og saa aandede der alligevel saadan en gammeldags troskyldig Duft hende imøde, at der ligesom ikke var noget at være bange for ... det hele var jo ogsaa kommet ganske naturligt — ja, det var netop

det, det var — altfor naturligt, altfor hurtigt, til at hun rigtig selv kunde følge med og huske paa, at det var noget meget alvorligt hun kom for at sige. Og nu saá det pludselig saa letsindigt ud.

Letsindigt! Var det ikke letsindigt, at saadan noget kunde ske i denne snakkende By — og nu var det ovenikøbet Aften — og hun havde telegraferet, at hun ikke kom hjem, saa hun maatte sove henne i Lejligheden ved Langebro. — Og hvis blot et eneste Menneske anede ... aah, men det kom jo altsammen af, at hun i det Øjeblik der paa Torvet, hvor hun syntes, hun blev saa ensom og lille — pludselig havde forstaaet, at *ham* kunde hun ikke undvære — og at dét maatte hun sige ham straks, fordi hun havde sagt nej en anden Gang, da hun ikke følte sig sikker.

Længere fik hun ikke tænkt, men hun rørte sig heller ikke til det Arbejde, han havde givet hende.

Hun stod endnu i den forfærdeligste Tvivl og med tomme Hænder, da han pludselig stak sit Ansigt ind af Døren; i Hænderne havde han en Konservesdaase, som han stadig stod og prøvede at faa op med en Sardinkniv, medens han rettede sine Øjne pænt og alvorligt mod hende og sagde:

— Frøken Kaas — det faldt mig ind ude i Køkkenet, at De maaske kunde føle Dem utryg ved saadan et Aftenbesøg; og derfor vil jeg bare huske Dem paa, at der er jo ingen i hele Verden, som kan faa det at vide. Og naar De er gaaet, saa lover jeg at glemme det hele og aldrig huske det mere.

Hun syntes, det var kønt af ham at komme for at gøre hende rolig. Hun rystede bare resigneret paa Hovedet og sagde:

— Der maa vist være noget galt ved mig.

Han smilede spørgende. Saa gik han, med begge Hænder stadig i Arbejde paa sine Konserves, helt rundt omkring hende, kiggede meget opmærksomt paa hendes Ansigt og Skikkelse og sagde derefter ganske alvorligt:

— Noget galt ved Dem? Det kan jeg aldeles ikke finde.

Og med denne allerførste Kompliment smuttede han ud af Døren igen, før hun fik samlet sig til at begynde paa dét, som hun netop skulde have sagt.

Saa lo hun pludselig af ham — og i et Sekund havde hun begge Arme inde i Skabet og begyndte lydig at dække Bord.

Det morede hende; der var en lille hemmelig Glæde ved, at ingen i Verden anede, at hun gik oppe hos ham og var huslig, og at det i Virkeligheden ikke kunde skade det allerbitterste ... aah, hun vilde kun en eneste Ting nu — gøre dette Bord smukt og lyst ... saa fik hun maaske Mod til at tale bagefter — nu vilde hun ikke engang tænke.

I det samme hørte hun Telefonen ringe inde fra Stuen — huf, det var vist tredje Gang, den nu meldte her oppe, at Livet stormede videre der ude.

Hun var lige ved at løbe ind og svare — saadan var hun altsaa gaaet op i sin Rolle — men i det samme lagde hun Mærke til, at hans Fløjten stoppede et Øjeblik — saa havde han altsaa selv hørt det — og pludselig begyndte han igen derude i Takt til sin Hamren paa noget Is, han knuste.

Og saa lo hun selv letsindigt af Telefonen og alt, som var udenfor; hentede mere frem af Skabene, kastede et sidste Blik paa sit Bord, gik ind i Stuen og tog alle de gyldne Blomster og satte dem midt paa Dugen. Saa drejede hun op for Lyset i den store Skærm over Bordet — ja, dejligt saá det ud —

og lige da hun vilde ud og melde, at hun var klar, kom han hende imøde i Døren med en vældig bugnende Bakke over Hovedet.

— Aah gudskelov, raabte hun henrykt — for nu er jeg saa forfærdelig sulten.

— Skal vi nu ikke tage Desserten og Kaffen inde hos mig, spurgte han og rejste sig fra Bordet og hældte en Kande kold Champagne ud over Jordbærrene.

Og uden at vente paa hendes Svar bar han den store Skaal ind i Stuen.

— Vi vil ikke have Lys, vedblev han — vel? Lad os hellere tænde op i Pejsen her inde, siden den gode Hans alligevel har lagt Brændet parat, hvis der skulde trække Kølning her ind fra Sundet; og i Aften kan det godt se ud til Uvejrheden der ude.

— Men det kommer ikke os to ved — det kommer ikke os ved — rettede hun forsigtigt og krøb saa sammen i sin bløde Stol foran Kaminen, hvor hun sad og saá paa de første rygende Flammer kaste Guld over hans Haar, mens han endnu laa paa Knæ foran hende med Ildpusteren.

Saa — nu saá det ud, som han helt havde glemt hende, denne Mand, der saa let lod sine Øjne blive borte i noget, som hun intet anede om. — Var hun lidt skinsyg paa hans Tanker? Nej, men hans Fjernhed fortryllede hende — og derfor var det ligesom hun ikke turde lade sig henrive nu til at sige ham dét, hun skulde.

Det var for at forsvare sig selv, at hun greb Øjeblikket til at komme ud af sit Vovespil ved at tale til ham om noget andet.

— Trolle, begyndte hun, sæt Dem nu der lige overfor mig. Før jeg gaar, maa jeg da have sagt hvorfor jeg kom —

nej, nu skal De tie stille, De har snakket hele Tiden der inde; jeg har aldrig været saa glad — hører De, jeg sidder her og siger, at jeg var lykkelig, fordi det var til mig De talte.

Men jeg er kommet for at spørge, om jeg ikke kan hjælpe Dem? Jeg ved ikke rigtig selv, hvad jeg mener — men det var dét, som De kom til at sige i Eftermiddag. De hviskede et Ord, som fik mig til at forstaa, at der er noget, som piner Dem — — og saa var det maaske fordi jeg ikke vilde lade Dem være alene i Uhyggen ... eller, ja naar jeg nu skal sige det, saa forstaaer jeg det ikke selv saa godt, som da jeg gik paa Gaden og tænkte, hvor slemt det vist var for Dem ...

Hun troede næsten, han slet ikke hørte, hvad hun sagde, eller at han igen i Distraktion havde været langt borte; for han stirrede paa hende med saa ærlig Forbavselse i Øjnene, at hun maatte tilføje dét, som hun slet ikke vilde sige helt ud.

— At De vidste noget om Gerningsmanden til det der nede.

— Hvad har jeg sagt, spurgte han med et opmærksomt Blik.

— Naah, lo hun lidt forlegen — saa var det maaske bare noget hen i Vejret?

Han rystede stille paa Hovedet: — Jeg siger vist ikke noget hen i Vejret til Dem. — —

Og saa løftede han Øjnene mod hende:

— Jeg kan ikke rigtig huske, hvad jeg sagde, som har gjort Dem ængstelig. Men hvis jeg den Gang De gik, har talt over mig, saa glem det, og lad os ikke forstyrre denne eneste Time. Nu er De her jo igen; og alt dét udenfor er saa ligegyldigt.

Hun saá en Bøn i hans Smil, men hun turde ikke.

Thi hun vidste jo godt, at hvis hun nu ikke holdt ham fast

ved dette Spørgsmaal, saa kom hun til at sige ham det andet; for nu var de netop gledet ind i den Stemning, hun hele Tiden havde ventet paa, men som han i sin ubevidste Ridderlighed havde afværget i al den Tid der inde ved Bordet, hvor han kun tænkte paa, at hun skulde føle sig glad og rolig. Nu var det hende selv, der havde bragt dem saa nær til hinanden — og nu blev hun bange.

For dét, som hun var gaaet her op for at sige — det var noget, hun havde besluttet sig til i et Øjeblik, hvor det endnu var Dag. Men nu, i Mørke og Kaminskær, saa turde hun alligevel ikke.

Jamen — saa var det jo ikke rigtig sandt, hvad hun saa lykkelig havde sagt til sig selv i Dag, da hun bare følte, at nu maatte hun finde ham?

Hun havde altsaa ikke gjort det store Skridt, som hun var saa stolt af — sit Brud med Tomheden; hun var alligevel den samme unge Dame som i Eftermiddags, da hun bare gik her op, fordi hun forstod, at man ikke udsatte sig for noget derved ... nej — det var hun ikke — der var sket noget siden den Gang — men aah, hvor det var fejgt, at hun ikke turde sige ham det nu, bare fordi det blev Aften.

Gid hun dog kunde vise ham lidt af dét, hun vilde — blot saa han anede, at hun holdt af ham. Gid hun maatte stryge ham hen over Haaret eller bare hviske hans Navn ... nej, saa kom hun jo ogsaa til at tale, og det vilde hun ikke; ikke nu.

Hun prøvede at tænke paa det andet igen — hun vilde ligesom gøre sig selv nervøs ved at indbilde sig, at der alligevel var noget bag ved dét, som han havde sagt, men som han nu ikke vilde huske ... ja, det var ikke hen i Vejret, saadan talte

han jo aldrig til hende; det maatte vel være noget, han nødvendig vilde indvi hende i, fordi der alligevel var for langt mellem dem, eller maaske fordi han ikke turde!

Det lykkedes hende at blive lidt urolig; og saa var det sent nu ... hun havde allerede været her for længe.

Pludselig rejste hun sig.

— Trolle, sagde hun hurtigt — jeg maa hjem nu, Klokken er blevet saa mange. — Og De lover igen, at De ikke vil følge mig — nej, ikke engang ned — De forstaar jo hvorfor.

— Det er sandt, tilføjede hun i en Fart — jeg glemte at hilse Dem fra den smukke Frøken Iskaroff, som var her, da jeg kom; hun bad mig sige, at hendes Fader endelig maatte tale med Dem endnu i Aften; han havde ventet saa længe, og det var forfærdelig vigtigt — det lovede jeg Frøken Iskaroff at sige!

— — Nej, Karin mærkede, at den fremmede unge Dames Navn ikke fangede hans Interesse.

— Hvorfor kom han ikke selv?

— Ja, det ved jeg jo ikke, lo hun. — — Aah Gud, hvor han nu saá bedrøvet ud — bare hun dog kunde have gjort ham lidt glad.

— Trolle — der var noget, jeg vilde have sagt ... men maaske i Morgen. — Paa Gensyn, hviskede hun i Døren — jeg holder meget af Dem.

Saa løb hun ned.

Men da han kom ind i Stuen igen, stod han stille og trykkede sig tæt ind til Kaminen.

Det maatte vist være koldt ude. Det begyndte at blæse op; men her inde var der blevet tavst; dødsstille.

Ikke en Lyd hørte han andet end Blæsten, som en Gang imellem fløj i et Puf mod Ruden; ikke en rolig Mumlen fra et Ur i Stuen, ikke den svageste Støj fra hele Huset.

Og mørkt var her ogsaa. Ilden laa og stirrede i Gløder. I de andre Hjørner kunde Møblerne næppe skelnes; og han syntes knap, han kendte sin egen Stue igen.

Men han rørte sig ikke, tænkte ikke over noget; knap nok paa hende, som var gaaet. Han ventede bare — ventede spændt.

Og pludselig raslede noget ude ved Entrédøren.

— Nu! hviskede han, og Øjnene blev mørke.

Han gik tyst hen til det store Chatol, trak en Skuffe ud og stak en Revolver til sig. Men da det bare var Tjeneren, som kom hjem, blev han ikke forundret, tændte blot Lys, gik ud paa Gangen og sagde højt:

— Hans, hvis nogen skulde ringe, maa De ikke lukke op.
— Godnat!

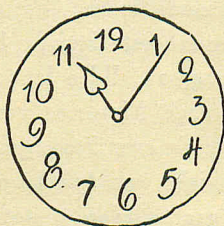
Han kom ind igen og stillede sig tæt ved Vinduet og stirrede paa en mørk Himmel, der af og til flimrede af Lyn langt borte, og dér stod han længe.

Da han endelig vendte sig mod Stuen, mødte han sit eget Ansigt i det gamle Spejl paa Væggen og var lige ved at smile over, hvordan han saá ud.

Men han gik ikke i Seng endnu, han vilde bare vente. Og med en trodsig Mine fandt han sit Etui frem af Brystlommen. Da han aabnede det, rystede Hænderne alligevel saadan, at nogle Cigaretter faldt paa Gulvet.

En af dem tog han hurtigt op igen og saá længe aandsfraværende paa den, før han lagde den tilbage.

Den var faldet med en tung, metallisk Klang.

Naar det kun var i den dunkelgule Lampe over Toiletbordet der blev tændt, laa hele den anden Del af Trolles Paaklædningsværelse omtrent i Mørke. Det samlede sig mest henne ved Døren ud til Gangen; og kun lige under Skærmen faldt der et Skær ind over Spejlet og ned paa Bordets Plade, hvor han midt mellem Flasker og Glas og muntre, moderne Sager lagde den blanke Revolver, før han satte sig ned med Hovedet støttet i Hænderne.

Øjnene fæstnede sig ved et eller andet ligegyldigt — han saá opmærksomt paa en Blyant og en Notes-Blok, som vel maatte ligge her inde fra i Formiddags, og nu blev han ivrig for at huske, hvad det var, han havde villet skrive op. — Men han vidste godt, at det gjorde han kun for at undgaa de Tanker, han var flygtet fra derinde ved Vinduet, hvor han stod og saá de sorte Skyer trække sammen over Byen.

Og skønt det var langt fra Midnat endnu, prøvede han at føle sig træt nok til at sove, bare for at komme forbi denne Dag — denne Drøm, som han nu havde opgivet — denne lille Stump af et Eventyr, hvor et tilfældigt Møde havde revet ham tilbage i en Stemning, som han paa sin maanedlange Rejse

havde søgt bort fra, og som han nu skulde begynde en ny Kamp mod, fordi hun alligevel ikke holdt nok af ham.

Han prøvede at smile, da han tænkte paa hendes aller sidste Ord, og han hviskede det for sig: — Jeg holder meget af Dem! — *Meget* — det siger man til En, man ikke vil gøre bedrøvet.

Han lukkede Øjnene fast i og lovede, at nu vilde han kun tænke paa noget andet — og spurgte sig selv med en Hovedrysten, hvor hurtigt han brød det Løfte.

Saa tog han Blyanten og satte den i Tanker til Papiret.

— Nu skulde det komme, hvis der *var* noget, smilede han til sig selv — min Haand burde begynde at dirre og Skriften at fare hen over den hvide Flade, saa der kom til at staa et Svar paa dét, jeg ikke ved om mig selv — det som foregaar i mig, eller bag min Ryg eller ved Siden af mig. — Her sidder en ensom Mand henad Midnat i et halvtomt Hus, hvor det stormer udenfor, og har et Spørgsmaal i sit Hjerte — hvorfor danser Blyanten saa ikke?

Han kigger drillende ned paa Papiret.

Saa skriver han.

Men det er ham selv, der gør det; det er bare noget, han ikke fik sagt:

Jeg ved godt, hvorfor du kom. Baade idag og iaftes. Første Gang fordi du forstod, det var uden Fare; og bagefter fordi det var farligt. Du havde forelsket dig lidt, og i din Ærlighed maatte du sige det straks. — Karin, jeg vilde saa gerne have taget imod det; al min Munterhed var kun for at gøre dig tryg. Men du lod dig ikke narre. — Du kom for at tage dit Nej tilbage. Og du vidste godt, at jeg elsker dig. — Men alligevel blev du urolig. Der var noget, som gjorde mig fremmed. —

Jeg ved, hvad det var. — Det samme, som gør mig fremmed for mig selv — nej, jeg ved det jo ikke.

Blyanten faldt fra ham, da han trykkede sine Hænder ind mod Øjnene.

— Ved jeg det ikke, hviskede han angst — kan jeg virkelig ikke mere huske? — Er jeg sommetider borte for mig selv? Og hvad er det, jeg venter paa, som skal komme i Nat?

Da han tog Hænderne væk, saá han ind i Spejlet og bøjede sig længere frem mod det — længere endnu.

Ansigtet der inde nærmede sig hans, og der kom et stirrende Udtryk i Blikket. Han begyndte at spile Øjnene op — det var ikke sandt, at han gjorde det for at se bedre i Halvmørket; det var fordi han ikke kunde lade være. —

Nu vidste han godt, at han ikke skulde hidse sig selv op ved at blive ved, men han gjorde det i Trods mod den Kulde, som bredte sig ud over ham. Umærkeligt nærmede Ansigterne sig hinanden. Og det andet var ikke mere hans eget.

— Det er dig, jeg hader, hviskede han — det er dig, som ikke er mig selv. — Hvorfor har du det Blik? — Hvorfor er du saa dødbleg? — Gaar du ude om Nætterne? — Hvorfor ligner du mig? — Du fryser jo af Skræk.....

Han kastede sig angst tilbage i Stolen, og Billedet der inde blev borte. Han var blevet saa nervøs — nu var det ligesom nogen rørte sig bagved Døren. — Før syntes han, der var Støj ude paa Gangen; og nu kunde han høre Skridt.

Han vilde ikke vende sig om; det var ikke noget at give efter for. Det var Selvhypnose, fordi han havde stirret saadan — her var ingen andre end Tjeneren i Lejligheden — det var Vrøvl, at nogen rørte ved Døren nu.

Den gled forsigtigt op.

— Det var barnlig Mørkeangst, at han kunde føle det i Ryggen.

Saa gik Haandtaget sagte i. Det gav et Sæt, da han hørte det bag sig; men han smilede.

— Jeg kan jo bare se ind i Spejlet, at der ingen er.

Skærmen kastede Mørke der henne, Øjnene kunde ikke straks skelne alting. Der var ogsaa Billeder i dem fra før; han saá noget, som gled ind.

Det blev staaende. — Nu turde han ikke mere stirre paa sit eget Ansigt — Panden var saa hvid; men det var ogsaa noget andet, han vilde se efter i Spejlet. — Hvad var det for en Skygge dèr?

— Der staar nogen bag ved mig, tænkte han — jeg tror, jeg er alene, men her er kommet en anden ind — hvis jeg blot tør lukke Øjnene helt op, kan jeg se ham der henne. Han staar stille.

Og efterhaanden som hans Blik blev mere synsk, kunde han skelne en Skikkelse, der viklede sig ud af Mørket, et hvidt Ansigt med stive Øjne rettet lige her hen.

Han vaklede et Sekund i Stolen, tog ud i Luften med venstre Arm som for at jage noget bort — og halvt i Skræk, halvt paa Trods vendte han sig om med et Ryk.

Der stod en høj, mørk Mand.

Den nederste Del af Ansigtet skjultes af Skæg; under Hatten lyste Panden bleg og fik de to stirrende Øjne til at træde frem.

Og nu kom han nærmere, langsomt, lige her hen; men det var ikke en Skygge, der gled, Skridtene lød i Gulvet — et Menneske altsaa.

Og i det samme blev Trolle ganske klar, følte i et Sekund

sin Overlegenhed vende tilbage; kom næsten til at le over, at han havde troet paa Spøgelser — og greb roligt Revolveren, der laa paa Bordets blanke Flade.

Han sigtede ikke engang paa den anden, sad ganske henslængt med Benene overkors, legede skødesløst med den og smilede med Hovedet lidt paa Siden.

Men den Fremmede fortrak ikke en Mine, han løftede sin hvide Haand og sagde: — Drengestreger!

Saa tog han Hatten af, løste et Baand op i Nakken og trak sit store Skæg væk.

Trolle slap Revolveren og sprang op:

— Dr. Iskaroff, hviskede han.

— Ham selv, sagde den anden køligt og med et fremmed Tonefald; og han holdt sine blanke Øjne stift hæftede paa den unge Mand, der stod foran ham med halvt bøjet Hoved.

Men han løftede det langsomt, som om han igen ikke rigtig vilde tro, hvad han selv havde set, og saa sagde han med nervøst forlegen Stemme:

— Hvordan er De kommet ind? Tjeneren havde jo Ordre.

— Tjeneren? Han besvimeede pludselig. Han ligger sammenrullet ude i Gangen!

Trolle tog et Skridt mod Døren, men den anden hævede sin Haand; og han blev.

Han vidste ikke, hvad det var, der strømmede ud fra disse Øjne, som hele Tiden holdt saa sikkert fast i hans — han forstod igen ikke, hvorfor det dog var saa svært at rive sig ud af det. — Det kunde jo ske naar som helst — det var blot Sekundet, man skulde finde — Øjeblikket til at gribe fat i. Men Øjeblikket kom ikke.

Der var ingen bestemt Takt i Tiden mere, det hele gik ud i ét og blev saa monotont, som den Gang han var bedøvet, og der sad en enorm kinesisk Dukke ved hans Side og vuggede med Hovedet i en bølgende Ensformighed, saa han ikke kunde finde det Nu, hvor han skulde fare op.

Og saa bøjede han Hovedet halvt igen — men ikke længere, end den fremmede vilde for at holde hans Øjne fast.

Og saadan stod de maaske et Minut, før Dr. Iskaroffs kolde men næsten messende Stemme begyndte langsomt og enstonig:

Jeg har udbedt mig Deres Besøg to Gange i Dag og to Gange forgæves. Den Slags kunde blive farligt for Dem! — Saa maatte jeg komme selv, da De ikke engang lod Dem overtale af min Datter. Deres Nærværelse ønskes hos Vennerne. Der holder en Vogn her nede, og De tager altsaa Deres Tøj paa nu. Paa Vejen skal jeg sige Dem forskelligt, men vi har ikke megen Tid; thi Rita arbejder i dette Øjeblik for Fabrikant Jürgens — jeg ved ikke, hvor længe det vil vare, men jeg faar mine Meddelelser. — De ved, hvad der er hændt — han har været hos Politiet. — De vidste det? Godt!

Tag Deres Tøj, nej ikke den lyse Frakke og ingen Straa-hat, jeg vil ikke, at nogen skal kende os sammen..... saadan — værsaagod, gaa først ud..... ja, De skal ikke være bange for den Lugt, her er, den bedøver ikke saa let; og hvis De ikke havde saadan en dum Tjener, havde jeg heller ikke maattet bruge Kloroform. Nej, lad ham ligge, han sover godt, og De faar ikke Brug for ham før i Morgen. Kom — ikke et Minut maa der spildes nu — gaa foran, saa smækker jeg Døren. — Har De Deres Cigaretter? — Alle?

— Ja, alle.

Der kørte en Vogn med to Mænd bort gennem den stille Gade. Men der var ingen, som vendte sig efter den. — Ikke engang, da de kom over Nytorv, hvor der dog stod en aarvaagen Mand lige overfor Domhuset under nogle Kontorvinduer, som endnu var lyse.

Og Vognen blev borte i Mørket og Blæsten.

Men hjemme i sin store, halvtomme Lejlighed overfor Langebro gik en ung Dame nervøst frem og tilbage, frem og tilbage og bed sit lille, tynde Lommetørklæde itu.

Gang paa Gang løb hun ind og ringede, til hun næsten blev bange, fordi det var saa uhyggeligt at tænke paa den anden Telefon, som stod og spillede deroppe, hvor ingen hørte det.

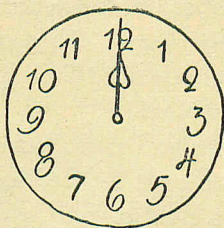
Hvor var han da? Hvor var han henne? Hun vilde saa gerne have sagt ham noget — bedt om Forladelse, fordi hun hele denne Aften havde vaklet i sine Beslutninger. Og saa vilde hun have hvisket, at hun skulde komme tidligt i Morgen og fortælle det hele — hun var i Virkeligheden ikke saa lille og bange, som han nu maatte tro — for hun holdt jo af ham.

Men han svarede ikke — han svarede ikke..... behøvede han da ikke hendes Hjælp? — Aah, hvor hun følte sig ensom.....

Og da hun hørte det tordne langt borte, forstod hun angst, at nu gik Uvejret ind over Byen.

Saa satte hun sig ned og græd. — Det var ikke mere hende, der skulde hjælpe — nu var det ham, der kunde have trøstet hende lidt.

Og hun vilde jo blot have sagt Godnat.

Ved Aftentid er Pladsen udenfor det gamle Domhus et ensomt Sted i Byen.

Det er næsten som der strømmer Mørke og Middelalder ud her mellem Søjlerne foran Sukkenes Hus, skønt Torvet udenfor dog er midt i Byens Hjerte og skæres af Strøgets Lysstribe, hvor Sommerens blege Natsværmeri trækker i en Taage tværs over Pladsen.

Men dør henne omkring det tunge Hus er der mørkt. I Varetægtsfængslet ved Siden af staar alle Gittergluggerne sorte, og de fleste Bygninger omkring ser døde ud med deres uoplyste Ruder. Kun lige overfor lyser to høje Vinduer i et moderne Kontorhus, hvor der ganske sikkert arbejdes — og disse Lamper lader til at interessere en Person, som er temmelig alene paa denne skumle Del af Torvet.

Det er en kraftig og ivrig Mand, der tilsyneladende har meget at gøre her — han passer paa disse Vinduer som en Smed, og han siger til sig selv, at han er parat. — I det Sekund, der bliver slukket, vil han omgaaende tage hele Sagen i sin Haand; men saa længe det lyser, kan han roligt vente — saa arbejder de jo der oppe, Fabrikanten og hans Sekretær.

— Virksom Herre, hvisker han til sig selv — slider langt ud over Midnat. Dygtig Forretningsmand — knap saa nobel som de øvrige af Bestyrelsen — Konferensraaden og den beskedne Hr. Molde og de andre. Og saa Trolle — ja, hvem der kunde knække den Nød!

Men naar der findes en Person, som en Opdager ikke fuldt ud forstaar, saa er der noget fat med ham. Saa har man kun at bide sig fast som en Bulldog. Ja! Og denne Hr. Trolle? — Efter Oplysningerne: Baron, Herre til Trolleborg, 32 Aar, rig, fint Papir, Renommé Klasse A. Nr. 1. — Ja! — Men han er alligevel ikke helt tydelig!

Jarrild ved noget.

Det vil sige — det gør han ikke; men man har sine Øjne og sit Instinkt. Ingen foretager sig noget karakteristisk, uden at man lægger Mærke dertil — for Eksempel bare denne langsomme Følgen-i-Hælene paa Direktør Wiener med den gule Automobil ned ad Strøget i Eftermiddags — farligt med den Slags paafaldende Farver — og saa Vognen, som han lod staa ved Holdepladsen, mens han hurtigt skraaede mod Hjørnet — selve Hjørnet! —

Og derefter var det, dét skete!

Faar man saa ikke en Idé?

Gudbevares — ingenting at se — overlegen Stilling med sit Etui i Haanden..... ja..... der var nu ogsaa noget med disse Cigaretter der oppe i Klubben — det lignede en Udfordring!

Rolig! Det gaar altsammen den rette Vej, hvis man bare giver Tid. — For naar Fabrikanten skal hjem, naar han gaar ud af Kontorets Ly, saa faar vi maaske Sandheden at se. —

Hvis de da tør, som de skriver, de Banditter! — For to Gange i Dag kan her vel ikke falde et Skud, uden at der er nogen, som skyder.....

Men længere kom Jarrild ikke i sine Tanker. Ovre ved Victoriateatrets Hjørne er der noget, som med ét fanger hans Interesse og faar ham til at strække Hals, saa godt han kan. Det er en høj Mandsskikkelse; der er ellers ikke noget særligt ved den, uden at den ser ud, som den ikke havde andet at bestille, og derfor slentrer frem og tilbage i Strøggets Lys.

Men hvorfor?

Dette er bemærkelsesværdigt! — Der trækker i Øjeblikket en Tordensky lige ind over Byen, Blæsten løber allerede foran den og puster tørt Støv over Torvet; alle Nattevandrerne skyn-der sig, de vil i Ly. — Og saa gaar denne Ene op og ned ad Fortovet derovre — stadig nærmere rundt om Kiosken, som dog er lukket — og hvert Øjeblik med det skæggede Ansigt spændt drejet hen mod de oplyste Kontorvinduer — læg Mærke til dét!

Flere Gange tog han desuden sit Ur op, som om han vilde sammenligne det med Kioskens — oho — det var kun for at narre! — — Og se — nu begyndte Sammenhængen at komme — pludselig trykkede han sig helt ind til Døren, greb ned i Lommen som for at tage Smaapenge frem — men i Herrens Navn, dør kan man da ikke komme ind om Natten! Der er jo laaset. — Ej-øj! Det var en Nøgle, han trak op! — Den passede; Døren aabnedes lidt, og han gled ind.

— Hvad er nu dét, tænkte Jarrild arrig — hvad kan man ville i en lukket Kiosk paa denne Tid? — Telefonere kan han da ikke, uden at det vilde vække største Opstandelse paa Centralen? — Nej hør — dét maa jeg vide.....

Han styrtede gennem Mørket over Torvet.

Og da han fik listet sig lyttende frem til Døren, hørte han Manden derinde. Han stod alligevel ved Telefonen, prøvede at skjule et udenlandsk Tonefald og sagde: — Ja undskyld, Central — det er Politiet, der har lukket sig ind i Kiosken her, saa vi faar nok det Nummer, jeg bad om — ja Tak ja, men det haster.....

En lille Pavse, og saa: — Er det Fabrikant Jürgens? Dette er Dr. Iskaroff..... ja, jeg sidder her ude i Villaen..... jeg blev lidt ængstelig for Rita..... naa, hun gaar nu? Ja, saa kan hun vel være her ude om en halv Time..... tak. Og Farvel, Hr. Fabrikant.

Saa blev Telefonen lagt paa der inde.

Jarrild smuttede adræt væk fra Kiosken, tog et Par hastige Skridt ind i Mørket, vendte saa om og gik ligesom tilfældigt lidt tilbage, netop da den anden traadte ud under Lygten.

Opdageren røbede sig ikke med en Mine; men oprigtig talt var det lige ved at klukke i ham: Det var en Mand med et stort Skæg. Men dette Skæg sad skævt! — Ganske simpelt, skævt — det havde ikke været fast nok bundet i Nakken. — Jojo! Der var kongeligt Vildt ude i Nat! Og den lille Mand glædede sig kolossalt, han strammede i Tankerne sine Patent-seler et Hak i Vejret og klappede sig venligt paa Lommen, hvor den lille kvikke Browning-Pistol laa saa parat.

Men hvad var nu dét!

Pludselig strøg Fyren en Tændstik og førte den op foran Ansigtet som for at tænde en Cigar. Han lod endog, som han virkelig gjorde det — og der var ingen, som troede noget andet, undtagen denne ene, der lurede paa ham med Øjnene, og som

blev ganske febrilsk, fordi han saá, at den Fremmede aldeles ingen Cigar havde.

Det var altsaa kun en Gestus, han gjorde — et Tegn til nogen! — Store Gud — et aftalt Spil med en anden — en Medskyldig i Nærheden — men hvor, hvor? — Han turde ikke se sig om, vilde ikke slippe sit Bytte af Syne, og var i det hele taget ved at tabe Vejret af en indre Rystelse — bare for at holde begge sine Øjne hugget fast i denne Mand, som havde falsk Skæg.

Og paa dette Punkt begik Jarrild sin Fejl.

Netop paa dette Klokkeslet i den skæbnsvangre Nat var det, at han blev ført vild af sin egen Iver og gjorde den store Dumhed, som han saa bittert rev sig selv i Næsen bagefter.

Daarskaben var baade teoretisk og praktisk. Den bestod i, at han pludselig blev saa henrykt over dette med Skægget og Tændstikken, at han, som en rigtig Amatør, vendte hele sin Opmærksomhed mod denne Person og halstarrigt stod og fulgte ham med Øjnene i Stedet for at huske sin eneste Pligt: — Han glemte, at i Mellemtiden kunde Jürgens, som han ikke maatte slippe af Syne, netop komme ud fra sit Kontor.

Og saaledes hændte det.

Der var meget mere, som han af lutter Ivrighed heller ikke saa! — Lyset i Vinduerne der ovre var blevet slukket, og et Minut efter blev Porten nedenunder skubbet op, og en Herre og en ung Dame kom ud fra den.

Men der var endnu mere. — Han lagde heller ikke Mærke til noget helt andet, som foregik i Mørket ovre ved Domhuset.

En Skikkelse gled frem mellem Søjlerne; ganske langsomt som en Søvnngænger — ikke helt frem endnu; halvt skjult i alt det sorte. Og først da Glimtet fra Tændstikken blussede henne

ved Kiosken, kom han ud af Mørket. Der stod han som en Silhuet mod Nathimlen; Omridsene af Hat og Hovede og Skuldre kunde ses, men ikke Ansigtet. Kun Gløden fra en Cigaret skinnede som en Lysplet.

Da Fabrikant Jürgens og Frøken Iskaroff var kommet fra Fortovet ud over Pladsen, gled han dem i Møde.

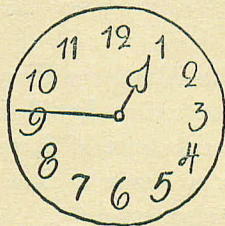
De saá ham godt paa Afstand; han kom meget langsomt, næsten sløvt hen mod dem. Tilsyneladende var han uden Interesse for alt omkring sig, og man kunde virkelig godt have troet, at det kun var en Skygge, hvis han ikke pludselig havde foretaget sig noget saa naturligt som at trække sit Etui frem af Brystlommen.

Den unge Dame standsede nervøst et Sekund, saa hendes Ledsager kom et Par Skridt foran. Han kunde ikke rigtig forstaa, hvad der ængstede hende ved denne velklædte unge Herre, som gik temmelig langt borte og aller højst saa lidt omtaaget, lidt aandsfraværende ud.

Men i samme Øjeblik genkendte Jürgens ham og gjorde endnu et Par raske Skridt fremad.

Den anden lod forresten slet ikke til at tænke paa noget. Han var standset et Øjeblik; havde taget en Cigaret frem.

Og saa skete det.

Der sker noget forfærdeligt.

De Par Mennesker, som paa dette Tidspunkt endnu løber over Gaden efter Ly, før Bygen kommer, de glemmer pludselig det hele og standser snublende, fordi noget underligt hænder.

Og de forstaar, at de er udvalgt af Skæbnen til at se et Drama, der er meget værre end dét, som skræmte Byen i Eftermiddags.

Thi inde i Mørket foran Domhuset falder et skraldende Skud, som smækker sit Ekko tilbage mellem Murene. Der blusser et Lyn ude paa Torvet — men det er ikke fra Uvejret — Folk tager ikke fejl i Dag — det er *det andet*, som fortsættes. Og i det pludselige Glimt ser man to Skikkelser der henne, tæt ved hinanden. Den ene strækker Armene i Vejret; Hovedet glider bagover, han falder — saa er der bælgmørkt igen.

Kun et Øjeblik betænker Nattevandrerne sig i deres Skræk, før de alle sætter i Løb ind over Torvet — de er jo saa mange sammen her — og desuden er der en, som farer aller forrest — han er nemlig nærmest — han stod ved Kiosken, da det skete, og han ser ikke bange ud — det lader til, at han vil gribe haandfast ind i selve Sagen. — Og nu maa Gaaden da blive

løst — for de saá ikke mere end to Mennesker i Lysskæret — den ene blev myrdet — den anden maa være Morderen. — Nu har vi ham!

De kender forresten ikke denne Person, som løber i Forvejen. Det er Privat-Opdageren Jarrild, der styrter midt ind i Dramaet med alle Muskler stive af Spænding men med Hjernen forvildet af Skræk over sin egen Dumhed — gode Gud — han er narret! Han er narret!

Endnu i dette stormende Sekund er det Hovedsagen for ham, at i Stedet for *hun* at vaage over Kontoret, har han vendt sine Øjne mod den anden Mand. — Og hvis Jürgens netop er gaaet ud i samme Øjeblik — saa er det vel ham, der er skudt! — Men Forbryderen, som man saá i Glimtet — er han flygtet, naar de nu kommer der hen? — Ja, saa ved han nok, hvor han skal findes.

Saa staar Jarrild paa selve Stedet. Han griber Situationen i et Nu.

Foran ham ligger den Dræbte. Men her er ingen Morder.

En rystende ung Dame staar og skjuler sine Øjne i Hænderne og kæmper for ikke at besvime; og paa Brostenene vælter en rallende Mand sig i Krampe og kvæles i sort Blod fra et forfærdeligt Hul i Struben.

Det er Fabrikant Jürgens.

Jarrild kaster sig paa Knæ foran ham; det ser næsten ud som en Bøn om Tilgivelse, men det er kun for at lytte efter et eneste hviskende Ord.

Han opgiver det straks, afslutter enhver Interesse for denne Mand, som bare er død. — Nu gælder det Morderen — og han skal nok blive hentet om lidt. — Manden der ovre ved

Kiosken har han pludselig ikke en Tanke for — han kan jo højst være en Medvider, saa ham maa Politiet senere tage sig af. — Foreløbig skal alle disse Fremmede bare holdes udenfor.

Nu kommer de. En Sned Mennesker braser ind om ham. Han ser paa den unge Dame, hun er stivnet; hendes Stilhed virker saa fremmed mellem disse raabende Personer, der bliver mere og mere opskræmte i Mørket og prøver at se hinanden for at finde det Udtryk, et Ansigt bør have, naar der midt om Natten bliver myrdet en Borger paa aabent Torv ud for selve Politiets gamle Hus. — De kan bare ikke begribe, hvor Morderen har skjult sig; for saadan en stakkels Dame kan det da ikke være.

Men det er dette, som Jarrild gerne skulde se at faa dem til at tro. For nu, da Slaget er tabt i første Omgang, maa han prøve at frelse sin Ære ved at være den eneste, som kan opklare Gaaden tilsidst.

Den lille, sikre Mand stiller sig op lige foran den unge Dame. Han bærer sig ikke listigt ad som en Opdager, men siger med kantet Stemme:

— De har myrdet ham!

Den usædvanlige Tone har sin Virkning paa dette Sammenløb af Mennesker, der egentlig kun er forvirrede over, at det virkelig er dem selv, der er kommet med i denne Begivenhed, som alle vil tale og skrive om i Morgen — for nu er det anden Gang — nu begriber man jo, at det maa være en hemmelig Organisation, en blodig Haand, der er over os.

Men netop fordi de alle er saa ophidsede, kan de ikke rigtig tro paa, at noget saa dagligdags som en almindelig Dame skulde være Mordersken i Banden. Og da de nu oven i Købet giver sig til at lyse med Cyklelygter og opdager, hvor køn og ung

hun er, begynder flere af de nærmeste at vende sig lidt tvivlende mod denne studse og brede Person, der staar her og er saa stram, men ikke engang har et Skilt at vise frem — han har maaske taget fejl! — Han skulde hellere have set sig om efter Morderen.

Ja selvfølgelig. Den unge Dame er god nok, hun gør ingen Mine til Flugt. Og desuden begynder hun at græde, enten det nu er for den Afdødes Skyld, eller fordi hun er genert.

Her strømmer ogsaa flere og flere til, skønt Blæsten kommer rigtig fejende med en Byge lige i Hælene paa sig — her er bare ingen Politi, ellers er det snart et rigtigt Opløb midt om Natten — og hun, hun værdiger da heller ikke den Herre et Ord men træder stille og høfligt hen mod de andre og siger med saadan en pæn, syngende Stemme:

— Er her da ingen, som vil hjælpe mig? Min Chef, Fabrikant Jürgens er blevet dræbt — jeg forstaar ikke, hvordan det gik til — for ingen har skudt paa ham, og her var ingen i Nærheden..... ingen, som kunde have gjort det.....

Af Skræk for at sige noget galt standsede hun sin Sætning og begyndte temmelig nervøst paa en af den Slags Forklaringer, der fanger Publikums Øre:

— Jeg havde siddet og arbejdet med ham hele Aftenen paa vort Kontor der ovre, fortalte hun — og nu skulde han følge mig hen til en Vogn, da dette skete. — Jeg saá ingenting — ikke andet end Ilden fra et Knald lige ved Siden af mig — men der var ingen, som skød.....

Jarrild følte, at nu maatte han være klog, hvis Sagen ikke skulde falde helt ud af hans Haand. Den var mere end halvt tabt allerede — og derfor maatte han bare være ganske alene om Løsningen.

Han vendte sig med en logisk Mine mod Damen og sagde:
— De er den eneste, som var tilstede — det sagde De jo selv!

Men i et saadant Gadeopløb lyder der sommetider en fornuftig Stemme, som straks bliver Folkets Røst; og den hørtes ogsaa her fra en graaskægget Mand, der ganske naivt spurgte:
— Jamen, hvad har Damen da skudt ham med?

Hun vendte sig rolig mod ham og rakte Armene ud: — De maa gerne undersøge mig, sagde hun.

Jarrild blev saa fornærmet over, at det ikke gik, som han vilde — han stod og spildte sin Tid her, og det bragte ham ud af Fatning. Pludselig vendte han sig mod den Klynge, der trængtes om den døde Mand — og uden at kunne styre sig mere raabte han:

— Undersøge! — Dette er ikke gjort med Revolver eller noget andet Skydevaaben — se selv — saadan et Hul! — Struben er sprængt, siger jeg — det er en Eksplosion — det er anden Gang i Dag, og *det bliver maaske ikke den sidste!*

Hans Stemme kaldte nye Mennesker til Opløbet. Et Par Chauffører ovre fra Holdepladsen kørte med grove Stød i Tudehornene deres Vogne ind i Mængden; hist og her i Vinduerne begyndte der at komme Lys — men Betjente var der ingen af, de havde vel søgt Ly for den Skylle, der nu endelig naaede Torvet og fra en kulsort Himmel øsede ned i springende Draaber.

Men ingen her paa Stedet brød sig om det; en større Skræk havde fat i dem allesammen, og der var ikke engang nogen, som mere lagde Mærke til den stakkels Dame, der blev borte mellem de andre i Mørket.

Jarrild alene saå at hun gik, men hvad kom det ham ved?

Han vilde jo netop være den eneste her, som vidste noget, saa blev det *ham*, der i Morgen kunde gaa til Politiet og til Guldborg med hele Gaaden løst. — Aah, hvor han nød de Fjolsers Forvirring! Men det var der ingen, som maatte se.

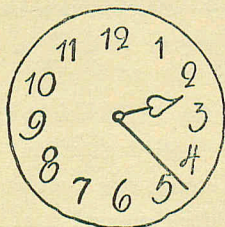
Det gjorde de heller ikke. Han stod og saá vaadere ud end alle andre, Draaberne hang i de runde Brillen, al Vigtigheden var regnet af Personen; og der var ingen, som savnede ham, da han trak sig ud af Kredsen og løb bort over Pladsen, hen i Retning af Frederiksholms Kanal.

Men da Hovedpersonerne var borte, og alle de andre pludselig følte sig alene i Natten og midt under Tordenen, lige foran et mystisk Mord uden Gerningsmand, gik der med ét den forfærdeligste Panik i disse mørkebage Mennesker. — Et vældigt Lyn blafrede op omkring dem, saa de saá hinandens Ansigter, og da Skraldet gav dem Luft igen, var der pludselig En, som satte i et Raab efter Betjente.

— Hvor er Politiet, skræppede han angst og indigneret — der skal jo være Vagt inde bag Porten — hvorfor kommer de ikke!

Men igen skraldede Tordenen lige ned over det gamle Domhus — saa nært, saa skarpt som et virkeligt Skud — saa var det maaske derfor, Politiet der inde ikke har lagt Mærke til Knaldet før? — Ingen andre end de tilfældige Folk paa Gaden vidste om den mystiske Eksplosion midt i den gamle By — Vagten kom ikke — Øvrigheden sov — Lynene flammede over det hele — og disse stakkels Børn af Tiden stod raadville i et middelalderligt Mulm og blev bange, fordi de ikke havde en Autoritet at støtte sig til.

Et Sekund efter genlød Torvet af Skrig: — Politi! — Politi!

Nu begynder det at lysne lidt ude over Sundet.

Der maa være længe endnu, til Solen vil komme rigtigt, men det gyldne Skær, som i Aftes hang i Luften, da hun sad oppe i hans Stuer, det er i Færd med at komme frem igen som en tynd lysegrøn Stribe langt der ude foran hendes egne Vinduer; det maa altsaa være længere mod Øst.

Hvornaar mon egentlig den Farveforandring er sket? Blot for en halv Time siden var der ganske sort af Bygen, som trak forbi. Hun kunde ikke engang se Fabrikerne og Kirken ovre imod den tunge Sky, medens hun gik frem og tilbage i den lange Række af halvtomme Værelser med sammenrullede Gulvtæpper og de hvide Betræk over Møblerne.

Og nu stod hun her igen, lænet ind mod Ruden, træt af at ikke kunne sove men bare græde og ingenting forstaa — og imens var det begyndt at gry langt borte; hun kunde allerede skimte Broen der ovre og Skibene, som laa og slumrede, og Vandet, der blinkede saa søvnigt mod Bolværket.

Nej, hvor fremmed der dog var nede paa Gaden i dette Halvlys, som hun ikke kendte; der laa Pytter endnu efter den rasende Regn, som havde pisket ned mellem Tordenskraldene,

der holdt hende vaagen saa længe. Men nu var Luften blevet underlig gennemsigtig — efterhaanden kunde hun se langt ud ad Kajen, hvor Kulbjergene skød Ryg, og Kranerne strakte Arme.

Der kom vist en enlig Mand drivende ind mod Byen; det maatte være en Havnvagter, tænkte hun — mon han nu slet ikke havde haft noget Sted at søge Ly i saadan en Nat? — Hun blev ved at stirre der ned for blot at hvile ved noget andet et lille Øjeblik.

Men da han kom nærmere, og det allerede begyndte at blive lidt lysere omkring ham, kunde hun nok se, at det ikke var nogen Arbejdsmand. Han gik med en anden Slags Skridt og var vist heller ikke saadan klædt — nej, hvad var det dog! Hun blev næsten bange for, at han med ét vilde styrte sig i Havnen, saa ensom saá denne Skygge i Halvlyset ud, saa trøstesløs.

Og nu kunde hun ikke lade være at læne sig helt ind til Ruden for at kunne se ham hele Tiden. Men da han pludselig løftede Ansigtet op mod Morgenhimlen, var det, som hun vilde skrike af Angst — det var ham!

Hun greb sig forvirret til Hjertet — det var jo ham — gik han der for hendes Skyld?

Karin vidste i samme Nu, at hun maatte ned til ham. Nu havde hun jo set, hvor fortvivlet han var; og naar han altsaa havde gaaet saadan hele Natten, maatte det jo alligevel være sandt, at nogen havde spundet ham ind i den Hemmelighed, hun havde forstaaet saa lidt af. Men hun var maaske den eneste, som vidste, hvor alene han gik med det hele. — Det var hende, som skulde hjælpe ham nu.

I Angst og lykkelig Spænding skyndte hun sig ud for at

tage sit Tøj paa og løb saa bare ned ad Trapperne og kom tidsnok ud paa Gaden til at se ham gaa bort fra Kajen og langsomt og træt dreje ind gennem den lille Smøge ved Kongens Bryghus og ned ad Frederiksholms Kanal.

— Saa maaske han bare gaar hjem, tænkte hun og holdt sig forsigtig langt borte, for nu var det saa lyst, at han maaske kunde kende hende.

— Hvis han gaar videre, og jeg ikke ved, hvad han vil, saa løber jeg lige hen til ham!

Hun skyndte sig for at kunne naa ham, hvis han gik forbi sin egen Dør, men da hun saá, at han standsede foran den, syntes hun alligevel ikke, hun skulde lade ham se, at hun gik her udenfor paa denne underlige Tid — aah, bare hun turde.

Nu kunde hun maaske netop gøre ham noget godt med at sige, for hvis Skyld hun havde været vaagen hele Tiden — hvem hun havde ringet til for at sige Godnat — ja, det var dét, hun skulde, hvis hun var saadan, som hun gerne vilde — et rigtigt Menneske, der ikke altid var forsigtig.

Der kom nogle fremmede Folk slentrende længere borte. — Saa var det vist for sent, syntes hun.

Og medens hun endnu stod og vaklede med smaa Ryk frem og tilbage, gik han ind til sig selv.

Det gjorde han. Han undrede sig ikke engang over, at Porten stod ulaaset ved Tretiden om Morgenens, men gik ind uden at se sig om. Skridtene genlød tomt op ad det store Trapperum med de blanke Vægge, og han holdt sig fast i Gelænderet, som om det hjalp.

Nu var Trætheden kommet. Af hvad? Af den lange Tur i Regnen? Hvorfor var han da gaaet ud? Og hvor havde han ingen været henne? Nej, nu var det for sent at gentage det sam-

me Spørgsmaal; han maatte hellere sove — i Morgen kom der vist saa meget.

Da Entrédøren gik op, forstod han først, hvor Hjernen maatte være ødelagt — han stirrede forvildet rundt i Gangen, om det maaske var en forkert Etage; thi i Luften der inde hang en vammel, bedøvende Lugt, han ikke kendte.

Men her boede han — det var bare saa svært at huske tilbage lige nu; der laa en Forhindring inde i Hovedet, som han ikke kunde komme over — saa han opgav det og traadte ind i sin Stues graa Morgenlys og saá sig spørgende omkring, fordi dette mindede ham om noget.

Men da han ikke rigtig kunde faa Tankerne samlet, smilede han sørgmodigt og gik hen mod det Lyshav, der nu begyndte at flamme ude paa Himlen foran de aabne Vinduer.

Køligheden kom ind over hans blege Ansigt, som vendte lige mod den gryende Dag; han bøjede sig ud og saá ned paa den graa Gade.

Langt henne ved Smøgen forbi Kongens Bryghus gik en ung Pige bort. Det var maaske ualmindeligt paa denne Tid, men han var for træt til at undre sig; saa det vakte ham ikke, før han ved at se hendes Gang pludselig kom til at mindes en anden ung Dames spændstige Kattefjed — og i samme Nu vaagnede han.

Han vendte sig raskt om mod Stuen, der pludselig blev levende for ham af Minderne fra i Aftes. Det lyste op i hans Ansigt. —

Hvad var det dog? Hun havde jo været her — hun sad i Stuen, da han kom ind — hun var saa sød og ængstelig, der var noget, hun gerne vilde sige — saa blev hun bange alligevel; og gik. —

Men hun var kommet af sig selv!

Og de havde spist Middag sammen — der stod endnu et Par Glas og en Skaal med Jordbær, som viste, at denne Gang havde han ikke drømt — nej; dèr henne foran Pejseren havde hun siddet i den blaa Stol — men nu var den jo drejet om, saa den høje Ryg vendte lige imod ham — hvem havde gjort det? — Her var jo ingen kommet ind siden — her, hvor hun havde været i Dag.

Været hos ham! — I et Syn for sine Øjne saá han Morgenlansen i Stuen blive til et varmt Skær af Lampelys, som brødes med Skinnet fra en Aftenhimmel udenfor — og her gik hun rundt med sine unge og dog lidt afmaalte Bevægelser, tittede paa hans Ting og snakkede saa naturligt som aldrig før og følte sig hjemme, fordi hun holdt af ham..... nej, holdt *meget* af ham.....

Det irriterede ham med den Stol derhenne. Alt skulde staa som den Gang. Han gik hen for at dreje den tilbage.

Dèr sad Jarrild.

Den høje Stoleryg og det svage Lys havde skjult ham; men dèr sad han og lo grundigt.

— Ja, undskyld, Baron, vinkede han morgenfriskt — at jeg har brugt en Passepartout-Nøggle, som jeg altid har til at komme ind af laasede Døre! Undskyld ogsaa, at jeg ikke gav mig tilkende straks; men det var saa haarrejsende interessant at sidde og kigge hen paa Dem, mens De stod og svaledede Hovedet og tænkte det hele igennem. Man maa jo sommetider gøre Brud paa den strengeste gode Tone for at komme bag paa sine kære Ofre..... ja, sæt Dem endelig ned, jeg forstaar nok, at det lammer Dem lidt, De maa jo ogsaa være træt efter det. — Men sig mig, hvor i Alverden har De opholdt Dem siden?

Naa, De kan ikke tale endnu? Ja, saa hvil Dem bare, vi har jo Tid nok, for Klokken er vel knap tre, og en Time mere eller mindre spiller saamænd ingen Rolle i denne Morgenstund..... ja, det er rigtigt, læg bare Hovedet til Hvile, skal jeg ikke ogsaa hente en Pude?

Kære Baron, De er saadan en fin Mand forøvrigt, men De maa endelig fortælle, hvad De har fordrevet Tiden med siden; jeg har gudhjælpemig siddet her og ventet et Par Timer.

Det vil sige, først maatte jeg jo putte Deres stakkels Tjener i Seng og prøve at faa et fornuftigt Ord ud af ham, men han sover som en Gris. Og bare jeg kunde begribe, hvad De har kloroformeret det Skind for — det kan De godt tjene mig i at sige straks. Og saa vilde jeg ogsaa gerne vide, hvor De har vandret saa længe — for De er da for original en Mand til dette Literaturvrøvl med at kredse om Mordstedet? Hva'?

Trolle lænede Hovedet tilbage i Stolen; det ærgrede Jarrild, at han selv sad med Ansigtet mod Lyset, saa han ikke kunde se den andens Minespil; for tænk, hvis han nu igen smilede?

Ja, Trolle smilede; han rørte sig ikke af sin bekvemme Stilling men sad med halvlukkede Øjne som et tilfreds og søv- nigt Barn.

— Det er jo Hr. Jarrild, sagde han venligt — Dem, jeg blev forestillet for i Klubben i Aftes? En privat Opsnuser, ikke?

Men dette skulde han ikke have sagt, for det gjorde Jarrild fornærmet.

Han havde jo nok forberedt sig paa Udflugter og Benægtelser men ikke paa at blive uforskammet placeret i anden Klasse, selv om Personen saa ogsaa var Baron.

Og med et lynsnart Greb skiftede han Taktik — stak begge Hænder ned i hver sin Jakkelomme og lagde to Skydevaaben i Skødet foran sig. Det ene var en sort Browning-Pistol; den anden kendte Trolle godt, det var hans egen fine forniklede Revolver.

— Det er klogt, hvis De sidder stille, begyndte Opdageren i en helt ny Tone. — Hold bare fast paa Overlegenheden, min Gode, for en ubehersket Bevægelse kunde medføre, at jeg smækker Dem to Stykker Bly mellem Ribbenene — man gør temmelig kort Proces med Folk af Deres Sort — Medlemmer af den Røde Bande!

Ja, De studser, fordi jeg siger dette Navn lidt højt; men jeg vil ikke pine Dem. Jeg skal ærligt sige straks, at jeg ved det hele!

Det overrasker Dem, ser jeg. De vil maaske ogsaa forbauses, naar De nu hører, at jeg har fulgt Dem Skridt for Skridt lige siden i Eftermiddag ved Sekstiden, da jeg saå Dem køre ganske sagte i den lille, gule Vogn og følge efter Bankdirektør Wiener ned ad Strøget — tre Minutter før han var ved at blive myrdet. — Det er paafaldende, min Herre, at en ung Automobilist kører saa langsomt! Det lægger man Mærke til. Vi Opdagere har det nu paa vores egen Maade ... og da først min Mistanke var vakt, saa havde jeg Dem jo paa Spiddet.

Naa. Og da det nu kun drejer sig om eventuelle Medskyldige, vil De saa sige mig lige paa en Prik, hvor De har været, siden De for to Timer siden tog Livet af Fabrikant Jürgens paa Nytorv!

Trolle kom til at le.

— De er en Spøgeflugt, Hr. Jarrild, sagde han elskværdigt. Han lagde sig lidt træt og nonchalant tilbage i Stolen og

kiggede med halvlukkede Øjne paa denne firskaarne Person, der fyldte saa bredt i hans Stol, og sagde drillende til ham: — Jeg vil ogsaa gerne modtage Deres Visit en Dag, siden det nu er Konferensraaden, der har forestillet os for hinanden. — De har gode Indfald, men jeg skal sige Dem — jeg er saa forfærdelig søvnlig lige nu — det maa De ogsaa være, siden De slet ikke har været af Tøjet — jeg ser, De har Cykleklemmerne paa endnu. —

Og saa finder jeg ikke, det er strengt korrekt, ved det første Besøg at sidde og pege med to Revolvere, af hvilke den ene ovenikøbet er min egen ... sig mig forresten — hvor har De taget den? — Har De ogsaa været i mit Soveværelse?

Jarrild kom til at vakle et Øjeblik. Det var forbandet, at denne Fyr skulde være af saa fin Familie og have al denne Façon.

— Ja, jeg har, sagde han mut — jeg har benyttet Tiden til en Husundersøgelse.

— Naa, svarede Trolle lidt spidst — har De taget andre af mine Ting end Skydevaabnet dér?

Pludselig skiftede Jarrild Metode — man kom ingen Vegne med denne blaserede Herre.

Han rejste sig, smed Trolles Revolver hen i Sofaen og stak sin egen i Lommen:

— Hr. Baron, sagde han, og Stemmen var næsten blød: — Tag og sig mig det hele!

Jeg er en ærlig Mand mod Dem; jeg indrømmer, at jeg savner det afgørende Bevis. For begge Forbrydelser. Baade Attentatet i Eftermiddags og Mordet nu i Nat. Det er bare selve det politimæssige Bevis jeg savner. Jeg ved godt, at det er Dem.

Og vil De ikke lette mig det, saa har jeg bare at anmelde

Dem til Opdagerchefen, saa bliver De taget nu til Morgen. Men saa er jeg tvunget til at gaa og holde Vagt her nede Resten af Natten, og det morer mig skidt.

Dem selv kan det jo være det samme, enten det bliver lidt før eller senere — men mig kunde De gøre en personlig Tjeneste ved at give mig den Tilstaaelse nu — det vilde betyde en hel Del for mig — jeg indrømmer, at jeg har fumlet lidt i det — men saa blev det dog mig, og ikke Politiet — og ogsaa overfor Konferensraaden altsaa — hvad Trolle? —

Og glem ikke, at det vil mildne Deres Dom ... nej, nu var jeg ikke ærlig ... den Slags skjulte Bander fortjener det værste — men der er bare noget, jeg ikke kan faa i mit Hovede — hvad skyder De dem med? — Sig mig det nu, hva?

Trolle rejste sig ogsaa. Han missede med Øjnene og var meget nær ved at gabe. — Undskyld, sagde han — men De maa forfærdelig gerne besøge mig igen imorgen, som De lovede. Maa jeg saa følge Dem ud nu?

Jarrild skar Tænder i Smug. Han prøvede for sidste Gang — pludselig smækkede han et hvidt Blik ud gennem Brilleglasene; det kom som et Lyn, og han hviskede:

— Cigaretterne?

Trolles Ansigt lyste op:

— Vil De have en at gaa hjem paa?

Men Jarrild gav sig ikke, han stampede stædigt i Gulvet:

— Der er noget med dette Etui!

Nu skete der en Forandring i Trolles Ansigt.

Han følte pludselig en legemlig Afsky for denne simple Snushane, der var trampet ind i hans Stuer og forstyrrede en Drøm.

Han blev vred.

Og før den anden fik tænkt sig om, gjorde Trolle et Skridt lige frem mod ham, trak Skuldrene bagover og rettede sig, saa han blev et halvt Hoved højere. Og med et Blik som Jern og med tørre Læber sagde han:

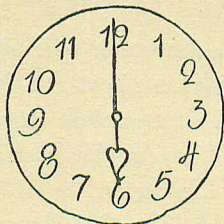
— Før jeg siger 3, maa De vælge, om De vil ud af Døren eller af Vinduet! Det første er bekvemmest for os begge.

Opdageren blev bange. Han tog Maal af de Skuldre.

— Gudbevares, Hr. Baron, saa venter vi til imorgen. — Det lød som en Inkassator.

Og da han gik, blev Trolle straks saa høflig igen, fulgte ham til Døren og lukkede ham ud med et Nik. Han gav ham ikke just Haanden, men smilede indtagende og sagde:

— Altsaa paa Gensyn! De er en gemytlig Mand, Hr. Jarrild.

Den Nat fik den gode Etatsraad Molde slet ingen Ro.

Det skyldtes flere sammenstødende ubehagelige Omstændigheder og til sidst en aldeles haarrejsende Uhygge, der ud paa Morgenens slog sin Klo i den søvnløse Mand. Men det begyndte forresten allerede efter dette underligt urolige Møde i Klubben, da han gik hjem med Konferensraad Guldborg paa Sct. Annæ Plads til hans enkle forsinkede Maaltid.

Hele Vejen havde de næppe sagt et Ord. Og hvad maatte Tjeneren ikke tænke, medens han vartede op for de to beklemtedte Herrer, som sad dør i den halvmørke Spisestue og stirrede paa deres Tallerken og kun saá op en sjælden Gang, naar de drak lidt Vin, der slet ikke lod til at smage dem.

Først da han bagefter havde siddet lidt og nikket inde i Dagligstuen, hvor Guldborg stod og stirrede ud over Byen — som altid naar han faldt i Tanker — var den lange og underlige Tavshed endelig blevet brudt ved, at hans Vært vendte sig om fra Vinduet og sagde med en Stemme, som i denne Stillehed lød hulere end ellers:

— Molde, jeg ved, at De og jeg tænker paa det samme — her er begyndt noget i Dag, som er ude over, hvad vi forstaar..

Molde flyttede sig lidt uroligt i Stolen: — De mener, at denne Misgerning skulde ...

— Jeg mener ikke Attentatet — husk, hvad der stod i det mærkelige Brev, som jeg læste højt, at i Dag fik vi kun et Varselskud at høre. Maaske det varslede om en Tid, hvor de onde Kræfter faar Magt til at udrydde os En for En ved højlys Dag, uden at vi ser en Morder.

Jeg tror, at i Dag skulde vi kun skræmmes op. Og jeg aner, at det frygtelige vil ske i Morgen — hvis det ikke allerede kommer i Nat; for dét stod der. Og maaske kan vi ikke afværge det.

— Men kære Konferensraad, De gav jo selv denne Jarrild til Opgave at vogte over alle Jürgens' Skridt?

— Det gjorde jeg; Guldborg nikkede et Par Gange — men hvad formaar selv en dygtig Privatopdager, hvis der findes Hemmeligheder, som vi ikke kender?

Molde vilde gerne berolige: — Kære Guldborg, smilede han lidt usikkert — selv om Jürgens virkelig havde Ret, da han blev saa altereret, fordi Faren pludselig pegede paa ham selv — at han troede, det var Bolsjevikerne, som kom, saa har De jo netop selv valgt den rette Mand til at beskytte ham, ikke? Fra sin Tjeneste i Deres Kompagnier har Jarrild Kendskab til de Midler, som disse Uslinger benytter i deres Kamp mod Samfundet.

— Javist, det har han — — Konferensraaden talte saa langsomt, at der blev noget uhyggeligt ved det — men hvis disse Mennesker, som De nu kalder Bolsjeviker, har fundet Midler, der er større end dem man kender — hvad nytter saa al Hr. Jarrilds Rutine?

Ja, De smiler, gode Molde, og jeg er ogsaa en enfoldig

Mand; men jeg har nu saadan i al Hemmelighed ladet mig fortælle om noget, som er kommet op i Tiden, fordi det ikke længere kunde holdes nede — noget om skjulte Kræfter og okkult Videnskab.

Og dette nye har ikke været mig helt saa fremmed, som man maaske vilde tro — husk, jeg har i Aarevis levet i Østen og... ja, jeg taler ikke gerne om det ellers — men den, der med sine egne sunde Øjne har set de Ting, som jeg har oplevet, han nægter ikke blankt, *at der er noget, som vi ikke ved.*

Etatsraad Molde var lige ved at rejse sig fra Stolen. Dette holdt han ikke af.

Han var jo ogsaa Læge, en Art Videnskabsmand, han maatte da i hvert Fald holde Konferensraaden indenfor det standsmæssige:

— Jamen kære Ven, begyndte han med et halvt fornærmet Smil — selv om der stadig drives Magi i fjerne Lande, som er udenfor enhver moderne Kontrol, saa ... det maa De indrømme — der er da et Spring til, hvad der kan ske i en Hovedstad!

Og ... ikkesandt — Mystik og Overnatur og al Slags hemmelig Virksomhed i Sjælen — lad det nu være, hvad det vil, saa er det blot Oldtids Lærdom og Sortekunst, som ikke er død ud endnu. Medens dét, som vi maaske virkelig har Grund til at frygte her, det er netop den allernyeste Tids brutale Teorier ... ikkesandt?

Konferensraaden bøjede sig hen mod ham, og Molde syntes ikke om det Udtryk, der kom i hans Øjne, da han højere end før sagde:

— Men hvis nu disse sidste Dages Profeter var kommet i Pagt med dét, De kalder Oldtids Sortekunst? —

Hvis De Mennesker, som jo har yderligtgaaende Videnskabsmænd i deres Hær, har forstaaet, at de kommer for langsomt frem ad politisk Vej eller med legemlig Vold, og derfor har taget hemmelige Kræfter i deres Tjeneste — ja, hvis det altsaa kan tænkes, at Tidens revolutionære Forskere har fundet Vejen til Magiens Midler — Bevidstheds-Spaltning eller Hypnose paa Afstand, eller hvad det nu skal kaldes — og kan bruge disse Vaaben mod det intetanende Samfund — forstaar De saa ...

Men Molde forstod ingenting.

Han gik temmelig snart hjem, og det var første Gang han havde forladt sin store Ven med en lille Tvivl i Hjertet, om hvem af dem der var den klogeste.

Men selvom han overbærende prøvede at tænke saa lidt derpaa som muligt, kunde han dog ikke lade være at se sig om flere Gange, skønt det var sin egen brede Gade han gik i under Lygternes hyggelige Aftenskær.

Og da han steg op ad den kølige Trappe, standsede han af og til som for at hvile lidt, og forstod at han maatte være rigtig træt, siden han følte denne Kulde i Ryggen.

Endelig lukkede han Døren bag sig; og nu kunde han puste ud og faa Fred og komme i Seng, skønt ... hvad for noget? — Var Klokken ikke mere? ... Han lyttede til sit Ur, nej, det gik aldrig i Staa, og i Eftermiddags havde han jo selv sammenlignet det med Ranchs — hu, nej ... nu var det bedre at finde Aftenavisen, for dør kunde de da ikke have noget om det endnu.

Men ude i hans Postkasse laa et Brev, som maatte være bragt med Bud — og dette maskinskrevne Ark ... hans Hænder

rystede, som om de helst vilde tabe det — var de samme Ord, som blev afleveret Fabrikant Jürgens oppe i Klubben, og som tidligere var sendt til Direktør Wiener, der i Eftermiddags havde faaet deres dødelige Alvor saa forfærdeligt at føle.

Molde vilde alligevel hellere gaa ind i sine Stuer. Han frøs ogsaa her. — Man skulde være rolig, læse det opmærksomt igennem, men først sætte sig ned.

Ja; det var det samme Brev.

Ligesaa høfligt og medføhlende i sit Sprog — men nedenunder var der hastigt tilføjet nogle Linjer med fordrejet Haand og i en anden Tone. Der stod:

— Hvis De faar dette i Aften — og vi vil inden længe vide, om De er taget paa Landet eller gaaet hjem — saa adresser straks et Brev til det nævnte Postkontor og læg deri en Anvisning paa den fastsatte Sum. Checken skal være kvitteret af Dem selv, saa Pengene kan hæves straks.

Lyster De ikke, eller anmelder De Sagen, er De en død Mand inden 24 Timer. Men vi stoler paa Deres Forstand. En af Deres Klubkammerater har i Dag mærket, hvad vi formaar — maaske vil De endnu i Nat høre en anden Nyhed, som skal vise, at der er ingen Vej uden om os.

I lang Tid sad Etatsraad Molde bøjet som en gammel Mand foran det fine Nips og alle Fotografierne paa Skrivebordet.

En Gang blev han bange, fordi der var saa mørkt i Stuen; han tændte et Lys til i Kronen — men pludselig fo'r han op i Skræk for at nogen skulde kigge ind til ham eller bare se, at

han var hjemme, og saa slukkede han igen og blev siddende; syg og kold med Brevet i Skødet.

— Hvad var det dog, der stod om den anden Nyhed? Det maatte jo være Truslen til Fabrikant Jürgens, der mentes — men ham kunde de jo ingenting gøre, ham passede Hr. Jarrild paa. — Mon de saa lurede paa den næste?

Molde rystede; det var ogsaa et forfærdeligt Vejr ude. Saa ... nu vilde han ringe der hen — bare for at høre en menneskelig Stemme, selv om det ogsaa var Jürgens. Han rejste sig; han maatte hen til Telefonen.

Men han turde ikke. Det var foruroligende, hvor denne Nervøsitet tog til med Aarene. Nej, han turde ikke — sæt nu, der var nogen, som lyttede fra et Skjul:

— Aah, nu kunde han snart ikke mere ...

Og saa begyndte den lange Vandring gennem Stuerne.

Det steg op omkring ham, alt det uhyggelige, der var sket i Dag. —

Men værst var det, da Guldborg sagde dette om Østens Maggi, som Terroristerne maaske vilde bruge — javist lød det som Galimathias; men det hændte dog i denne mærkelige Tid, at noget, som var Overtro i Gaar, blev til Videnskab i Morgen.

Og i hvert Fald, Konferensraaden havde set ud, som han vidste mere, da han bare sagde disse taagede Ting — det var maaske noget, han ikke turde tale om — noget, der var blevet ham tilhvisket af fremmede Statsmænd, han stod i Forbindelse med, og som afhandlede det sig imellem for ikke at skabe Panik over Verden.

Her standsede Molde baade sin Tanke og sin Gang — han hørte en buldrende Støj langt borte, og den kom nærmere. Han

listede sig hen mod et af Vinduerne, i det samme blev Gaden lys af Lyn, og han forstod, at Tordenen var over Byen.

Det gjorde ham ikke angst. Han satte sig igen i Skrivebordsstolen med et Tæppe op om Knæene.

Han følte det blot, som der ganske langsomt kom en Afmagt — nu blev det svært at holde sig oppe; han var saa træt.

Og lidt efter bøjedes hans Hovede længere forover i smaa Nik. Al hans Frygt blev borte.

Og medens Uvejret gik hen over Byen den Nat, sad den smukke gamle Herre uforstyrret og sov — Elementerne kunde ikke vække ham, han følte i sin Drøm, at de var langt borte, de kunde ikke komme her ind.

Men det var der noget andet som kunde! Pludselig fo'r han lysvaagen op ved en forfærdelig klirrende Støj i Stuen. — Det var Telefonen.

Han mistede Vejret et Øjeblik og greb sig til Hjertet. — Saa gik han der hen; den stod og kimedede endnu.

Hvordan han fik Kræfter dertil, begreb han ikke selv, men det var ligesom han blot maatte standse den, fordi i den Larm snurrede hele Værelset rundt, og Møblerne kredsede for hans Øjne. Og skønt han i sin kolde Skræk var forberedt paa at høre fremmede, udenlandske Stemmer, blev han ikke rolig, da det var Konferensraad Guldborg, som talte til ham.

Med et underligt trodsigt Tonefald sagde Konferensraaden: — Det meddeles mig i dette Øjeblik fra Politikamret, at for en halv Time siden er Fabrikant Jürgens myrdet paa Gaden. Han er blevet skudt i Halsen, men heller ikke i Aften har man set nogen Morder. Vi maa øjeblikkelig ...

Mere hørte Molde ikke.

Han holdt sig endnu fast ved Telefonrøret, men det støttede ikke. Han sank besvimet ned paa Gulvet.

Det var lyst, da han kom til sig selv. Han havde længe hørt nogen raabe om Hjælp, ensformigt og i klagende Takt. Men han kunde ikke faa Hovedet op fra Søens Isflade, hvor han laa; og da han vaagnede af Kulde og Stivhed, klang Nødskrigene fra Drømmen stadig for hans Øren. —

I sin Haand saa' han Telefonen; men han slap den og sprang op — for ud af dens Tragt stod disse uhyggelige kaldende Raab.

Og først da han havde knaldet den ned i Apparatet og forstod, at det var Centralens Alarm, fordi Hørrøret ikke var blevet lagt paa, blev han helt klar. Og Nattens Hændelser stod vaagne for ham.

Det var den anden Forbrydelse i Dag! — Han holdt ikke af denne Jürgens, og det gjorde heller ingen andre. — Men han selv var *den tredje!*

I samme Nu dette Ord faldt ham ind, var hans Beslutning taget.

Han saa paa sit Ur — var det for sent? Nej, Klokken var knap blevet syv — gode Gud, hvad kunde der ikke være sket, hvis han i sin Afmagt havde sovet længere endnu!

Han tog sit Checkhefte frem, skrev med jagende Fingre en Anvisning paa de mange Penge og satte Adressen udenpaa. Da han gik ned, holdt han Brevet i Haanden lidt frem for sig — saa alle kunde se, at han havde den gode Vilje.

Uforstyrret kom Molde ud paa den morgenstille Gade og fik straks en velsignet Følelse af, at i alt dette Lys fra den klare

opgaaende Sol vilde da ingen staa skjult og lure i Porte. Derfor syntes han ogsaa, det var hans Pligt at bære Brevet hen paa selve Hovedpostkontoret, for at det ikke nonchalant skulde ligge i en hvilkenksomhelst rød Kasse og forsinkes, til den næste Gang blev tømt.

Men da han gennem de smukke gamle Gader var kommet derhen og med et lille Suk havde ladet dets dyrebare Indhold glide ned i Sprækken, blev han pludselig let om Hjertet, fordi han havde baaret sig saa rigtigt og forstandigt ad og gjort sin eneste Pligt — baade mod sig selv og mod Samfundet. — Ja, naturligvis — ogsaa mod Samfundet! Det kunde der jo ikke være Tvivl om! Gid der blot var En, han kunde betro sig til, og som vilde bestyrke ham deri. — Det skulde naturligvis være Guldborg — men uf — Konferensraaden var saadan en højtidelig Mand, man kunde aldrig være sikker paa ham — han havde ogsaa vist sig for dum igaar med dette *overnaturlige*.

Desuden behøvedes der virkelig heller ikke Spor Bestyrkelse — man havde altid baaret sig korrekt ad, naar man selv følte sit Hjerte saa befriet!

Saa gik han glad fra Købmagergade over mod det dejlige Solskin omkring Slottet. — Men da han kom til Højbroplads, blev han alligevel lidt forlegen.

Thi allerede i den tidlige Morgen var der paa Hjørnet samlet en hel Del Mennesker, som stod og snakkede ivrigt med hinanden. Og han kunde nok tænke, hvad det var de talte om.

Men Molde gik udenom i en stor Bue; han var virkelig ved at fløjte lidt — han syntes slet ikke mere, det var noget, som kom ham direkte ved. Han havde gjort sig fri. Han havde god Samvittighed.

Og med den gik han videre i let Morgenhumør, spurgte spø-

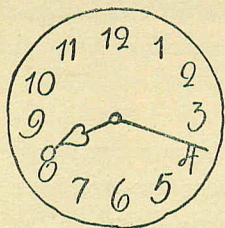
gefuldt sig selv, om han ikke bare skulde gaa op og vække den unge Trolle, som altid tog saa lyst paa Livet, og som havde Hovede til at forstaa, at her havde virkelig ikke været andet at gøre.

Nej, det havde der minsandten ikke! Den røde Haand var slaaget ned i Byen to Gange, og den havde maaske været nær ved at ramme en tredje. Den kunde dræbe uden at vise sig, og skønt naturligvis ingenting foregik imod Videnskabens Love, saa var der her en hemmelig Magt, som man maatte bøje sig for — til det Gode endelig sejrede tilsidst — og dét gjorde det!

— Selvfølgelig, tænkte Etatsraaden aldeles overbevist, mens han drejede ind gennem Slottet og næsten følte sig stolt ved at kunne gaa saa rank i Morgenlyset efter saadan en Nat — selvfølgelig! Man skulde bare være ungdommelig og optimistisk. Og andet havde man sandelig heller ikke Grund til, naar man fik Lov til at leve i dette Land, hvor de skønne Traditioner sikkert vilde komme til Værdighed igen trods Tidens oplæste Storme, og hvor Folkets Ærefrygt for de sociale Værdier dog maatte sejre til sidst over alle Slags indbildte Farer.

Han standsede lidt paa Ridebanen og stod og lod sig varme. —

Nej, der var ingen Grund til at besøge nogen nu. Han skulde meget hellere gaa en Tur i Morgensolen — her ind gennem det stolte Slot, hvor han i Fred og skønne Omgivelser kunde glæde sig over, at han ikke var saa gammel som for Eksempel den kære Guldborg, der altsaa ved Gud var i Færd med at blive *overtroisk!*

Glimrende af Sol kom den nye Dag op over Byen og stod ind gennem de høje Vinduer i Trolles Stue.

Det saå ud som den var blevet overrasket af Lyset og egentlig slet ikke skulde ses endnu. Der laa Aske og forkullet Træ i Kaminen, foran den stod en blaa Stol drejet halvt til Siden, paa det lille Bord var der glemt en Skaal med sammensunkne Jordbær; et Lommetørklæde og nogle Cigaretter laa paa Gulvtæppet, og i Sofaen blinkede en Revolver.

Alt dette opfattede Tjeneren forvirret i det Øjeblik han brugte til at fare gennem Værelset over mod Sovekamret. Den stakkels gamle Mand, han turde næsten ikke banke paa, saa dødsikkert var det, at ingen vilde svare der inde.

Han var lige vaagnet, havde skimtet hvad Klokken var, og vilde bare et Øjeblik lægge sig tilbage paa Puden, fordi han følte sig saa syg. Men ud af hans Hovedpine spandt der sig i et forskrækket Minut en hel Scenegang af Begivenheder fra i Aftes — allermest det forfærdelige Drama, hvor en stor og myndig, skægget Herre trængte sig ind i Entréen og holdt ham en kvælende Klud for Munden.

Men derefter kom der ogsaa et tomt Hul i hans Hukommelse

— og i Skræk sprang han op, fandt sig selv fuldt paaklædt og løb stønnende gennem Trolles Værelse hen til Sovekammerdøren, som han bare rev op — sikker paa, at nu vilde han finde et Lig i en Blodpøl paa Gulvet.

Dør i Sengen laa hans unge Herre og smilede i Halvsøvne. Haaret var lidt i Uorden; han lignede en sød, uartig Dreng, som morer sig over at Solen skinner ham lige i Ansigtet.

Han slog Øjnene op, kom straks til at le af Tjenerens forstyrrede Ansigt og raabte:

— Godmorgen, Hans — ih, hvor er jeg dog sulten!

Den gamle Mand blev saa glad, at han havde svært ved at tale. Og Trolle vilde heller ikke høre noget, før han fik Mad — lige saa snart han blev alene, hoppede han ud; og medens Vandet piskede ned over ham, følte han noget varmt i sit Hjerte og blev ved at sige til sig selv, at det var ingen Drøm — det var ingen Drøm!

En halv Time efter, da han stod i lyst Morgentøj og bandt sit blaa Slips, var han ikke kommet længere i sine Tanker. Hver Gang de vilde videre — hver Gang han bare prøvede at spørge, om der vel kunde være nogen Tvivl, naar hun saadan var kommet igaar, saa matte han først igen blive sikker paa, at det var sandt. — Han løb pludselig hen mod Døren for at se efter, om der ikke fandtes et eller andet Bevis, som Hans endnu ikke havde udslettet derinde.

Men lige paa Tærsklen mødte han Tjeneren, som halvt krænket meldte, at her var en Herre, der absolut vilde se ham.

Og i det samme traadte Jarrild ind fra Gangen.

Han saa' ud som en helt anden Mand end i Aftes. Det ydre Antræk var nok det samme; ét og andet tydede paa, at han

ikke havde været af Klæderne. Men alt det friskfyragtige var gaaet af ham, Øjnene var blevet smaa bag Brillerne. Hagen hang. Han havde vaaget hele Natten.

Men træt var han ikke. Han begyndte straks, saa snart Tjeneren gik. Det var blot i en ny Tone.

— Baron Trolle! — Chefen for Opdagelsespolitiet venter Dem paa Domhuset. Jeg har ingen Magt til at anholde nogen. Jeg er ikke Betjent, saa det er en frivillig Sag, om De gaar med. Men der holder en Vogn nedenfor, og hvis De vil afgive en Forklaring, kan De gøre det overfor Chefen, som har været paa Kontoret hele Natten. Jeg vil være ganske ærlig og indrømme, at jeg har maattet plage ham, før jeg fik ham til at høre paa mig — de holder jo ikke af os Private — og jeg tror nok, han nærmest griner af mig endnu. Men jeg har løjet for ham og sagt, at De kom med en Tilstaaelse — hører De, hvor ærlig mod Dem jeg er? — Og selv om det ikke er efter Reglerne, skulde jeg sige, at han gerne vilde høre paa Dem, hvis De da vil?

Jarrild var haabløs og duknakket, nu fik han vist igen en Snært at føle. Han turde knap se paa sin Modstander.

Men ogsaa Trolle var blevet en anden. Han havde bøjet Hovedet. Holdningen gik af ham; alt det nyfødte han vaagnede med, var borte. Det Eventyr, som Morgenens skulde føre ham ind i, blev revet i Stykker, fordi der kom en kantet Person og traadte paa det. Det var dette simple, som pludselig lagde en Skygge over hans Glæde og gjorde hans Ansigt hvidt.

Han opgav noget.

Det var anden Gang han sagde Farvel til det samme. Første

Gang rejste han bort; nu var ligesom det hele forbi — der fandtes kun Træthed tilbage i Verden.

— Kom, lad os gaa, sagde han uden Tone.

Jarrild gik lykkelig foran. Da Trolle kom forbi Sofaen bag-
efter, tog han Revolveren til sig. Uden at sige et Ord eller en
Besked, lukkede han Entrédøren og gik med ned ad Trappen.

Tjeneren stod endnu inde i Gangen. Han var kommet til at
ryste. Det var ikke bare fordi Baronen var gaaet saa tavst, det
var mere den anden Herre, han saá ud som Politi. Og saa ef-
ter denne Nat ...

Han fik ikke tænkt videre, for Telefonen ringede inde i
Stuen. — Aah Gud han var næsten bange for at høre — men
det kunde maaske være en Forklaring! — Og han skyndte sig
der ind.

Det var kun en Damestemme.

— Maa jeg tale med Baron Trolle, lød det — vil De sige,
at det er Frøken Kaas?

— Baronen er ikke hjemme! — — Det var knap nok, at
han fik det over sine Læber.

— Naa? — — Det lød saa forbavset. Næsten skuffet. —
Ved De ikke, hvornaar han kommer igen?

Tjeneren prøvede at samle sig til noget. Men det gik ikke.
Pludselig brast det ud af ham: — Aah, bare Frøkenen dog
havde ringet for et Minut siden ... jeg kan slet ikke forstaa, hvad
her er sket ... for Baronen er vist hos Politiet ...

Men saa blev han ogsaa saa forvirret over sig selv, at han
i Skræk lagde Telefonen paa.

— — —

Den gamle Opdagerchef rejste sig, da Trolle traadte ind i

det høje, dybe Kontor med de skinnende, graakolde Vægge. Det lignede en overnaturlig Kahyt paa en Dampers.

Han stod et lille forlegent Øjeblik og famlede ved nogle Papirer paa det blanke Skrivebord med det sorte Skrivetøj og de mange Telefoner, saa rettede han sig selskabeligt og pegede med fransk Haandbevægelse paa en stor Læderstol. Selv blev han staaende. Og Jarrild satte sig heller ikke; han rørte sig knap fra sin Staaplads midt paa Gulvet med Hatten i Haanden.

Men Inspektøren kunde ikke rigtig holde Alvoren oppe i denne Situation, hvor han skulde udspørge et af Byens bedste unge Navne, bare fordi en Privatdetektivs opfilmte Hjerne var løbet varm i al dette Døgn's Sensation.

Han rystede lidt usikker paa Hovedet og var lige ved at le højt og forklare, hvordan Jarrild havde tigget om denne Samtale — men da han ikke mødte noget forstaaende Smil hos Trolle, blev han genert igen og prøvede med lidt Højtidelighed.

— Hr. Trolle, begyndte han — inden vi taler sammen, skylder jeg Dem som uplettet Mand en Forklaring, fordi jeg paa ganske informel Vis, og rent privat, har bedt Dem om den Tjeneste at se her hen paa et saadant Tidspunkt og muligvis oplyse os om noget ... hjælpe os lidt ...

Ja ... det er Hr. Jarrild der, som har gjort mig opmærksom paa, at De ... at han ... at De maaske vilde være i Stand til at sige os en Smule ... om de Forbrydelser ...

Nu blev Chef'en pludselig rank. Døgnets sorte Billeder viste sig alvorligt for hans Øjne.

— Der er, sagde han indtrængende — der er i Gaar og i Nat sket noget her i Byen, som har sat alle i Uro og Harme. I direkte Forbindelse med nogle truende Afpresningsbreve er to af Byens gode Mænd blevet morderisk anfaldet under Omstændig-

heder, som tyder paa en Sammensværgelse af hemmelig Art. Ved begge Misgerningerne er der det uopklarlige, at skønt de skete i flere Menneskers Nærværelse, har ingen set nogen Gerningsmænd — eller lad mig sige Gerningsmand.

De forstaa, at overfor Muligheden af endnu flere Truselsbreve med efterfølgende Mordforsøg maa vi gribe ekstraordinært ind. Og da nu Hr. Jarrild saa bestemt hævder, at De, Hr. Baron, kan bringe os Gaadens Løsning nærmere ved at fortælle alt, hvad De ved, saa beder jeg Dem om denne Tjeneste!

— — —
— Hvor Solen dog kan skinne i en Baggaard, tænkte Trolle.

Han sad og saá ud af Vinduet hele Tiden. Der var saadan en Masse Lys paa Murene, og de strakte sig rigtig i det efter Regnen i Nat. Helt oppe paa Toppen af Frue Kirke stod Guldkorset og blinkede mod den høje Himmel.

Hans Øjne hang fast ved det altsammen, men nu drejede Hovedet sig langsomt ind mod Stuen, hvor der ingen Sol kom. Han saá ikke paa noget bestemt.

I Kontoret blev der saa stille, at Jarrilds stakaandede Vejrtræk kunde høres. Han var næsten ikke i Stand til at staa roligt, og bag Brillerne voksede Øjnene unaturligt i Spændingen — nu kom det!

Men Trolle svarede ikke. Han skulde først tænke sig igennem noget tungt, der laa og trykkede ham over Øjnene, og det blev kun endnu sværere, fordi de andre forstyrrede med deres Nærværelse.

Jarrild var i højeste Grad forarget over den Ligegyldighed, hvormed selve Chefen blev mødt i sit Kontor. Der havde ellers

næsten været Lejlighed til virkelig Medfølelse med denne unge Mand af fin Familie; men dette var for frækt — nu kunde man se hans sande Natur. — Og i det hele taget — ingen Medlidenhed, før Tilstaaelsen var faldet!

Den gamle Inspektør havde ikke det samme sikre Syn paa Sagen. Nu da han var kommet ud af sin Forlegenhed over at skulle staa og fremføre saadan noget, som en udenforstaaende Person havde opsnuset, nu fik han Lejlighed til at føle sig som Embedsmand igen. Og hvis det havde været en Forbryder, som sad foran ham, eller bare en Mistænkt, kunde han jo saa let have anbragt sine Politøjne paa Manden og stukket ham med Glasblikket. — Men Baronen kunde han ikke engang faa til at se her hen!

I dette Minut, hvor der blev saa stille i den store Kahyt, og hvor al Husets Genlyd og den fjerne Støj fra Gaden flød sammen og bankede som en Maskines taktfaste Arbejde i Dybet — i denne Pause var der alligevel sket en Forandring med Trolle. Han sank sammen i Stolen.

Andet var der ikke at se, men Jarrild registrerede det straks i sin Hovedbog. — Saa, noterede han — nu er han den! Han er mør! Og bare Chefen vilde gribe Øjeblikket nu og være smart ... aah, Jarrild var revnefærdig.

Da saa endelig Stilheden blev brudt, havde Inspektørens Stemme en helt anden Klang; der var ikke mere af et undskyldende Smil i den eller af Embedets tørre Saglighed. Det lød som han selv var blevet angst ved en Uhygge, der nærmede sig.

— Baron Trolle, sagde han — Var De tilstede i Gaar Eftermiddags Klokken seks, da der skete et Attentat paa Bankdirektør Wiener?

— Ja.

— Og i Nat, da Fabrikant Jürgens blev myrdet, hvor var De da?

Dette Spørgsmaal blev aldrig besvaret.

Der kom en kvælende Stilhed. Jarrild kunde ikke faa Vejret og blev blodskudt i hele Ansigtet. Chefen var pludselig ligbleg — hele Spændingen kom af, at Trolle ganske svagt begyndte at rejse sig fra den store Stol, hvor han var gledet lidt ned. Ryggen bøjede sig stift fremover, Hænderne laa saa fast paa Lædersiderne, at Knoerne blev presset hvide, og Øjnene aabnede sig i Skræk, som naar man farer op af en afsindig Rædselsdrøm. — Han vilde rejse sig — enten som en Søvngænger eller en Mand, der pludselig vaagner og nu vil tale.

I dette Øjeblik blev Husets regelmæssige Summen forstyrret af en Støj fra Forkontoret og en hurtig Banken. Før Chefen kunde samle sig af Forbavselsen, sprang Døren op, og en Opdager kom ind — lidt kejtet i sit undskyldende Buk, lidt forskrækket over sig selv, mens han skyndsomt gik hen og hvi-skede et Par Ord, som satte den Overordnede i Uvished. Men før han fik taget en Bestemmelse, gled Døren helt op, og med lette Skridt traadte Karin ind.

Det var kun ved Farten i sit eget Tempo, at hun holdt Modet oppe; det saa' man. Lige saa snart hun standsede midt i Stuen og fik Øje paa ham, som hun søgte, gled Blikket til Side, og hun bøjede Hovedet.

Men kun et Sekund — hun forstod, hvad det gjaldt, at hendes Besøg ikke vakte Chefens Opmærksomhed for meget. — Han vilde maaske slet ikke hendes Ven noget ondt, men hvad maatte han ikke tro, hvis han forstod, at hun kom her for at frelse nogen? — Hun havde Brug for al sin Ro!

Men den var nær ved at blive borte, da hun så op igen og pludselig fik Øje paa den samme graaklædte Mand, som to Gange i Gaar havde gjort hende nervøs ... hun anede jo ikke, hvad her skulde ske, hun var styrtet her hen uden nogen anden Tanke i sit Hjerte, end at nu endelig kastede hun sig ud i det! — Hun havde vaklet mere end nok — blot det ikke var for sent.

Hun havde skyndt sig — og nu stod denne bredskuldrede Mand igen og stirrede gennem de Brillen — aah, hvor hendes Hjerte bankede!

Men hun frelste sig selv. I sin Nød og Forlegenhed greb hun den Tone, som et Instinkt sagde hende, at hun magtede bedst; og med et halvt Smil og lidt Visit i Stemmen nikkede hun forbindtligt:

— God Morgen, Hr. Politiinspektør — De husker vist, at vi har truffet hinanden i et Selskab en Gang? — Jeg beder Dem alligevel om Forladelse, fordi jeg ligefrem trænger herind. Men der er noget forfærdelig vigtigt, som jeg endelig straks maa tale med Baron Trolle om — De forstaar nok, at det er en Ting, som umuligt kan opsættes, naar jeg søger ham saa tidligt om Morgen. — Og da Tjeneren fortalte mig, at han var hos Dem, saa skyndte jeg mig her hen — er De vred, fordi jeg saadan kommer og forstyrrer Samtalen?

Chefen var ikke Spor vred — ikke engang paa dem ude i Forkontoret, der havde ladet sig overrumple til saadan et Brud paa Ordenen — han stod blot og følte sig underlig lettet, fordi al denne taabelige Misstemning nu blev saa nydeligt løst af en smuk ung Dame — hun var naturligvis Baronens Forlovede — det kunde han ogsaa se paa Trolle, der var

sprunget op og stirrede saa betaget paa hende. Han maatte virkelig være meget forelsket!

Og uden at ofre et Ord paa Jarrild — denne klodsede Privatfyr, der havde sat ham i Forlegenhed — hilste han befriet paa den unge Dame.

— Nej, De forstyrrer slet ikke, Frøken — Baronen og jeg har snakket færdig; og jeg tror næsten, jeg kan gætte, at dét, De vil sige ham, er langt vigtigere.

Jarrild vilde saa gerne afbryde, men det gik ikke. Han forstod, at Chefen næppe taalte mere Indblanding udefra ... nu gjaldt det aabenbart kun for ham at glemme alt det ubehagelige og at konversere disse fine Folk og give dem Haanden til Farvel.

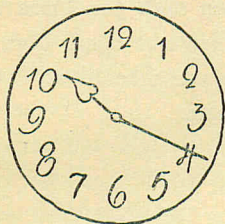
Hvis nu en ærlig Mand pludselig havde gentaget det Spørgsmaal fra før, som ikke blev besvaret, og Fyren saa klappede sammen — risikerede man saa ikke bare, at denne Heltinde vilde træde frem som i Romanerne og bevidne, at han havde været paa Besøg hos hende om Natten — og saa stod man dér!

Nej, det var bedre at holde Munden lukket nu — der var dog kun En, som vidste det Hele! Og man skulde være alene om sin Triumf — den kom nok.

Saa Jarrild tav forceret. Han smækkede Underkæben op med en trodsig Stenklang. Chefen saá hurtigt paa ham med samme Øjne, som han i sine unge Betjent-Dage havde til fulde Folk. — Og bagefter, naar de andre var gaaet, saa laa der en fagmæssig Næsestyver til denne Privat-Opdager, der vilde lege rigtigt Politi. — Men foreløbigt gjaldt det blot den lette Konversationsform paa Afskeden.

Det var ganske paafaldende, hvordan der blev lavet om paa det hele, i det Øjeblik Karin kom ind. Det var ikke mere

et Kontor men en Stue. Den stive Alvor gik over i en selkabelig Tone — men midt paa tværs i det stod Jarrild — som sædvanlig en firkantet Person. Han lignede en Pakkasse i en Dagligstue, han var ikke til at flytte, og de syntes, de maatte gaa udenom ham.

Da de kom hjem, blev de forlegent staaende ved hans Port og var blot bange for at se hinandens Øjne nu.

Han turde ikke holde op at stirre paa Brostenene, for nu, da hun endelig var kommet til ham, hvor kunde han saa møde hendes Blik? — Og hvad skulde han sige? Han forstod ikke engang, hvorfor hun pludselig var traadt ind i den Gaade, der dukkede op for hans Øjne ...

Hun kunde godt se, at der var noget, som tog Magten fra ham, saa hun maaske i dette Øjeblik var den stærkeste. Hun løftede Øjnene først, og det var med et fastere Blik end før, at hun sagde:

— Vent lidt paa mig.

Saa gik hun ind.

Hvorfor blev hun borte for ham i dette Øjeblik, og hvorfor mærkede han et uroligt Savn, saa snart hun var gaaet? Han vidste godt, at det kunde han kun forstaa ved at huske tilbage paa alt det, der var sket i Morges og i Gaar; men han forsøgte ingen af Delene, fordi det var lettere at tænke paa hende og ikke paa andet.

Og medens han stod alene i Morgenbrisen paa Fortovet og

syntes, at han havde Sol baade fra oven og inde i sig, lykkedes det ham letsindigt at lade alle Tanker gaa fremad og bare at føle sig som en Rekonvalescent, der aander op i Lyset igen, og at faa denne smilende Medlidenhed med sig selv, som man har, naar andre er gode mod en.

Han vidste nok, at hun kom snart tilbage — nu blev der en Automobil startet der inde. Det undrede ham ikke engang, at det var hans egen; og da han vendte sig, blev han heller ikke forbavset ved at se hende køre frem i den gule Vogn, som hun smukt styrede gennem Portgangen og standsede lige for ham. — Det var saa selvfølgelig. Han var i Færd med at komme sig. Nu skulde han ud i Solen med hende.

Hun pegede paa Pladsen ved sin Side og saa' paa ham med det samme Blik, halvt af Ømhed halvt af Befaling:

— Kom saa, sagde hun.

Der var mange paa Gaden den Formiddag — baade inde i selve Byen og ud ad Bredgade og over Østerbro — mange som vendte sig efter dem i Solskinnet. Men det brød de sig ikke om.

De tænkte begge to kun paa sig selv og hinanden; hun var saa optaget af al den Uro, der bølgede paa Gaderne, nu da den ny Dag var begyndt med Avisernes Ekko af den forfærdelige Gerning, der om Natten var sket for anden Gang i dette truende Døgn. —

Han sad og saa' paa hende, underligt forlegen ved, at det var en ung Dame, som kørte Vognen for ham; og ved nogle af hendes Manøvrer med Gear og Rat, syntes han, at han nok vilde have gjort det lidt anderledes selv, men hver Gang slog han sig glad til Ro med, at det var jo hende, som

havde taget det hele i sin Haand, og at han maatte være lydig, for nu skulde han bare ud i Solen.

I denne dejlige Følelse lod han sig køre ud gennem Byen; og heller ikke da Landevejene begyndte at strømme dem imøde, turde han bryde Tystheden med et Ord, og brød sig heller ikke om det; han syntes blot det var yndigt, hver Gang en ny Kilometersten lagde Byen længere bag dem, og de kom nærmere ind i Solen.

Han kunde ogsaa se, at hun vaagnede mere for hvert Minut. Hun satte Farten op, og det korte askeblonde Haar piskede hende blødt om Ørene; en Gang imellem lo hun lidt af det, og hendes Smilehul blev siddende længere og længere i Kinden, det var efterhaanden som hun kom ind under den samme Lykke som han, ved bare at være borte fra alt det, som nu laa saa langt bagved.

Skønt hun næsten ikke så sig om, mærkede han nok, at hun af og til svingede ind ad nye Veje. Men han brød sig ikke om at tænke paa, hvor de kørte hen, saa da hun pludselig drejede ind paa en blød, sandet Bund og satte Vognen i Staa tæt op ad et mosgroet Stengærde midt i den dybe Hverdagsstilhed under Frederiksdals Skove, var det en Overraskelse, som fik ham til at synes, at de havde fløjet.

Det var hende, der stod først ud af Vognen, ordnede lidt paa sit Haar og nikkede op til ham, at han skulde komme, men sagde stadig ingenting. Hun ventede heller ikke, gik i Forvejen ad en lille ny Sti ind under de tunge Sommertræer, der nu i de sidste Formiddagstimers Varme allerede stod lidt duknakket under det vældige Solskin.

Han kom bagefter og vidste ikke rigtig, hvor de var henne; hele Billedet var fremmed og tropisk, men han lagde

kun Mærke til den høje Skov som en Indramning om hende, fordi den klædte hende saa smukt og fremhævede noget.

Han opdagede med et, at hun var et Naturbarn; det slog ham, hvor hun satte sine Fødder hjemmevant paa Mosset; de slanke Ben løftede hende overlegent hen over alle Hindringer i Skovbunden. Hun var ikke et fremmed Væsen mellem de store Træer, nu var hun en ung Pige, der bevægede sig let paa den glatte Sti med en helt anden Naturlighed, end man fik at se paa et Fortov eller et Gulv.

Pludselig kiggede hun op som om hun tog Mærke af noget, saa nikkede hun for sig selv, bøjede nogle Grene til Side og smuttede ind paa en bar Plet, der skraanede ned mod en lille rund Skovsø, hvor et blændende Lys kastedes tilbage fra Vandet; nu vidste han godt, hvor de var henne, det var den ene af de smaa Kobberrdamme, der har skjult sig saa godt i Skoven, at de færreste finder dem.

Og den dovne Stilhed nede i Kæret blev pludselig brudt, fordi der kom Fremmede ind. Et Par Fisk, som havde sløvet i Overfladen, slog Smæld med store Ringe i Vandskorpen og forsvandt; nogle grønne Frøer i Græskanten lod sig i hovedkuldsk Skræk plumpe ud og stak med lange Svømmetag i Dybet; Vandkalve og andre smaa Dynddyr pilede som Skygestreger hen over den klare Bund; og ovre fra de mørke Graner i Skyggen paa den anden Side skrattede en Skovskade op af Søvn og tumlede ind i Skjul bag de høje Grene.

Saa laa det hele ganske stille igen, det var kun Skoven, som blev forstyrret et Øjeblik.

Hun tog Hatten af og rystede Lokkerne for lidt af Støvet fra Vejene, gik saa paa Taa, for ikke at gøre mere Støj, ned til Vandet, som hun spejlede sig i, og kom tilbage.

Han kunde vist ikke skjule et spændt Spørgsmaal paa sit Ansigt, da hun gik lige hen mod ham. Men hun lagde maaske ikke Mærke til det og lod sig ganske stille synke ned paa den tørre Skovbund, hvor hun laa udstrakt i sin graa Dragt, og hvor hendes Mund var den eneste Farve, han saa'.

Lige saa ængstelig for at forstyrre noget gled han ned tæt ved hende, halvt siddende, med sit Ansigt vendt mod hendes. Men hun drejede Hovedet langsomt bort og laa og kiggede med halvlukkede Øjne ud paa det blinkende Vand; hendes Næsebor aabnede sig lidt, som om hun vilde nyde denne krydrede, hede Luft fra de svedende Træer.

Han forstyrrede hende ikke. Og da hun mærkede det og næsten ikke mere følte ham hos sig, vendte hun Ansigtet tilbage igen. Hun smilede ikke og var heller ikke forlegen, stirrede blot saa alvorligt op paa ham, som om hun vilde se rigtig ind i hans Blik, om han var En hun kendte, eller en Fremmed. Og da hun blev fortrolig med hans Øjne, holdt hun dem fast og løftede skødesløst sin Haand op og strøg ham ganske sagte over Haaret.

Det var første Gang han nogensinde havde følt en Berøring af hende, der havde det mindste af et Kærtegn ved sig; men alligevel gav det intet Ryk i ham. Stilheden var over dem, og hans Øjne hvilede spørgende i hendes, medens hun næsten umærkeligt lod sine skælvende Fingre glide hen over hans Haar.

Saa smilede hun.

Munden aabnede sig maaske ogsaa ganske lidt, og nu kunde han ikke rigtig føle Skovens Hellighed mere, han kom til at bøje sig mere ned mod hende og hviskede ængsteligt:

— Karin, jeg kysser Dem.

— Nej, sagde hun stille; men hendes Mund var saa rød.

— Nej, det gør De ikke.

Han rørte sig ikke. Og da hun forstod det, lukkede hun sine Øjne, lagde Haanden fastere om hans Nakke og trak hans Hoved ned og mødte hans Mund.

De blev næsten lige forskrækket begge to, men deres Blik veg ikke til Side. De holdt hinandens Øjne fast, fordi de gemte noget, som ingen af dem vidste for et Minut siden; men de smilede ikke.

Hun kunde se, at nu skete der noget i hans Hjerter, og at der var en Hemmelighed, som vilde briste ud af hans Øjne. Og det var ikke for at aflede hans Tanker eller for at væрге sig mod dét, som nu vilde komme, at hun talte til ham — det var netop for at gribe dette Øjeblik, at hun sagde: — Du skal fortælle mig det altsammen.

Han lystrede. Lige fra i Morges, da hun stolt og alvorlig var traadt ind i hans Liv og havde narret hans Forfølger, lige fra hun fulgte ham, tog hans Vogn og kørte ham her ud, havde hun været Herskerinden; han vilde gøre alt hvad hun sagde. Og det, som han maatte fortælle nu, var kun noget, han skulde tænke højt — det var slet ikke for hende men for sig selv, han nu kom til at aabenbare det hele.

Saa begyndte han ganske stille; en Gang imellem lukkede han Øjnene lidt, og en Gang imellem slog han dem helt op i Angst for den Klarhed, der kom saa pludseligt. Han forstod godt, at der var sket et Eventyr i Skoven — det lød saa gammeldags og saa uvirkeligt — men det var sandt alligevel:

Med et Kys havde hun løst ham ud af en skjult Fortryl-
lelse, der havde ligget over ham.

Han kunde ikke rigtig tro paa det selv men følte alligevel, at hvis han skulde til Bunds, maatte han springe i det nu og lade det komme, som det vilde.

— Den Gang, da jeg rejste bort — han søgte lidt efter sine Ord og famlede i de første Sætninger — saa var det for at være mellem Mennesker, der ikke mindede mig om noget. Jeg boede i Syden og prøvede paa at sprede mig i den Verden af ligegyldige Folk, man ser i Byens Gader — men det er nu altsammen lige meget. Dèr kom jeg til at træffe en ung, fremmed Pige, som jeg nok tror holdt meget af mig. Det var hende, som besøgte mig i Gaar; jeg kan lige saa godt sige det.

Karin saa' ned; hun sad og rev smaa Totter af Mosset i Spænding, nikkede ivrigt, og tav.

— Jeg lærte hendes Fader at kende, han var flygtet fra et Sted i Rusland og boede nu her og dyrkede sin Videnskab. Jeg vidste ikke, hvad han arbejdede med, det skete i stor Hemmelighed, og jeg vilde ikke spørge. Der kom Fremmede til ham om Aftenen, men mig viste han kun en høflig Interesse, fordi jeg var hans Datter til Selskab. Saa jeg blev forbavset, da han en sen Aften bød mig hjem og talte alene med mig.

Det var en lang og prøvende Nat. Han bad mig fortælle om mit eget Land og vilde vide, hvilke Mennesker jeg kendte og hvilke Interesser vi havde. Der var jo ikke meget at prale af, og han lod mig ogsaa føle sin Forbavselse over, at hele Kredse af et udviklet Lands Ungdom kunde leve saa ligegyldigt og uberørt af en ny Tid, som var kommet.

Egentlig troede jeg, at han derefter skulde glemme mig igen, og det var en Overraskelse, hvor snart han søgte mig paany.

Og i de næste Aftener bad han mig tidt hjem og indviede mig højtideligt i noget, som de fleste vist kun vilde have hørt paa med et Smil — men det kom saa underligt bag paa mig.

Hvor anede jeg, at Fortidens Mystik og okkulte Lære kunde blive levende igen i en moderne Videnskabsmands Eksperimenter?

En Hverdags-Københavnner forstaaer hverken det ene eller det andet, og denne stærke Mand havde let ved at vise, at han var naaet til Bunds i sorte Hemmeligheder, som Tiden har tabt Nøglen til.

— De store Magere er borte, hviskede han til mig — men deres Magt kan aldrig dø. Den har ligget i tusindaarig Dvale bag Bjergene, vogtet af Mænd, der blev Skygger for Verden og ikke tog Del i dens Kamp. Men nu er det os, der har gravet Sortekunsten frem og vil bruge dens Kraft. Magthaverne skal vi bekrige. Men de befæster sig bag Politi, Soldater, Præster og Guldets Skjold, og vi er segnet hver Gang vi løb imod det. Vi forbløder, mens vi kæmper i Skrift og Tale om Ret og Uret; vi fængsles hvis vi truer, og slagtes hvis vi handler — de kan væрге sig mod alle vore Vaaben.

Undtagen mod ét, som de ikke er forberedt paa. Det er Y. Hemmeligheden.

Den Dag vi begynder, vil de ikke forstaa, hvad der sker. Som Genskin af Lyn staaer en Trusel tegnet paa Uvejrs Himlen. Om Natten vil de skælve, om Dagen vil de hviske; og En efter En dør de for vor Haand, som ingen ser. Men naar de har følt dens Tag, vil de rystende bøje sig — og saa begynder Guldets sin Gang over til os — de rækker os det krybende for at redde det fattige Liv, der er endnu mere dyrebart end Penge — thi ingen kan holde Modet oppe i Mennesker, der er bange for det Ukendte.

— Saadan talte han, fortsatte Trolle med sin naturlige Stemme — og jeg kunde ikke lade være at lytte, skønt det jo

var Ord af den Slags, som man ikke plejer at tage helt alvorligt.

Det gjorde jeg vist heller ikke, skønt han paa ingen Maade talte med den moderne Snakkesalighed om de skjulte Ting. Han var aldrig som en Præst, han var som en Forsker. Ikke heller nogen taageøjet Grubler men en overmodig Videnskabsmand med mærkelige Kundskaber og en Fanatisme, der tidt fangede mig; jeg kunde blot aldrig forstaa at det netop var mig, han valgte til dette.

Jeg kunde kun se, at mine naturlige Tvivl tog han sig nær, og naar han var kommet højt op i sin Ekstase, kunde hans Øjne flamme med en uhyggelig Glød, medens hans Ord blev halvt til Besværgelser og halvt til Spot over mig. Og de kom med en Kraft som fik mig til at blive hos ham, selv den Aften da han havde hidset sig op til et saadant Raseri, at han pludselig rakte mig en Revolver og sagde: — Nu kan De vælge: brug den enten mod Dem selv eller mod Deres eget Samfund.

Jeg var saa grebet af hans Patos, at jeg tog imod den. Og jeg gemmer den siden.

— Maa jeg se, sagde Karin med et skraat Blik hen mod ham.

Han tog den frem og rakte hende den lidt spørgende. Hun kastede Vaabnet fra sig i Græsset, saa det laa derhenne som en skinnende Plet.

— Den er der ikke Brug for mere, sagde hun.

— Der har aldrig været Brug for den, sagde han i største Forbavselse og stirrede spørgende paa hende.

Men da hun ikke svarede og ikke fortrak en Mine, bøjede han Hovedet, søgte tilbage til sin Fortælling og gik videre; men nu var det næsten som en Hvisken.

— Jeg kom igen til ham næste Aften, jeg kunde alligevel ikke lade være; og da han mærkede, at han havde mig, hvor han vilde, gjorde han en Nat sit store Eksperiment.

Trolle havde bøjet sig saa langt ned, at det sidste næsten var uhørligt. Langsomt løftede han Øjnene mod Trætoppene oven bag Dammen, hans Mund stod halvaaben, som han spurgte efter nogle Tanker. Saa rystede han fortabt paa Hovedet:

— Jeg kan ikke huske det, hviskede han.

Hun kunde se, at det var sandt. Hans Blik søgte efter noget, og Fingrene famlede i Græsset.

Halvt med et Smil fløj den letsindige Tanke igennem hende, om det var virkelig, at hendes Ømhed kunde forjage den Taage, der nu igen var over ham — og hun tog forsigtigt efter hans Haand. Men da hun straks blev genert over sin Idé, lod hun blot, som der var noget hun havde villet ordne ved Kjølen og kiggede derefter opmærksomt paa hans Ansigt.

Hvor han saa' forladt ud.

Saa tænkte Karin sig ikke mere om. Hun lagde sin Haand over hans.

— Hvad skete der, spurgte hun roligt. Og for hende selv betød et Kærtegn saa meget, at det ligefrem ikke undrede hende, da han igen begyndte at fortælle om dét, som nu dukkede op for hans Øjne.

— Jo. — Jeg kom ind i hans Allerhelligste! Jeg kan godt huske det; for det gjorde et uventet Indtryk. — Jeg havde tænkt mig, at det saa ud som et Laboratorium med Glaskar og Kolber, men i Halvmørket og det røde Skær fra et Ildsted lignede det en Kryptkirke eller en Katakombe til hemmelig Gudsdyrkelse.

Det mindede om en gammel Bog med naive Billeder af asiatick Tempeltjeneste; men jeg smilede ikke af det, for den Nat talte han med en anden Kraft end før.

Karin — jeg var saa alene den Gang, der fandtes ingenting i mit Hjerte; det blev let at gribe det.

Al hans Haan fordi jeg kom af en saa tanketom Kreds, den havde ramt mig godt i min Svaghedstilstand — jeg var aaben for hvad der nu skulde lægges i min Sjæl.

Hemmeligt følte jeg Længsel efter at indvies i den Oltids-Magi, som gav ham den mystiske Kraft — og der skete noget med mig, som jeg ikke ved. Jeg følte det kun i en Drøm. Og i Trætheden fulgte jeg halvt bedøvet hans Stemmes Stigen, medens han hævdede sig i Visioner der gik mig over Hovedet. Det var heller ikke Ordene, som fangede mig; det var Kraften i ham, som jeg følte fra hans glødende Sjæl — den Magt, der laa i disse Øjne paa Stilke af Ild, som aldrig slap mine.

Maaske det var første Gang i mit Liv, jeg har følt Angst. Det var ikke for *ham* — han betog mig, der var noget, som maatte bøje sig for ham — men det var det, jeg blev bange for. Jeg forstod godt, at jeg skulde ikke give efter nu — og jeg følte det ogsaa, som der var kommet et fremmed Væsen, et Dyr, ind i mig, og det voksede, som en Skygge, hvis jeg ikke fik revet mig løs.

I Grunden ved jeg vist ikke rigtig, hvordan jeg kom bort; men idet han lukkede mig ud i Mørket, stillede han sig lige under den gamle Lygte, saa jeg atter havde de Øjne foran mig; og hans Stemme lød, som den skulde lystres: — I Morgen Aften ser jeg Dem igen.

At vaagne næste Dag var ikke andet end Hovedpine og

Lede ved mig selv, som om jeg havde faaet Utøj paa Sjælen; saa dumt og simpelt, at jeg bare skød det fra mig i Kvalme. Men da jeg kom til Kræfter ved mit Bad og min Frokost, kunde jeg endelig begynde at smile ad det hele. Saa vidste jeg, at jeg var færdig med ham.

Jeg sendte et nydeligt Afskedsbrev til Rita, købte Billet til Englandsdamperen og tog en lang Automobiltur ud i den sunde Høstsol paa Landet for at blive helt af med den Nat. Og det var længe siden, jeg havde været saa muntert stemt, som da jeg startede ud til min Englandsrejse og kørte af Sted med mine Kofferter. Hvor de blev af, har jeg aldrig faaet at vide, for om Aftenen var jeg hos ham igen, og siden har han ikke sluppet mig.

Hun hviskede ængsteligt: — Hypnotiseret?

Han vendte sig mod hende saa langsomt, som han forbavset vilde tænke sig om først.

— Næh, sagde han næsten spørgende — det tror jeg ikke, saa maatte jeg vide det nu, da det er forbi.

— Er det da nu forbi, spurgte hun aandeløst.

Han saa ned, fordi han skulde sige noget, som var svært.

— Hvis jeg nu forklarer det, mon De saa tror mig?

— *Du*, rettede hun naturligt.

Han løftede bevæget Ansigtet mod hende men trak Haanden til sig.

— Det bliver maaske ikke saa let at sige, hviskede han.

Og da hun ingenting svarede, fortalte han videre. Først tvang han med en Anstrengelse sine Tanker tilbage paa sig selv, og saa kom det lidt usikkert:

— Jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal sige det — det er

vist ikke nemt for moderne Mennesker at tro noget, der lyder saa gammeldags.

Dit Kys har jaget ham paa Flugt — det har dræbt den Magt, som han vist kun har faaet i et Øjeblik, da jeg var saa ensom. Jeg ved ikke helt, hvad det er, jeg taler om; jeg kan jo ikke gøre andet end at fortælle det nu, saadan som det dukker op af det Ingenmandsland i min Sjæl, der har skræmt mig hver Gang, jeg vendte mine Øjne mod det.

Jeg har været angst, naar jeg sommetider troede, at jeg kunde være borte i vaagen Tilstand, og at der var en anden, som førte mine Skridt; men jeg maatte ikke spørge, jeg kunde ikke faa noget at vide.

Aah, jeg sidder jo her som et Barn, der skal forklare noget, han har gjort, men ikke rigtig kender de Voksnes Ord til at udtrykke, hvor lidt han var med i det. Jeg ser noget i en Afgrund bag ved mig, mørke Skræmmebilleder, som kommer frem dernede og bliver borte igen, før de rigtigt har legemlig Form.

Bær lidt over med mig — midt her under Sollyset i denne Skov skal jeg tale højt om noget, som jeg maaske lidt efter lidt vilde hviske i Mørket til mig selv; der er vist meget, som ingen af os forstaar.

Han sagde, at jeg skulde indvies. — Du er en ukendt Soldat i den røde Haands Armé, raabte han — men du skal være en Forpost, fordi du kender det Land, som vi først vil vende os mod. Dét har vi valgt, fordi de Mennesker dør oppe er ubefæstede, de aner ingen Ting af dét som sker, fordi Uvejret ikke er trukket hen over deres Himmel endnu; de er enfoldige, fordi de ikke har følt Ragnarok som vi andre. De har haft Honningaar, og de er blevet rige, og det er de rigeste

af dem, som vi skal bruge — netop dem, som du har Adgang til.

Vi spilder ingen Tid, vi rejser hjem til dit Land imorgen. Du har fortalt mig om Byen og dens Liv, om en Klub, som Handelens og Selskabets Spidser en Gang vilde forme, men hvor Krigens Uro kom jer i Vejen. Nu maa dens Tid være inde, og du skal igen være med til at danne den. Jeg har mine Planer, som jeg ikke siger endnu, men de kræver en saadan Forening, og jeg forstaar, at den sociale Jordbund er rede — de Store maa slutte sig sammen, og for ikke at vække Opmærksomhed kan det netop ske paa denne Maade. Du er den, der skal udkaste Tanken igen om de Riges Klub. Hvordan du vil gøre, hvad jeg forlanger, det bryder jeg mig ikke om. Jeg ønsker kun, at det bliver Byens rigeste Mænd, som er Medlemmer, og lad deres Kendetegn være en Perle, som de bærer, og som mange vil misunde dem. Dette er hvad du skal gøre. Det øvrige gør jeg.

Vi rejste. Jeg var blevet opfyldt af hans Idé, den bredte sig inde i mig; jeg følte, at dette var en Opgave, og jeg begyndte straks, da vi kom her hjem. I Maaneder saá jeg ham slet ikke, men jeg syntes alligevel sommetider, han var her; jeg vidste det ikke, der maa vel have været noget, som bøjede mine Tanker til Side.

Tidt spurgte jeg mig selv, hvorfor jeg var kommet hjem igen og arbejdede med dette, naar det dog var noget helt andet, jeg tænkte paa. Men Tiden gik saa let, fordi den Tanke brændte mig i Hjernen at skabe en halvt social og halvt merkantil Samling mellem Mænd, som havde Magt til at tage Kampen op mod den Depression, der laa over Landet efter Krigen.

Der maa vel nok have været mange, som lo, fordi det netop var mig, der bragte Planen frem igen; men i Konferensraad Guldborg fik jeg Hjælp, fordi han havde den Fantasi, som skulde til; og nu i det tidlige Foraar, da det hele var lykkedes, og Bladene havde bragt Sensationen frem med Alvor og Spøgefuldhed, saa fik jeg Besøg af Iskaroff igen.

Jeg tror ikke, jeg havde ventet ham; men da han kom, syntes jeg det var ganske rimeligt. Jeg spurgte heller ikke, hvorfor han havde faaet mig til alt dette; der var igen noget inde i mig, som drejede Tankerne bort.

Trolle tav stille.

Hun forstod det godt. Han havde kunnet fortælle alt det, som blev klart, uden at han gav efter for sin Bevægelse; nu saá det ud, som han ikke havde Kræfter mere. Hun kunde se, hvordan Øjnene igen begyndte at søge og ikke fandt noget at holde sig til, og nu stod han netop dér, hvor det var svært — det var ikke mere selve Begivenhedernes Sammenhæng, som skulde holdes fast.

Han saá ud som han var alene, og hun forstod for første Gang uden Skinsyge, at en Mand kunde have glemt hende. Han bøjede Hovedet ned i sine Hænder og sad længe med Ansigtet gemt. Da han endelig tog dem bort, var det mere til sig selv han talte.

— Han har givet mig en Kraft. Jeg vilde det ikke selv; men han tvang den til mig af sin Magt i den samme Nat og sagde: — Ved Y giver jeg dig Y. Og min Haand leder din Haand.

Karin blev ængstelig for dét, som hun ikke forstod. Det var jo nok midt paa Sommerdagen i en sollys Skov, men der kom alligevel saadan noget fremmed over ham; Bevægelserne blev lang-

somme og uvirkelige, og Blikket var langt borte, som han vilde trække et Drømmesyn nærmere.

— Min Haand leder din, hviskede han igen, og Fingrene begyndte atter at famle over Græsset. Saa blev hans Udtryk med ét helt spændt, som om han nu fik Øje paa noget, der havde været skjult før. Ryggen rettede sig, og pludselig tog han til sin Brystlomme og trak et Cigaret-Etui frem.

— Vil han ryge, tænkte hun genert — vil han tænde en Cigaret i dette Øjeblik?

Men det gjorde han ikke. Det kunde ogsaa godt være, at han ikke engang tog en af dem frem. Skønt det syntes hun. Men hun var ikke sikker. Hun saa' blot, at der kom et nyt Tempo i hans Bevægelser nu — noget maatte være gaaet op for ham — han behøvede vist ikke mere at tænke tilbage hele Tiden. — Han stod pludselig op. Der var en Søvnæggers Sikkerhed over ham, da han vendte sit Ansigt hen mod det Sted mellem Stammerne, hvor Revolveren blinkede i Solen.

Hun kunde ikke helt forstaa, hvad han nu gjorde. Hun saá kun, at han ganske langsomt løftede sin Arm mod det blanke Punkt i Græsset — hævede den stift og pegende. Og da han naaede lige i Højde dermed, standsede Haanden.

I samme Nu blev Skoven som flænget af et Brag, og en tusindflammet Gnist slog op fra Jorden derhenne. Sorte Metalstumper sprængtes ud mellem Træerne; og dér hvor Pistolen før laa, stod nu en lille graa Damp fra dens antændte Patroner, der havde forkullet nogle Græsstraa.

Da Ekkoet døde inde mellem Stammerne, sank han ned foran hende og tog sig til Hovedet.

Først var hun faret op og stod med Hænderne for Øjnene i Skræk; men det var ikke Knaldet, der havde gjort hende

bange, det var *det andet*. — Han havde jo bare hævet sin Arm og peget der hen, saa var Sprængningen kommet — endnu engang i dette skæbnesvangre Døgn var der sket noget fra en fremmed Verden — og hun følte, at hele hendes Legeme skælvede, som om hun nu ikke havde flere Kræfter.

Og endnu en Gang — men det var sidste Gang i hele hendes Liv — gik den Skræk ind i Hjertet, om Forelskelsen alligevel ikke havde ført hende videre, end Kvinder kunde følge; men i samme Nu hun tog Hænderne fra Øjnene, slog hun Tanken fra sig, fordi hun saá ham ligge paa Skovbunden med Ansigtet begravet i sine Arme — den hun elskede.

Hun troede, han var ramt af Eksplosionen.

Det var han ogsaa. Men da hun knælede ned hos ham, forstod hun, at det ikke var legemligt; og saa sad hun blot og strøg hans Haar ganske stille og lod sin Haand sige alt dét, som han tærngte til. Med hele sit Køns Omhu for den, der er saaret, glemte hun sin Angst og alt dét, hun skulde have spurgt om, blot for nu at lægge sit Hjerte i den Haand, som hun rakte ham.

Og igen var det, som hun kunde kalde ham tilbage.

Han rejste sig, men nu var det ikke med Søvngænger-Ansigt. Han stirrede hende lige i Øjnene:

— Det er altsaa mig.

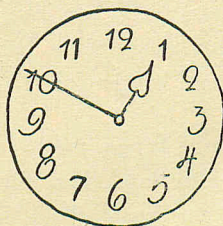
Hun rystede paa Hovedet. Det var ikke, fordi hun var i Tvivl om, hvad han mente. Det saá blot ud, som hun sagde nej.

— Jo, nikkede han alvorligt for at forklare dét, som hun altsaa ikke havde forstaaet endnu. — Jeg ved, hvor jeg har været i Nat.

Hun rejste sig op. Han hjalp hende ikke, men traadte sna-

rere lidt tilbage som for ikke at være for nær ved hende; og da hun vendte sig imod ham, syntes han ikke, han havde Lov til at se paa hende mere. Hun kunde gætte, hvad han tænkte, og for ikke at lade ham komme længere ind i sin Idé, begyndte hun selv at tale.

— Det varer maaske længe, før baade du og jeg forstaar det. — Men du ved godt, sagde hun stille — at hvad jeg end faar at vide, og hvad der ogsaa vil ske bagefter, saa kan vi to aldrig mere gaa fra hinanden.

De havde byttet Plads, da de tog hjem. Paa en Maade havde de ogsaa skiftet Rolle. Hun var ikke mere saa modig som i Morges, da hun selv styrede. Nu sad hun kun ved hans Side.

Hun stirrede lige ned paa den soledede Stribe af Landevej, der kom ilende som en evig gul Rem om et Svinghjul og forsvandt under Vognen. Det hele blev trukket ud i ét ved Farten, og Tankerne gik ivrigt videre imod denne stadige Gliden — hun vendte sig slet ikke mere tilbage til dét, som hun havde faaet at vide — noget klogt i hendes Hjerte sagde, at der var mere Alvor i det, som nu kunde komme.

Faren laa paa Lur foran; hun vidste det godt. Men i denne Følelse, at her sad de begge og blev ført afsted i en Vogn, der susede saa let, som om den godt kunde løfte sig fra Jorden — i denne befriende Flugt tænkte hun kun det ene Ord: — Bort!

Jo; de maatte rejse. — Der vilde vokse et Mylder af Skræk op foran hende, hvis de ikke før Solnedgang var et helt nyt Sted henne. Hun saá Natten foran sig.

Det var ikke Menneskene hun frygtede — ingen vilde ham vel noget ondt for dét han ikke selv havde gjort — men der stod

en større Skygge og ventede, det var en Trolddom, som havde haft Magt over ham før; den kunde naa ham igen.

Det kunde den. Der var ikke mere nogen moderne Tvivl i hendes Tanker; i Dag vidste hun jo noget, som hun vilde have smilet ad i Gaar. Den Mand, der sad her med Hænderne fast paa et Rat og Øjnene aarvaagent frem over Vejen, ham havde hun for blot en Time siden skælvende hørt fortælle om Ting, som hun ikke forstod for Alvor, før hun selv saå hans Vaaben eksplodere i Græsset, blot da han hævede sin Haand.

Vognen løb med hende, og nu lukkede hun Øjnene. Ikke fordi hun blev bange, her var trygt at sidde, men nu maatte bare ingenting forstyrre, ikke engang Huse eller Træer, som fløj forbi; hun skulde tænke videre.

Den Fremmede. Manden med den skjulte, skrækkelige Magt — han kunde altsaa dræbe i Hemmelighed med en Eksplosion. Men først maatte der være noget, som kunde tvinges til at eksplodere? Og hvem gik med Sprængstoffer paa sig? — Selv om Fabrikant Jürgens for Eksempel havde haft et Skydevaaben i sin Lomme, og dets Patroner var blevet antændt — hvor kunde han saa være ramt i Halsen?

Nej, hun forstod det nok alligevel ikke.

For naar det nu netop var Herrerne i Klubben, som skulde trues, maatte det jo først være iscenesat, at de allesammen gik bevæbnede — det lød dog lidt grotesk, naar man tænkte paa disse fredsommelige Mænd i den saakaldte Perleklub.

I det samme fo'r hun lysvaagen op — Perleklub! — Ordet ramte hende. Hun greb Trolle saa haardt i Armen, at Vognen slog ud over Vejen, og med Skræk i Blikket hviskede hun:

— Perlerne!

Han vendte sig et Øjeblik. Det var ikke fordi han ingenting

begreb — det gjorde han; han maatte i Stilheden være naaet til det samme Punkt, for han nikkede.

— Ja, sagde han sagte.

Hun forstod ikke, at hans Tanker havde fulgtes med hendes, og derfor saá hun spørgende ud, saa han blev ved:

Det er i *dem*, det gemmes. Mere af det behøves der ikke, end en af hans Mænd kunde skjule i det lille Hul, hvor Naalen er boret ind i Perlen, som de bærer hver Dag. Saadan gaar de alle rundt med Døden over deres Strube.

Ingen af dem rørte sig nu. De sad bare tæt sammen. Og begge forstod godt, hvordan den andens Tanker jagede fremad, stift rettet imod ét eneste — de havde maaske slet ikke kunnet holde det ud, hvis de ikke havde siddet, som om de holdt hinanden i Haanden.

Vognen var langt inde mod Byen, da Karin pludselig kom til at tale højt. Hun sagde det som i et Udbrud:

— Men du selv! Saa er *du* jo ogsaa i Fare?

— Nej denne, svarede han rolig og tog med den ene Haand til sit Slips — det er bare et Arvestykke. Jeg vilde jo en Gang give den til den eneste jeg holdt af. Men hun tog ikke imod den.

— Jo, nu vil hun, nikkede Karin alvorligt. Og da han uden at dreje Hovedet rakte hende Naalen, smilede hun til Perlen og satte den hurtigt fast ved sit Bryst.

Men det gjorde hende slet ikke rolig. For hendes Øre lød endnu de Ord om alle disse Mænd, der bar Døden over deres Strube i det uskyldige lille Kendetegn for Klubben — tænk blot saa god en Ven som Molde eller saa stor en Mand som Guldborg. — Deres Liv var truet. Og de anede det ikke.

Men *hun* vidste det — og hun kunde frelse dem ved straks at fortælle det, saa Faren blev afværget og Forbryderne sat fast — — gode Gud — nej — det *kunde* hun jo ikke! — I samme Øjeblik havde hun udleveret sin Ven.

Karin saá forfærdet hen paa ham. Han sad som før, men han kørte langsommere nu, for Byens første Huse begyndte allerede at smutte tættere op mod dem, og der var travlt i Eftermiddagstimen. Hun syntes, det kunde mærkes, at Gaderne ikke havde fundet deres sorgløse Tempo igen efter Lynet, som var slaaet ned i Gaar og i Nat — der var jo ingen, som anede, om der ikke kom flere.

Hun blev angst igen — han førte hende lige ind i Uvejret — hvad skulde de her? — Og hvor vilde han køre hen? — Det gjaldt kun at søge et Sted, hvor deres Plan kunde lægges i Fred, og hvor ingen vilde finde ham, før de tog bort — og før dét var gjort, som hun vidste, at hun maatte. Han kunde ikke frelses paa anden Maade.

Der var kun én Vej tilbage: Søge den fremmede Mand og sige ham ærligt alt. Saa kunde hun hjælpe Erik.

Og hvis hun maatte kæmpe, saa skulde hun ogsaa dét — sætte sit Hjerte ind mod hans Ondskab og standse ham, hvis han vilde bruge sit frygtelige Vaaben mod flere.

Sit Vaaben? Hvad var det da? — Perlen dræbte, det vidste hun nu — men hvad havde han, som fik Sprængstoffet til at fænge? — Hvad var det for en Ild, som kunde tænde paa Afstand, uden at Morderen blev set?

Hun var lige ved at bryde ud af sine Tanker igen for at spørge. Men da hun i det samme saá, at han kørte ind mod Bredgade i det uforstyrrelige Solskin, følte hun en lille Tryghed i sit Hjerte, fordi hun pludselig var tæt ved det Hus, hvor

der boede en Ven, som bedst af alle kunde hjælpe baade hende og ham.

Og hun standsede ham udenfor Moldes Dør.

Da den gamle Læge hørte, hvem der blev meldt, kom han selv ud og tog imod dem, skønt han endnu saa sent paa Dagen var i let Formiddagstøj. Han greb bevæget begges Hænder, og det saá næsten ud, som han helst vilde lægge dem sammen.

Der fandtes slet ingen Tvivl mere i hans ædle Hjerter. De havde naturligvis forlovet sig, det gjorde man jo saa pludseligt nutildags — og Gud ved, om han forresten ikke allerede havde anet det i Gaar? Han var i hvert Fald kun glad over, at de først kom til ham — disse to, som han altid havde bestemt for hinanden.

— Men kære Trolle, begyndte han henrykt — hvor har jeg dog været urolig. Jeg har haft Bud henne hos Dem — min Telefon er i Uorden, jeg var saa uheldig at rive den paa Gulvet i Aftes — men Hans sagde bare, at De var forsvundet tidligt i Morges. Og i Klubben kom De ikke til det Møde, vi holdt om det Forfærdelige, som De vel ved er hændt i Nat ... men nu forstaar jeg jo, at De ikke kunde, og nu gaar vi tre allerførst ind til et Glas Vin.

Han lagde slet ikke Mærke til, hvor stille Trolle var, og hvor ivrigt Karin førte Ordet, medens hun smigrede sin Onkel med, at han var den eneste, som tænkte saa fornuftigt og moderne, at han vilde hjælpe dem til at rejse bort. — Han syntes jo nok, det hele kom lidt hastigt, og vilde gerne have haft lidt mere Ceremoni. Men han lovede alt, hvad hun bad ham gøre, baade overfor hendes Fader og hele hendes Kreds og med alt det svære, som skulde ordnes, for at de i Aften kunde køre

syd-paa, saa langt som til ham, der skulde vie dem i den lille Landsby, før de i Morgen rejste videre.

Molde vilde maaske gerne selv have tilføjet nogle Ord paa denne Dag, der var saa velsignet. Men han blev standset, fordi det ringede, og Tjeneren meldte, at her var en Dame, som søgte Baron Trolle; en Frøken Iskaroff.

Karin rejste sig og bad ham lade Frøkenen tage Plads et Øjeblik; og da han var gaaet, sagde hun:

— I maa begge være gode mod hende, hvis hun behøver det. Jeg gaar gennem Paaklædningsværelset ud. Jeg maa skynde mig nu; der er saa meget at ordne.

Hun vendte sig til Trolle: — Det har du vel ogsaa? Men ikke mere, end at vi mødes rejseklar her Klokkeren fem. Vel?

Hun smilede glad og gik. Han kyssede hendes Haand og vendte sig mod den anden Dør, hvor Rita lidt efter traadte ind.

Da Karin vilde gaa videre gennem Stuerne, kunde hun ingen Vegne komme, fordi hendes Øjne blev fulde af Taarer.

Hun vidste godt, at det kun var hele Dagens Spænding, der nu brød ud i Nervøsitet, og hun prøvede at smile ved Tanken om, at hun maatte ikke begynde alt det Ny med en Svag-hed. Men da hun tog efter sit Lommetørklæde, opdagede hun, at det maatte være blevet liggende der inde; og saa gik hun hen til Onkel Moldes Toiletbord for at se, om hun kunde finde et dør.

Og medens hun stod og prøvede at gætte, hvor en Herre nu gemte den Slags, saå hun pludselig paa en lille lysende blaa Emaill-Skaal foran Bordspejlet hans Slipsnaal — Perlen.

Hun glemte Lommetørklædet og tænkte ikke paa sine Taa-

rer. Lynsnart, som en Fristelse slaar ned i et Barn, fløj den Tanke gennem hende, at hvis han, deres Ven, var i Fare, saa kunde hun jo frelse ham ved en lille uskyldig Forbrydelse nu. Det gjaldt et Liv.

Hun betænkte sig et Sekund, lyttede, hørte Stemmerne der inde men vilde blot ikke vide, hvad de sagde — og uden at se sig om med Tyveblikket først, tog hun Perlen, blev bange for dens Klirren mod Skaalen, og endnu mere fordi han jo straks vilde opdage, der var tomt.

Hvad skulde hun gøre? — Jo! Hun tog Trolles Perle, som hun bar; og skønt det var den første Gave fra ham, lagde hun den paa den andens Plads; de lignede hinanden, saa ingen vilde mærke noget.

Men i ét var de forskellige; den som laa der nu, og som Molde vilde tage paa, naar han klædte sig om, den havde ikke Døden i sig.

Deres Ven var frelst.

Hun slap ud af Døren, før han kom.

Molde havde taget mod Rita der inde og vilde gerne prøve at sige nogle følsomme Ord om hendes Chef, som hun havde mistet, men dette vilde ikke rigtig lykkes i al hans Iver.

Han lod hende blive alene med Trolle og undskyldte sig med, at nu maatte han se at komme i Tøjjet, for han havde vigtige Forretninger i Byen. Det sidste sagde han med et underfundigt Blik til Trolle; saa kyssede han den unge Dames Haand og trak sig tilbage.

Det varede lidt, inden Rita kunde sige noget, da de blev alene. Han kunde se Taarerne samle sig i hendes Øjne og blive hængende i de lange mørke Vipper, til de faldt ned i Lomme-

tørklædet, som hun holdt i den Haand, der støttede hendes Hoved mod Knæet.

Saa løftede hun Ansigtet mod ham.

— Trolle, vil De hjælpe mig? Jeg har ingen anden at bede.

Den Mand, jeg arbejdede for, er død. Det gør mig ikke ondt. Men jeg ved, hvem hans Død skyldes. Det er min Fader. Eller det var min Fader. Jeg har sagt mig fri fra ham og er gaaet bort. Han spurgte koldt, om jeg skulde til Politiet. — Ja, svarede jeg — det skal jeg.

Men saa hviskede han, at det blev Dem, der kom til at lide for det. — — Nej, ti stille — jeg vil ingenting vide. Det er kun godt, at jeg ikke kan forraade ham nu.

Men der er noget, som gør mig bange. Han sagde i Morges, at jeg skulde tage ud til et Posthus og hente et Brev, som laa poste restante. Jeg gjorde det. Men jeg gav ham det ikke. Jeg aabnede Brevet selv.

— Lukkede De det op?

— Ja. Der laa en Anvisning paa en Masse Penge. Her er den.

Trolle saá spørgende paa hende.

— Jo, sagde hun ganske naturligt — den er udstedt af Etatsraad Molde, og jeg er blevet saa angst for, hvad der kan ligge bag. — Vil De give ham Brevet tilbage?

Og idet hun rakte ham det, fortsatte hun hurtigt: — Men der er noget meget vigtigere. — Trolle ... skjul Dem for ham!

— Hvem? — — Han sagde det saa forbavset, som hans Tanker allerede havde været borte.

— For ham! Jeg tror, De er i Fare. Han har en Magt,

der kan gøre Dem noget ondt. Jeg ved ikke, hvad det er; men jeg siger Dem, han er intet Menneske.

— Rita, De er saa god. Men vær ikke bange for mig. Jeg rejser i Dag.

Hun saá glad ud. Hun smilede i hvert Fald.

— Saa ved jeg ogsaa, hvem De rejser med. — Hende, der var her, da jeg kom?

Nu kom han ogsaa til at smile: — Hvor vidste De det? De saá hende jo ikke engang?

— Saadan noget har vi saa skarpe Sanser for. Et Instinkt siger os det. Eller Anelsen af en Parfume i Stuen er nok. Forresten har hun jo glemt sit Lommetørklæde dér paa Klaveret.

Trolle gjorde Mine til at rejse sig. Maaske var det blot det hvide dér paa Flyglet, som drog ham, maaske vilde han gaa hen til Rita for at sige noget, der kunde gøre hende glad.

Han vendte sig mod hende. — Gid der blot var noget, jeg kunde hjælpe Dem med.

— Det er der. De kunde bare sige, hvor jeg skulde gemme mig en Tid. Jeg kender jo ingen; og nu er jeg bange.

Han rejste sig og tog hendes Haand. Han fik sit frejdige Blik, som om det hele var saa let.

— Bliv her, sagde han ganske naturligt — maaske det er den kloge Skæbne, der har ledet Dem. De kunde ikke finde et Menneske, som hellere end han vilde gøre noget godt. Tro mig; for jeg kender ham. Vent blot her oppe; han kommer ikke tilbage før jeg; og naar vi har talt sammen, vil han hjælpe Dem.

Da Trolle var gaet, græd hun.

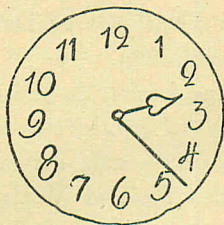
Det var vel Ensomheden, som kom over hende, og Reaktionen efter Kampen i denne Nat og Dag, hvor der ikke før nu havde været Hvile et Minut.

Hun lukkede Øjnene forpint, da hun kom til at tænke paa sit Arbejde, og at hun vel hellere maatte telefonere til Kontoret, at hun ikke kom der — aah, det var saa svært at skulle tale med Nogen fra den Kant af Verden nu. Men det blev vist nødvendigt.

Hun gik hen til Telefonen. Men da det endelig viste sig, at der ingen Forbindelse var med Centralen, vendte hun sig bort med en lille pludselig Glæde og satte sig ned i Fred.

Nu følte hun knap sin Angst. Den gammeldags Stue gjorde hendes Nerver godt. Der laa saadan en afmaalt Ro over alle dens venlige Møbler, som fik hende til at tænke paa det mørkegraa Værelse ude i Havehuset, hvor man aldrig syntes, man var hjemme.

Hun skød næsten fortroligt en Pude ind under sit Hovede og lænede sig mod den. Nu vilde hun bare sidde og vente og nyde al den Sol, som lyste ind over Stuen.

— Hvor er her dog ensomt, tænkte Karin, da hun gik op gennem Haven.

— Det er den rigtige frederiksbergske Eftermiddagsro, tilføjede hun hastigt og prøvede at se modig ud; der var lidt urskovsagtigt over denne fugtige Jord med alle de filtrede Buske. Det gjorde Luften dunkel, skønt det dog var lys Eftermiddag paa Vejen her ud.

Hun gik raskt videre mod Huset — men var pludselig ved at snuble og standsede stakaandet. Inde bag et Krat af mørke Tuja og Tax lød det, som om nogen traadte paa en Gren. — Saa blev der stille.

— Gartneren, hviskede hun anstrengt til sig selv, skønt det jo ikke rigtig saa ud, som nogen tog sig af denne Have. Men nu var hun nok blevet nervøs — ellers brød man sig dog ikke om en Kvist, der knækkede midt paa Dagen. Hun lo lidt; men det var alligevel en Trøst, da hun steg op ad de gamle Stentrin og ringede paa.

Dr. Iskaroff, stod der paa Døren.

Den gik op. Det var ham selv, som traadte frem, spejdede ned gennem Haven og vendte Ansigtet tavst mod hende. Da

han hørte hendes Navn, traadte han kort tilbage og lod hende gaa foran gennem en ugæstfri Entré. Hun fik ikke noget rigtigt Indtryk af Stuen, som de kom ind i, men vendte sig hurtigt, fordi det var ubehageligt at føle de Øjne i Ryggen. Og da han blev staaende ved den graa Dør, gik hun roligt hen til en Stol, ordnede lidt ved Kjolen og løftede saa Øjnene mod ham.

Men da han ikke kom nærmere, begyndte hun lidt genert at se sig omkring og fik blot en Følelse af, at dette ikke var noget Hjem.

Gulvet var graamalet. Fodtrinene maatte da lyde koldt dér, og denne Kuldefølelse laa over det hele. Det var en upersonlig dansk Dagligstue — tætstaaende Mahognimøbler med mørkt Betræk, Lyseduge, Etagère med Porcelæn, og Øresundsbilleder paa de døde Vægge. Lige foran havde hun et smalt Vindu med hvide Gardiner og mørkerød Kappe. Udenfor kunde nogle Buske ses fra oven.

Dette smaaborgerlige Interiør var ikke rigtig, hvad hun havde tænkt sig; og han stod stadig og tav. Derfor maatte hun begynde med lidt mere dagligdags Stemme, end hun havde bestemt.

— Dr. Iskaroff — naar jeg kommer som ganske fremmed og søger Dem, saa er det noget alvorligt, jeg vil. Jeg skal ikke spille Deres Tid; De forstaar vist i Forvejen, at det er fordi jeg elsker ham.

Han løftede sin Haand. Det var en Bevægelse, som lignede et Tegn — hun blev saa forbavset, at hun tav; det kom til at se ud, som hun lystrede, da han skar hendes lille Tale tværs igennem med et Ord:

— Hvem?

Vilde han med Vilje gøre hende forlegen? Det skulde ikke lykkes. Hun aabnede Øjnene mod ham:

— Trolle!

Men han svarede ikke. Han gjorde hende ingenting lettere. Og alligevel hjalp det, da hun havde sagt det Navn.

— Ja. Det er ham. De ved det godt. Vi rejser i Aften.

Bare han dog vilde afbryde hende, saa det kom til en Kamp, hvor hendes Hjerter maatte sejre. Men han stod blot dér som en sort Figur, hun saa' kun to Øjne.

— Vil han da slet ikke sige noget, tænkte hun nervøst og tog efter sit Lommetørklæde. Men det vilde være dumt at vise Svaghed. Hun holdt hans Blik ud og spurgte stille:

— Forstaar De, hvad jeg mener, naar jeg siger, at vi rejser bort sammen?

Der lød kun en hul Stemme:

— Hvem er De, at De kommer her med dette? — Ti stille; jeg kender Svaret udenad: — En Kvinde!

Han løftede Haanden standsende igen: — En Frøken, som har taget en Auto for at forklare, at Kærlighed er det allerhøjeste! Og naar dét var sket paa ti Minutter — for Vognen venter vel? — skulde De styrte hjem i Sejersglans og føre den lykkelige med paa Bryllupstur. — Ikke?

Karin var lige ved at rejse sig. Hun havde ventet Modstand, men ikke Spot.

— Bliv siddende, sagde han langsomt og uden mindste Tvivl om at blive lystret. — Der er noget, jeg vil vide. Deres Rejseplan bliver her ikke talt mere om, og jeg kunde godt lade Dem gaa nu. — Bliv siddende stille! — Hvor har Trolle været i Formiddag?

Nu kunde hun vise baade ham og sig selv sit Mod:

— Ude i Skoven sammen med mig.

— Men før den Tid? Han svarede ikke hjemme. Ved De, hvor han var?

Hun rystede paa Hovedet.

— Dér lyver De! — De hentede ham paa Domhuset, hvor man spurgte ham om et Mord i Nat. Jeg har den Meddelelse, at De fulgtes derfra. Hvordan fik De ham fri?

Hun var lige ved at folde Hænderne og løfte dem mod ham; de filtrerede sig ind i Lommetørklædet.

— De... De ved godt, at han ingen Del har deri... saa lad ham dog rejse...

Maaske vilde hun have skjult Ansigtet i Hænderne — men med ét var der noget, som trak hendes Øjne hen mod Vinduet — en Skygge eller en mørk Ting, der kom op udenfor, gled forbi Ruden, men straks blev borte. Iskaroff havde intet set.

Det var blot et Sekund; men noget kom til at skælve i hende, som da hun var Barn og pludselig blev kold ved at være alene i en Stue. Hun var jo næsten ogsaa alene nu. Foran Døren stod en Skikkelse, og bag Ruden sneg noget andet sig frem — al Uhyggen i dette Værelse med sit blege Lys fra Haven gjorde hende saa bange, som det var Nat.

Hun sprang op fra Stolen. Det var af Angst. Men hun tvang sig til at bede endnu en Gang:

— Svar mig, Dr. Iskaroff — vil De give Slip paa ham? — Jeg maa gaa nu.

— Jasaa? — Havde De virkelig ikke tænkt Dem at ofre mig mere end ti Minutter?

Hun traadte hen mod ham. Skridtene lød koldt mod Gul-

vet, men hun tog sig sammen. — Alligevel naaede hun ikke saa langt; Øjnene standsede hende.

Det var jo ikke noget Menneske, som stod dør foran Døren.

Hun holdt et Skrig tilbage og fik blot hvisket: — Lad mig slippe forbi!

Men han flyttede sig ikke.

Karin skjælv og søgte rundt efter Redning. — Hvor var hun kommet hen? Hvad vilde de hende?

Det var en helt ny Skræk, der nu fik Tag i hende — pludselig løb hun over mod den anden Væg, fordi der var en Dør. Hun rev den op og kom ind — bare bort fra ham...

Men bagved lød en kort Latter, og da hun drejede det dødblege Ansigt, stod han lige foran Døren.

Men der var noget andet, som skræmte hende saadan, at Skriget næsten slap løs. — Alting saa større ud end inde i den lille Dagligstue, og hun følte en Uhygge omkring sig. — Hvad var det?

Der laa et Mørke i Rummet, fordi de sorte Gardiner hang halvt hen foran Vinduet, hvor et bredt Træbord stod med underlige Instrumenter, Glaskolber og Retorter. De kælderfarvede Vægge havde store Skjolder fra giftige Dampe — eller tog hun fejl? Lignede det ikke de fantastiske Billeder i en Kirke? Var der ikke noget af et Tempel ved det hele? Hvad var det, dør bagved i Skæret fra et dunkelrødt Lys, der saa' ud som et Alter med Figurer og Tavler?

Hier turde hun ikke blive! Det slog saa pludseligt ned over hende, at der ikke blev Tid til en Tanke, hun kastede bare et skræmt Blik rundt om sig, og da der ikke var andre Døre, løb hun i Blinde tilbage mod Dagligstuen.

Men hun kom ikke der ind. Døren var blevet lukket, og han stod tæt op ad den paa en Maade, som viste, at hun slap ikke ud. Der var noget i Holdningen, som skræmte hende. Denne Skikkelse var blevet større end inde i Stuen før, og Stemmen lød anderledes, nu da han talte; der kom noget af Præstens Patos over den.

— Er det Skæbnen, begyndte han i en dybere Tone — er det Skæbnen, som leder Dem herind, saa skal De vide noget om Stedet, hvor De staar.

Hun vilde ingenting høre. Bare ud. Men ikke et Ord fik hun frem. Det blev blot et halvt snublende Skridt frem mod ham.

Men han standsede hende med en stiv Bevægelse af sin Arm, tegnede en vandret Cirkel i Luften, som om han kredsedde hele Stuen ind, og han talte igen:

— Herfra udgaar de Bølger, der nu sætter Skræk i Byen. Her er Stormcentret for det Vejr, der har formørket jeres lille, blaa Himmel i et Døgn. Fra dette Sted sender jeg Traadene ud og rammer en Ny hver Dag, til I taber Vejret af Skræk, fordi ingen ved, hvor Døden kommer fra.

Endnu i Dag farer Mennesker rundt og læser Løbesedler, i Morgen taber de Mælet. Bladene maa intet skrive, men der hviskes forskræmt i Telefonerne. En kvælende Angst klemmer Byen, til det hører op, den Dag I forstaar, at der er ingen Vej udenom os, skønt ingen ved, hvem vi er.

Vi er den døde Gengældelse, som vaagner. Vi er den blodige Haand, der rækker sig op fra Jorden, hvor Millioner blev trampet ned af de Faa, som har Magten. Det er en Haand, der i Aarhundreder var udstrakt efter lidt Retfærdighed, men som nu har knyttet sig og slaar ihjel.

Han standsede, sænkede Øjnene lige mod hende og sagde med mindre Højtidelighed:

— De skal forstaa, hvor lidt det saa nytter at klynke over en forspildt Bryllupstur.

Karin syntes, at hvis blot han talte til hende selv, var hun ikke saa bange; nu vilde hun bede ham faa Lov at slippe ud. Men hun kunde alligevel ingenting sige. Hun vidste ikke hvorfor.

Det var, som om han i Bevægelsen kom ud af sin truende Stilling foran Døren, og han gik langsomt hen mod hende. Han spilede Øjnene op, og hun syntes, de vilde omklamre hendes, saa hun maatte lukke dem halvt for at værne sig — men pludselig blev hun angst for en Træthed, som kom over hende derved — hvor var al hendes Iver? Hvad var det, som tog hendes Kræfter?

Det var Stemmen. Den kom ikke mere fra ham selv, men lød fra Rummets Vægge langt borte; og gentaget af Ekko hørte hun ham tale i en bedøvende Bølgen:

— Opgiv ham. Jeg har Brug for ham. Og jeg har Magt over ham, hvis De ikke staar mig i Vejen. Barn, vil De frelse ham, saa bliv en af vore.

Mere hørte hun ikke. Hun forstod, hvad der skete nu — han var i Færd med at sløve hendes Vilje, hypnotisere hende, som han kunde. Men hun løftede Hovedet og mødte hans Blik.

Hun syntes, han begyndte en langsom Cirkelbevægelse rundt i Rummet, nu var han i hvert Fald henne foran Vinduet, og det blev sværere at holde Øjnene aabne, fordi det grelle Eftermiddagslys mellem Gardinerne flimrede.

Men pludselig var der noget, som fik hende til at stirre

— dør i Sprækken bag Ruderne kom igen den mørke Skygge frem, som havde skræmt hende før — et Hovede og to Skuldre løftede sig op — et Menneske, der lurede.

Et Menneske — aah, Gud være lovet! Denne Gang var det kun godt — et Menneske kunde ikke skræmme hende nu! Hun fik Mod.

— De skal ikke prøve Deres Kræfter paa mig, Dr. Iskaroﬀ. De kunde betvinge et ensomt Hjerter en Gang. Men mit er ikke ensomt.

Han hævede Haanden: — Tal ikke om mine Kræfter. De kender ikke min Kraft ...

Men før hans Stemme fik fat i hende igen, kastede hun ham et Ord i Ansigtet:

— Jo, jeg kender Deres Kraft. — Jeg kender den dræbende Perle!

Hans hævede Haand fo'r ned mod Gulvet, som om den skar hendes Ord over. Hovedet skød sig frem som paa et Dyr, der vil springe.

— Han har forraadt os! Det vil ramme ham selv.

Hun rystede stædigt paa Hovedet: — Om en Time er han borte fra Byen.

— Nej, om en halv Time er han sat fast — og hvem skulde vidne for ham?

— Jeg.

— De? — Hvordan kommer De til Politiet?

— Saa snart jeg gaar herfra.

— Og hvornaar bliver dét?

— Nu. Jeg maa gaa nu.

— De maa? — Hvem siger, at De kan?

Saa forstod Karin endelig, hvad hun ikke vilde tilstaa

før, at her slap hun aldrig levende ud. — Hun maatte gøre en voldsom Bevægelse for at vaagne op af den afsindige Drøm, og i Skræk greb hun sig heftigt til Hjertet.

Men Iskaroff misforstod Bevægelsen og sprang ind paa hende.

— Har du Vaaben paa dig? skreg han. Og med et Ryk flaaede han hendes Jaket op for at se.

Dør sad den sorte Perle.

Han stivnede. I det lighvide Ansigt voksede Øjnene dyrisk, og Stemmen lød som Besværgelser.

— Han gav dig sin egen Perle som Tegn paa, at han sveg os for din Skyld! — Du maa bort, som man knipser til et Fnug.

Pludselig krummedes hans Fingre, han rev Naalen fra hende og løftede den over sit Hovede.

— Skrig ikke! Der er ingen, som hører dig. Denne Have lukker alting ude.

Han begyndte at gaa baglæns hen mod Vinduet. Haanden famlede bag ham. Da han naaede Bordet, søgte hans Fingre rundt efter noget, som laa der. Var det en Kniv?

Saa lød Stemmen igen: — Hvorfor gav han dig ikke hellere en af de Perler, som bærer Døden i sig? Saa kunde jeg have dræbt dig saa let. — Skal jeg vise dig hvordan? Du snakker dog ikke om det mere.

Ser du, hvad jeg holder her i min Haand? Ligner det ikke en uskyldig Cigaret? Men naar jeg river Papiret af — se dør — saa kommer der en lille Staalkapsel frem. Og hvad er der her inde? Ilden fra mine søvnløse Nætter. — Y — den ukendte Flamme.

Og naar den rammer den rigtige Perle, saa springer den og flænger Struben, hvor den bæres. Saadan sker det! Dig skal jeg vise det, for du kan aldrig snakke.

— Nej! raabte Karin — for Guds Skyld ...

Men han hørte hende ikke. Han løftede Kapslen i den ene Haand og Perlen i den anden og lod dem i kold Nydelse nærme sig hinanden.

— Stands! skreg hun — gør det ikke — jeg har jo forbyttet Perlerne — det er ikke hans — saa hør mig dog ...

Men han var borte i sin egen Ekstase og nød at forgifte Luften omkring sig med det onde. Ansigtet blev som en Maske, og de ganske stive Hænder gik hen mod hinanden lige foran hans Pande som i en Ceremoni, hvor han mumlede en Besværgelse.

— Ajin ha-ra' — ved det onde Øje — ser jeg ikke den blodige Ma'adin snige sig nær den lyse Nogah — og lurer ikke den forfærdelige Aspekt fra Himmelpianets Hjørne — ajin ha-ra' ...

Karin løb tilbage i Stuen — hun rakte Armene mod ham —

Men pludselig blev hun løftet af en Stormhaand og slaet ned igen af et Skrald, der rasede mod Loftet og lod en Masse Kalk begrave hendes Fjende, som knækkede sammen med Hovedet knust. Sprængstoffet i Moldes Perle var tændt.

Vinduet splintredes, og en hvid Røg blæste Gardinerne til Side, men ind gennem den steg en sort Skygge, der kom op ude fra.

Det var en Mand, som klatrede ind over Karmen og sprang frem. En bredskuldret Person, hvis Tyngde knækkede Træbordet, saa Instrumenter og Glas knustes i et Brag.

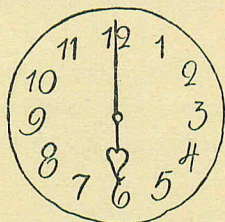
Han brød sig ikke om noget, tumlede ned paa Gulvet, hvor Kalken dryssede endnu, og uden at rejse sig krøb han lige hen mod den Dræbte.

Først da han havde set, at der ikke var mere Liv, stod han op og vendte sig næsten skuffet mod Karin.

Hun var for rystet til at forstaa, hvad der skete. Men da hun pludselig stod foran et levende Menneske, kom Kræfterne igen, og med et lynsnart Kast sprang hun hen mod Døren og løb gennem Dagligstuen ud.

Jarrild gjorde et Skridt efter hende. Men standsede.

Han hørte hende vælte noget i Stuen der inde, og siden saa' han hende flygte gennem Haven. Han nikkede lidt, fordi det jo kun var godt, at det eneste Menneske foruden ham selv, der nu kendte Hemmeligheden, var borte. — *Han* havde Gaaens Løsning i sin Haand — han alene — endelig!

Nogle Timer efter sprang Jarrild af en Sporvogn paa Raadhuspladsen for at komme hurtigste Vej til Domhuset, hvor Opdagerchefen ventede ham.

Der var blevet saa fredeligt paa Torvet. Solen stod lavt, og Eftermiddagen havde sænket sig i en stille, lyserød Dis. Færdselen tyndede ud til næsten ingenting. Strøggets Munding havde lukket for sin Strøm af alle de sommerblege Folk, der skulde hjem.

Men nede foran paa Gadens blanke Asfalt saa' han et lille Punkt langt borte komme glidende, en Vogn, en gul Automobil, hvor to Mennesker nærmede sig og i det samme strøg forbi uden at lægge Mærke til ham.

Men *han* lagde altid Mærke.

Han drejede de kantede Skuldre og stirrede. Kufferterne bag Vognen viste, at de rejste bort, og han smilede. Saa; nu kunde ingen anden end han forklare Politiet, hvem Morderen havde været.

Jarrilds gode Øjne fulgte Vognen, til den blev borte i

Solen ude over Vesterbro. De kørte lige mod Lyset, det saa' næsten ud, som de sad med hinanden i Haanden. Og han nikkede.

Men i det samme lød der noget oppe i Luften, som fik hans Tanker til at springe et spændende Døgn tilbage.

Det var Raadhusklokkernes Vægtersang.

